
Antoni Casas Ros
Son Devrimin Güncesi*
Türkçesi: Işık Ergüden
*SEL

SON DEVRİMİN GÜNCESİ*

ANTONI CASAS ROS, 1972 Katalonya doğumlu. Annesi İtalyan, babası Katalan, kendisi Fransızca yazıyor. Geçirdiği talihsiz kazayla matematik kariyerine son verip edebiyata yöneldi. İlk romanı *Almodovar Teoremi*, özellikle Fransa, İspanya ve İtalya'da ilgiyle karşılandı. Fransa'da *Prix Landerneau*'ya aday gösterilen roman, İspanya'da 2008 yılının en iyi romanı seçildi (*Premio Mejor Libro Novel*).
İkinci romanı *Enigma* da (Türkçesi: Işık Ergüden, 2012) yine yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 695
ISBN 978-975-570-713-6

SON DEVRİMİN GÜNCESİ
Antoni Casas Ros
Roman

Türkçesi: Işık Ergüden

Özgün Adı:
Chroniques de la dernière révolution

© Antoni Casas Ros, 2011
© Editions Gallimard, 2011
© Sel Yayıncılık, 2012

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Bilge Sancı
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Şubat 2015

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Antoni Casas Ros

Son Devrimin Güncesi

Roman

Banksy'ye,
sessizlik içindeki o bekleme gecesine...

"İçeri girin, yazı insanlarının maceralarıyla tanışacaksınız!"

Salvador Elizondo, *L'hypogée secret*

"Özgürlük ancak özgürlükle savunulabilir ve böyle savunulmalıdır; özgürlüğü koruma yanıltıcı bahanesiyle özgürlüğe zarar verme isteği tehlikeli bir kafa karışıklığıdır."

Bakunin, *Devrimcinin İlmihali*

"Ben bir ayaklanmanın daha az hasar vereniyim."

Aerik Von

"Bir eser yaratıp onun zamanını ve uzamını mutlaklaştırmak gerek."

Cesare Pavese, *Yaşama Uğraşı*

1*

FLYING FREEDOM PARTİSİ**

Benim adım Lupa. On yedi yaşındayım. Günlük yazıcısıyım. Flying Freedom hareketi üyeleri, Londra şehrindeki bir kulenin otuz beşinci katında bulunan Haven's Gate restoranının çatısında bir gece düzenliyorlar. Ben, 1826'dan beri kraliyet ailesinin tedarikçiliğini yapan gayet ciddi Barton & Burnett firmasının sahte referans mektupları sayesinde ekstra eleman konumunda girebildim. Ekiple birlikte içeri giriyorum. Açık büfe masalarını kuruyoruz. Yere kadar uzanan beyaz örtüler, vazolar, buz, şampanya şişeleri, viskiler, konyaklar, sular ve meyve suları, şaraplar, son olarak da nefis yemeklerle donatılmış büyük gümüş tepsiler. Bizim üzerimizde siyah önlük, beyaz gömlek var. Bir sofracıbaşı bizi denetliyor. Ekstranın üzerinde bir leke saptanırsa kovulur. Saçlar topuz, jöle yok, dövme yok, yüzük yok, piercing yok, mücevher yok, makyaj yok. Siyah cilalı ayakkabılar.

---

* Bölümlerin numaralandırılması konusunda: Pisalı Leonardo denen Fibonacci 1175 yılına doğru Pisa'da doğmuş ve 1240'tan sonra ölmüş bir matematikçidir. Liber Abbaci adlı risalesi Hint ve Arap matematiği üzerine Avrupa'da yazılmış ilk eserdir. Ünlü "Fibonacci dizisi"nin yaratıcısıdır. Bu dizideki her terim önceki iki terimin toplamıdır: 1.2.3.5.8.13.21.34.55.89, vb. Romanın yapısında da bu işleyiş vardır.

** Fransızca metinde de İngilizce olan "Flying Freedom" [Uçan Özgürlük], "free jumper" [özgür/serbest atlayıcılar], "freedom flyers" [özgürlük atlayıcıları] gibi tanımlar aynen korunmuştur. (ç.n.)

Barton & Burnett'ın şakası yoktur. Son olarak da gülümsemeler denetleniyor. Tek tek. Ve yorumlar: Aşırı, fazla kişisel, baştan çıkarıcı, sefil, arzu uyandıran dişler, enerjisiz, açık ağız, kurnaz, naif, şeytan. İstisnai olarak da: uygun. Yüzünde sayısız cerrahi müdahale bulunan bir eski manken her birimizin önünden geçiyor ve bize nötr, eşsiz, hoş, her türlü cinsel yan anlamdan arınmış bir gülümseme gösteriyor. B & B bir gülümseme. Modelimizi taklit etmeye çalışarak sırayla yeniden gülümsüyoruz. Sofracıbaşı bize kısa bir hüküm bildiriyor: "Kabul edilebilir." Safları bozabiliriz artık. Bize bir yer ayrılmış. Ben şampanyayla görevli olanlardanım. Kadehleri nereye kadar dolduracağım gösteriliyor. İlk davetliler geldiğinde biz neredeyse hazırolda-yız; konuklarımız ise neşeli, genç ve sakin. Benim aldığım görev emrine göre, gelenlerin hepsi Flying Freedom mensubu. Soruşturmamı başarabilmem için muhtemelen iki saatim var.

Haven's Gate'in çatısını zarif siluetler dolduruyor. Hareketin hiçbir üyesi on sekizin üstünde gözükmüyor. Etraftaki bütün binalara hakimiz. Hava güzel. Flying Freedom'un düzeni sağlamakla görevli dört çamyarması da geliyor. Personelin cep telefonlarına el koyuyorlar. Ekstralarınki zaten alınmıştı. Onlar asansör kapılarını kollarken ben bir gruptan diğerine gidip geliyor, sohbetlere kulak kabartıyorum. Renkli aksanlar. Herkes İngilizce konuşuyor. Yüzümde B & B gülümseyişiyle, kadehlere şampanyayı kusursuzca dolduruyorum, ama kimsenin buna aldırdığı yok. Flying Freedom üyeleri operaya gider gibi giyinmişler. Siyah ve beyaz, klasik. Yalnızca gözler, dudaklar, ten renkli. Katılımcıları sayıyorum. Otuz alt kişiler. Kimsenin öne çıkar bir hali yok. Ne nutuk ne tanıştırma. Kibar bir şekilde yiyip, ölçülü içiyorlar. Başlangıçtaki havadan sudan konuşmalar, giderek hızla olayın yaratacağı etki üzerine tutkulu söylevlere dönüşüyor. Birçok kişinin ağzından aynı sözcükler dökülüyor: "Çok özel bir gün." Bazıları bana bakıyor. Beni yok sayanlar da var. Onların grubunun parçası olmadığım açık. Neyse ki alnımda bir günlük

yazıcısı olduğum yazmıyor. Karanlık ve yumuşak bakışlı bir kıza sahici bir gülümsemeyle bakıyorum. Hintli ya da Pakistanlı olmalı. Minik bir kırmızı şeridi bulunan beyaz sari giymiş tek kişi o. Ona hizmet ederken yorumda bulunma riskini göze alıyorum:

"Sariniz çok güzel bayan, size çok yakışmış."

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz. B & B'de mi çalışıyorsunuz?"

"Sızmayım."

"Günlük yazıcısı mı?"

"Evet."

"Aaa, evet, sizinle temasa geçmiştik. Zorlu barajı geçmeyi başarmışsınız."

"Biz hep başarırız. Tekrar geleceğim. Konuşmamalıyım."

"Yarım saat içinde güvenlik birimi çalışanların ve ekstraların çekilmesini isteyecek. Çok özel bir parti bu. O zaman serbestçe işinizi yapabileceksiniz. Benim adım Najah."

"Lupa."

Güvenlik mensupları sofracıbaşını ve ekibini dışarı çıkartıyor. İçlerinden biri bana işaret ediyor. Najah gidip onunla konuşuyor. Kabul ediyor. İki asansörün kapıları kapanıyor. İçerde yeterince içki şişesi var. Herkes içkisini kendi alıyor. Üniformamı çıkarıyorum. Katı bir ceketin altında hafif bir mini etekle kalıyorum. Najah'ın yanına geri gidiyorum.

"Hintli misin? Gerçek adın mı bu?"

"Sarim tipik Bengal tarzı. Biz adımızı asla kullanmayız."

"Ne kadar zamandır Flying Freedom üyesisin?"

"On beş aydır."

"Nasıl haberin oldu?"

"Bir sınıf arkadaşımdan duydum."

"Bana örgütünüzden söz edebilir misin?"

"Yapısı yok. Biz devrimciyiz. Bütün stratejiler çökebilir, fakat bize karşı hiçbir şey yapamazlar!"

"Bu hareketi kurma fikri kimindi?"

"Onu hiç görmedik."

"Bir kadın mı?"

"Evet. Biz ona Y diyoruz."

"Neden Y?"

"Bilmiyorum."

"Merak etmiyor musun?"

"Beni fikirler ilgilendiriyor."

"Y'yi tanımak istemiyor musun?"

"Birden çok ömür boyunca bile onu arasak bulamayız."

"Birden çok ömrümüz olduğuna inanıyor musun sen?"

"Hiçbir şey kaybolmaz, hiçbir şey yaratılmaz. Her şey çeşitli biçimlerdeki enerjidir. Bir Fransız bunu söyleyen: Lavoisier."

"Ölmekten korkuyor musun?"

"Hayır."

"Flying Freedom... Bu özgürlük nasıl uçuyor?"

"Y'nin büyük fikri bu."

"Sen, Najah, harekete katılmaya nasıl ikna olduğunu bana söyleyebilir misin?"

"Daha Y'nin konuşmasını işitmeden açılmıştı benim gözlerim."

"Ne gördün?"

"Özgürlüğün giderek belirgin biçimde azaldığını. Baskı. Şiddet. Normun gücü. Sapkınlık ve politik sinizm. Yöneticilerimizin gayet vasat hali. Diktatoryal demokrasi. Özgürlüğü yeniden yaratmaya çalışan bütün hareketler daha kurulur kurulmaz yok ediliyor. Birçok insan kayboluyor. Üniversitelerde, hatta liselerde. Biz hepimiz liseliyiz, çünkü bize daha az dikkat ediyorlar, bizi ciddiye almıyorlar..."

"Haksızlar."

"Y'nin dahice fikri bu."

"Çok gençleri örgüte almak mı?"

"Tıpkı Günlük Yazıcıları gibi."

"Hepimiz sizin yazılarınızı okuyoruz. Ama siteniz Hindistan'da, Çin'de, birçok Asya ülkesinde, hatta kimi zaman Avrupa'da sansürleniyor."

"Biliyorum, ama yeni siteler açıyoruz ve kimliğini belli etmeden internette sörf yapmayı sağlayan bir sistem kurduk. Çin'de bile işliyor. Burada Y'ye rastlayan biri var mı?"

"İmkânsız. Bütün istihbarat servisleri peşinde. Dünyada en çok aranan on kişiden biri. Ama asla ellerine geçmeyecek."

"Nerden biliyorsun?"

"Sesini duyurmanın en yeni tarzını icat etti. Harekete karşı kimse bir şey yapamaz. Göreceksin, bütün dünyada çok çabuk gelişecek. Biz ilk kahramanlarız. Kiminle söyleşi yapmak istersin?"

"Şu çocukla! Sütunun dibindeki."

Najah beni Abélard'ın yanına götürüyor.

"Bu gece olacakları anlat bana."

"Özgürlüğün mutlak bir ifadesi."

"Seni büyüleyen ne?"

"Güzellik."

"Ya özgürlük?"

"Güzelliği tanımak kaosun kalbine girmektir. Kaos ise özgürlüğün en kusursuz imgesidir. Düzen varsa diktatörlük yerleşir."

"Bana Y'den söz etsene..."

"Bana göre o kürelerin müziğidir. Özgürlük adına bize dayatılan bütün yapıların inkârıdır. Eksiksiz bir korku evreninde yaşıyoruz."

"Y'nin düşünceleriyle kimin aracılığıyla tanıştın?"

"Liseden bir arkadaş."

"Onu tanımıyor olmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Onu tanıyorum. Neredeyse her gece onu düşlüyorum. Hepimiz onu düşlüyoruz. O uzamla sınırlı değil. Bizim eylemimizden sağlayacağı bir yarar yok. Fazlasıyla mutlak o."

"Y sence bir kadın mı?"

"Elbette."

"Bunu neye dayandırıyorsun?"

"Düzen erildir, anarşi dişi."

"Sizin esin kaynağınız o mu?"

"O bizim kalbimiz, iç organlarımız, kanımız, bize sunulmuş uzuvlarımız."

"Dövüşmek istediklerinizin sizi manipüle edebileceğini hiç düşündün mü?"

"Elbette. Fakat bizi yöneten zır cahillerin yüce fikirleri nasıl olabilir? Bu, yöneticilerimizden birinin Mozart ya da Rimbaud olabileceğini düşünmek gibi bir şey. Onlar acınacak cahiller, plastik cerrahların lobotomi geçirmiş müşterileri, kaba, paranoyak, kinci ve ödlek insanlar. Tek dertleri, dokunulmazlıktan yararlanmak için iktidarı ellerinde tutmak. Biz onları felç edeceğiz, suyun dışındaki balıklar gibi ağızları açık bırakacağız. Bakanlarını, istihbarat birim şeflerini toplayacaklar. 'Şu küçük sersemleri bulun! Toplanmadan öldürün onları!' diyecekler."

"Teşekkürler, Abélard."

"Siz kardeş hareketsiniz. Size çok hayranız. Ben de günlük yazıcısı olmaya çalıştım, ama üç kâğıdım da reddedildi."

"Sen Y'ye rastlayarak başarmışsın. Bir gün ben de ona rastlayacağım."

"Rastladın bile."

"Najah mı?"

"Yoo, hayır, ben de değilim... Ama biz hepimiz onun bir parçasıyız, kokusu, zihni, kalbi, sevinciyiz! Başka bir söyleşi istiyor musun?"

"Çatının kenarında, şurada oturan kız."

"Venüs o. Chicagolu."

"Selam Venüs. Ben Lupa. Günlük Yazıcıları'ndan."

"Biliyorum. Herkes biliyor. Senin görev emrin daha senin nöbetçiye gelmeden Y biliyordu."

"Günlük yazıcısı mısın?"

"Elbette. Brown Kardeşlerin infazıyla ben ilgilendim."

"Muhteşem bir yazıydı."

"Ama öldüler."

"Bana Y ile karşılaşmandan söz etsene."

"Yerde bulduğum bir bildiri. Canal Street'te. New York'ta. Bir kulüpten çıkıyordum. Bütün gece dans etmiştim."

"Bildiride ne yazıyordu?"

"Kırmızı bir zemin üzerinde siyah bir Y harfi."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Sayfanın altında, küçük harflerle, 'Bu sana ne düşündürtüyor?' yazısı okunuyordu."

"Başka bir şey yok mu? Adres, telefon numarası, mail adresi?"

"Hayır. Kâğıdı aldım. Kafam karışmıştı. Yazı işlerimi haberdar ettim, o da bilgiyi ilginç buldu."

"Sonra?"

"Tuhaf bir hal aldı, ama inan bana..."

"Sana inanıyorum. Bildiriyi aldığında ne düşündün? İlk düşüncen neydi?"

"Feminist bir şey olduğunu düşündüm. Y... cinsellik... Yazarlara erişmek için hiçbir yolun olmaması bana bunun önemli bir şey olduğunu düşündürttü. Babam anarşistti. Ben on iki yaşımdayken Bakunin'i, Kropotkin'i, Reclus'yü okumuştum. Mitinglere gidiyor, ilk coplarımı yiyordum. Politikadan, stratejilerden anlıyordum. Yeni bir fikrin kokusunu alabiliyordum, sapkın manevraları keşfedebiliyordum."

"Bildiriyi ne yaptın?"

"Duvara yapıştırdım. Saatlerce, günlerce ona baktım. Geceleyin onu hayal etmeye başladım. Göğün kızıllığı içinde gayet belirgin bir şekilde, simsiyah uçuyordu. Nesnelerin üzerine kazınmıştı. Y'ye âşık oldum. Bir gece rüyamda cinsel organımın üzerine kazındığını gördüm ve adımı değiştirip Venüs yaptım. Ertesi hafta sonu bir kız arkadaşım organıma epilasyon yaptı ve Amsterdam Caddesindeki Dèmonia'ya gittim. New York'un en iyi dövmecisi. Rüyamda gördüğüm gibi, Venüs tepesinin üzerine bir Y yaptırdım. Yaşım tutmadığından bir fiş doldurmam gerekti, anne babam adına sahte bir belge hazırladım, telefon

numaramı bıraktım. İki gün sonra bir telefon aldım. Çok samimi sesli bir kadın. Onun Y olduğuna eminim."

"Konuşmayı hatırlıyor musun?"

"Bana neden Y yaptırdığımı sordu. Hikâyemi anlattım. Brown Kardeşler üzerine yazımı o da okumuştu. Politikadan söz ettik. Diktatörlüğün peşimizde olduğundan bahsettik."

"Sesinde seni çarpan ne oldu?"

"Şiddetli bir yumuşaklık. Eğer bu iki kelime birlikte kullanılabilirse... Çatlaksız bir mantık, korkusuzluk. Ve hiç hissetmediğim bir huzur."

"Adını sordun mu?"

"Daha ilk sözlerinden itibaren çok etkilenmiştim."

"Numarasını öğrenmeye çalıştın mı?"

"Berlin'deki bir telefon kulübesi."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi, yirmi iki, bence."

"Aksanlı mı?"

"Çok hafif. Amerikalı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen bir süre ABD'de yaşamış bir Avrupalı."

"Dèmonia'ya bundan söz ettin mi?"

"Bana uyuşturucu almayı kesmemi söyledi?"

"Alıyor musun?"

"Ender."

"Politik 'uyuşmanızdan' sonra... Y sana ne dedi?"

"Bana hareketten söz etti. Hücrelerden. Gizlilikten. Stratejisinden."

"Hücreler?"

"Yalnızca kontak kişiyle görüşüyoruz. Hareketten kimseyi asla görmüyoruz. İlk kez bu gece bir araya geliyoruz."

"Nasıl haberdar oldun."

"SMS'le."

"Numarayı kontrol ettin mi?"

"Kimseye ait değil. Çalıntı kart. Sen seçildiğin için buradasın."

"Bana çok fazla şey açıkladın..."

"Hareketin yaygınlaşma evresindeyiz. Senin sempatizan olduğunu biliyoruz. Bu hikâyede çılgınca olan şey, hareketin düşmanlarımız tarafından sürdürülecek olması. Biz onların aptallıklarını kullanıyoruz. Flying Freedom'u bütün dünyaya yayacak olan onların medyaları. Kendimizi gizleyip sonrasını sakin sakin düşünebiliriz."

"İşin özüne gelelim. Eylem."

"Kalabilirsin. Her şeyi göreceksin. Sen ilk olacaksın. Ben tamamen angajeyim. Yazamam. Bu nedenle redaktörümden bana yardımcı bulmasını istedim."

"Peki ya medya haberi sansürlerse?"

"Artık çılgın bir dünya var, daha ilk dakikada YouTube'da ve diğer sosyal ağlarda onlarca video olacak. Hem sen buradasın, Günlük Yazıcıları burada. Televizyon kanallarının yöneticileri düşünmeyecekler, ergenlerin ne kadar yoldan çıktıklarını göstermekten çok mutlu olacaklar. Şok görüntülere kimse dayanamaz."

Saat on yedi. İş çıkışı. Çatıda sessizlik hüküm sürüyor. Otuz altı siluet göğe doğrulmuş. Sadece Najah'ın sarisi rüzgârda dalgalanıyor. Siyah beyaz, kımıltısız biçimler. Onları gören ve onlara seslenen Y'ye dönmüş yüzlerdeki ciddiyet. Güvenlik görevlileri, kollarını kavuşturmuş, soğukkanlı, asansör kapılarının önünde durmaya devam ediyorlar. Burada bir erk olmalı. Flying Freedom üyelerinin ruhunda bu erkin gezindiği hissediliyor.

Hafifçe geri çekilerek, yan tarafta duruyorum. Her göz kırpışı, bakışlardaki her ifadeyi gözlüyorum. Kimsenin nutuk çekmiyor olmasından etkilenmiş bu sessiz toplulukta büyük bir huzur, bir sevinç hissediyorum. Oğlanlardan biri fark ettirmeden yok oluyor, elinde küçük bir sandıkla geri geliyor, çömelip açıyor. Graffiti malzemeleri. Yaklaşıyorum. Gökkuşağı renklerinde spreyler: mavi, sarı, yeşil, lacivert, kırmızı, mor. Maviyi eline alıyor, kendi etrafında bir derviş gibi dönerek sarisinden

kurtulan Najah'a yaklaşıyor. Beyaz pamuklu giysi yere düşüyor, kırmızı şerit rüzgârda bir süre dalgalanıp sonra yerde kalıyor. Najah iç çamaşırlarını çıkartıyor. Üzerinde yalnızca bir iPod ve kulaklıkları kalıyor. Çıplak, ışıl ışıl ve amber rengi teninin üzerine graffitici, kendinden emin bir hareketle, hareketli harflerle "Freedom Flyer" yazıyor. Bir başkası daha soyunuyor. Sarı, lacivert resim. Sonra tayf renkleri. Kimi zaman bir kalçanın üzerine yazıyor, kimi zaman karına ya da sırta, kimi zaman bütün vücuda. Diğer binalardan yüksekteyiz. Haven's Gate'in çatısında olup biteni yalnızca helikopterde bulunanlar görebilir.

Graffitici hızla işini yapıyor, bedenleri aydınlatıyor. Siluetlerin güzelliğine çarpılıyorum. Venüs soyunduğunda Y dövmesini görüyorum. Ona gülümsemekten kendimi alıkoyamıyorum, ama o beni görmüyor. Y ile doğrudan iletişim içinde.

Tekir bir kedi bir duvardan atlıyor, şaşkın, yaklaşıyor. Bir bedenden diğerine sürtünerek geçiyor. Genç bir kız çömelip onu okşuyor. Kedinin guruldadığını işitiyorum. Kedinin varlığı bu gizli toplantıya bir cennet görünümü veriyor. Şehrin keskin çığlıkları, sesler. Uzaktan bir polis arabasının sesi geliyor. Bir uçak havalanıyor ve mavi gökte iz bırakıyor. Sonunda graffitici de soyunuyor ve bedeninin farklı yerlerine her harfi kendi çiziyor. Y'yi kalbine.

Birbirlerine yaklaştılar, el ele tutuştular. İhtimal dışı ve sessiz bir tiyatro topluluğu. Metinsiz bir tragedya. Başkanlık eden Y'yi reverans̈sız selamlama. Y gökte mi uçuyor acaba? Yoksa binanın altında, bir kafenin terasına sakin sakin oturmuş muydu? Afrika'da bir yerde bir kulübede, New York'un bir apartman katında mı oturuyordu? Restoranın karşısındaki bir otel odasında, objektifi çatıya çevirmiş bir sonraki sahneyi filme çekmekle mi meşguldü?

Korkuluğa yaklaşan ve üzerine çıkan çıplak bedenlerin görkemi. Sessizliğin son saniyeleri. Korkuluktan iniyorlar, on metre kadar geri çekiliyorlar. Birbirlerine sarılıyorlar, herkes yerini alıyor ve "Freedom!" diye çığlık atarak ileriye fırlıyor, korkuluğu aşıyor ve boşluğa atlıyorlar.

Çatı bomboş. Eğiliyorum ve çıplak bedenlerin uçuştuğunu görüyorum. Bazıları diğerlerinin çok uzağında. İçgüdüsel çığlıklar, boğuk bir gürültüyle asfalta çarpan serbest cisimler. Başka çığlıklar yükseliyor. Parçalanan ve kan içindeki bedenler büyük bir sessizliğe eriştiler. Kusuyorum. Vücudum titremeye başlıyor.

Kapıları açılmış asansörlere doğru ilerliyorum. Güvenlik görevlileri beni bekliyor. Aşağı iniyoruz. Büyük bir sessizlik, dehşet ve büyülenme karışımı bir özgürlük hissediyorum. Işıltılı ve karanlık bir mekân.

Görmek için koşturan insan dalgasına kapılıyorum. Korku, öfke, ıstırap çığlıkları işitiyorum. Kendime bir yol açıyorum. Kimileri cep telefonlarıyla film ve fotoğraf çekiyor. Birkaç dakika içinde bu kanlı görüntüler interneti istila edecek. Ambulanslar ve polis gelirken, bütün dünya Flying Freedom kahramanlarının cesetlerinin ilk görüntülerini keşfediyor olacak.

Öne vardığımda, parçalanmış cesetleri, büyük lekeler oluşturmuş kanı, renkli harfleri, açılmış kafataslarını görüyorum. Tuhaf biçimde bozulmamış olan Najah'ın yüzünde kendinden geçmiş bir ifade. Cesedinden kan bile akmıyor. İç kanama. Altında iPod. Kimseye fark ettirmeden iPodu alıyorum. Tenlerinde dans etmeye devam eden harflerin gökkuşağı. Mavinin kırmızı aynası.

MAVİNİN GEÇİŞİ

Lizbon'la Karaipler arasında iki yelkenli bir tekne okyanusun dibini boyluyor. Teknede babam, annem ve on bir yaşındaki kız kardeşim var. Ben öksüzüm. Öksüz kaldığımı henüz bilmiyorum. Her tarafta yüz milyonlarca insan açlıktan ölüyor, işkence görüyor, kadınlar taşlanıyor, tecavüze uğruyor, sakatlanıyor.

On beş yaşındayım. Adım Ulysse. Bir motosiklet kazasından beri ayağımı sürüklüyorum. Sol ayağımı. Kaslar zayıf düşmüş.

Cerrahlar kesmek istediler ama ben reddettim. Hiç bacağım olmamasındansa ya da geceleyin yatarken çıkaracağım yapay bir bacaktansa, dayanak olarak kullanabileceğim kaskatı bir bacağın olması iyidir. Günümüzde kusursuz yapay bacaklar yapılıyor. Cerrah bana internet siteleri gösteriyor. Babamın bana en iyisini alabileceğini biliyor. Ama benim bacağımın bir avantajı var. O benim. Uyuyabilir, yüzebilir, onu sinemaya götürebilir, canlı doku eksikliğini gizleyen kalın kumaştan kotların içinde onu saklayabilirim.

Bütün aile okyanusu aşmaya gidiyor. Babam deneyimli bir denizci. Fakat fırtına 1967 yılında Hollanda'daki Meeusen tersanelerinde inşa edilmiş tik ağacından yelkenlinin hakkından geliyor. Babam bu gemiye hayrandır. Limanda gezindiğimiz bir gün onu satın alıyor. Onun hayali ve gerçeği o. Kabin geniş. Konforlu altı yatak. Neredeyse her hafta sonu denize açılıyoruz. Bütün aile ne yapacağını biliyor, yelken çekmek, rota değiştirirken başımızı eğmek, demir atmak, gözcülük yapmak, gece için palamar bağlamak. Mutlu günler geçiriyoruz. Annem de bu tutkuyu paylaşıyor. Biz bir aileyiz. Ender rastlanır. Ben denizi sakinken seviyorum. İtalya limanlarını ve Yunan adalarını seviyorum, ama bu okyanus aşma işi kötü başlıyor. Daha baştan deniz kuduruyor. Sürekli kusuyorum. Öyle paniğe kapılıyorum ki kız kardeşime de bulaşıyor. Ailem iki aylığına gidiyor. Beni tekneden indirmeleri için yalvarıyorum. Ben yazı büyükannemde geçirebilirim. Sonunda, istemeye istemeye, beni Lizbon'da bırakıyorlar. Ertesi gün Nice'e giden trene binmem gerekiyor. Lizbon'da kendimi ilk kez kimsesiz hissediyorum. Rayların gıcırtısı içinde şehrin dar sokaklarından tırmanan tramvaylara biniyorum. Bir barda şarap içerek dinlediğim fado'nun aşırı duygusal, şefkatli ve boğuk müziği kokuyor her şey. Uykusuz gece.

Şafak vakti, beyaz bir duvarın üzerinde kırmızı bir yazı patlıyor:

ULYSSE NEREDESİN?

Buradayım! Spreyim yok yanımda. Keçeli bir kalemle cevap yazıyorum. Kimsin Penelope?

Bacağımı garda sürükledikten, bir sandviç yiyip sert bir kahve içtikten, yorgun ve gergin yüzleri seyrettikten sonra saat yedi otuz altı trenine biniyorum. Meşum bir önsezi beni uyuşturuyor, bir dizi kaotik düşe dalıyorum. Hayatım, gri bir ekrana yansıtılan siyah beyaz kısa sekanslar halinde gözümün önünde canlanıyor. Hiçbir şeyin ayrımı yok. Şekiller bile üst üste binerek güç yitiriyorlar. Yeryüzünde yerim, mekânım yokmuş gibi hissediyorum kendimi. Uzam yok, sevgi yok. Yalnızlık. Dipten gelen umutsuz bir dalganın kalbimi yavaş yavaş ele geçirdiğini hissediyorum. Üzerine elmasla yazı yazılmış pencereden deniz gözüküyor, ama beni teselli etmiyor. Çam ormanlarının ya da çorak manzaraların ardında deniz buharlaşıyor. Kendimi ne ırmak ne kaynak bilen bir *no man's land*'da* buluyorum: Duygusal bir çöl.

Ben trendeyken onlar Portekiz açıklarında batıyorlar, yalpasız, baş kıç vurmadan. Ben kendimi bu mutlak yalnızlık toprağında, buradan asla çıkamayacağımın kesinliğiyle karşı karşıya buluyorum. İç taraflardaki bir köyde yaşayan büyükannemin evine yerleşiyorum. On sekizinci yüzyıldan kalma dökük bir binanın son katında oturduğu eski dairede benim odam var. Büyükannem uzaktan, balkonundan denize bakıyor. Zamanın dışına çıkmış. Ben gözlerimi denize çeviremiyorum, Alplerin eteğindeki iç bölgenin çorak tepelerine bakıyorum.

Dört gece Nice'de dolaşıyorum. Gördüğüm her şey kıvamsız. Ben ulumamak için dudaklarını ısıran bir robotum. Can çekişircesine çöküyorum, park etmiş iki arabanın arasında düşüyorum, orada kalıyorum, farelerle arkadaşlık ediyorum, sanki asfaltın içine girmek, sıvılaşmak, sonsuza dek yok olmak ister gibiyim. Yol-

* (İng.) Hem belirsiz durum, çıkmaz hem de sahipsiz toprak, bölge anlamına gelen tabir. (ç.n.)

larda gördüğüm bütün ezilmiş hayvanlar geliyor aklıma. Kirpiler, güvercinler, köpekler, kediler, karayılanlar, kargalar, kokarcalar, toprak kurtları, yer sıçanları, saksağanlar, tilkiler. Marazi büyülenme. Çeşmelerden su içiyorum. Beni kokainman sanıyorlar. Kimse bana yardım eli uzatmıyor. İçimden bastırılamaz bir şiddet yükseliyor. Bir vitrini tekmeleyerek patlatıyorum. Bir tabelayı kopartıyorum. Küstahcasına bembeyaz üstü açılır bir Rolls'u süpermarketten çaldığım bir şişe ispirtoyla ateşe veriyorum.

Üçüncü gün, açım. Pazar tacirlerinin buluştukları Saleya Sarayı'nın önünde oturuyorum. Bir kahve içip üç kruvasan yiyorum, soluklanıyorum. Etrafıma bakınıyorum. Gerçeklik yavaş yavaş daha az düzleşiyor. Yoldan geçenler belli bir hacim kazanıyor, şekiller oluşuyor. Bir kahve daha söylüyorum. İki de kruvasan. Bir çiçekçi güllerini düzenliyor. Ufak bir tezgâh. Bahçesinden toplamış. Elleri romatizmadan şekilsizleşmiş, tırnaklarının içi toprak dolu. Yanık bir çehre. Bana defalarca bakıyor, gözleri çamaşır suyu beyazı, Çin porselenlerinin üzerinde görülen mavi-gri renkte. Benim acımı hissediyor. Yüzümde şaşkınlık ifadesi var. Hiçliğin ne demek olduğunu kendi kendime anlatabilirim. Hiçliğin kendisiyim ben.

Gül satıcısı kadın limon sarısı, ekşi bir çiçek seçiyor, aramızdaki birkaç metreyi geçip bana uzatıyor gülü.

"Bunu koklayabilirsin, gerçek."

Kokluyorum. Çocukluğumun bütün gülleri. Teşekkür etmeye çalışıyorum. Ama ağzımdan hiç ses çıkmıyor. Kalın taçyaprakları, henüz tanımadığım bir kadının çok yumuşak tenine benziyor. Hayali bir ten. Gecelerime zevk veren bir ten. Bir saatten fazla güle bakıyorum. Sonsuzluk ve limon rengi bu gül. Gerisi yok. Acım bir tuzak, bir hipnoz, zihnin yarattığı bir şey. Kendimi dinliyorum, sürekli şunu tekrarladığımı işitiyorum: "Senin baban öldü, annen öldü, kız kardeşin öldü. Ciğerlerine tuzlu su girdi. Yüzmeye çalıştılar ya da belki bir dalga babamı dümenden söküp aldı, bir dalga köprüyü istila etti, su girdi, hapis kalan annemle kız kardeşim su dolan tekneyle birlikte battılar. Kız kardeşimin yumuşak saçları

dans ediyor, marazi bir vals, dalgaların keyfine kalmış, gözleri açık, kabarcıkları, çalkantıları görüyorlar, ciğerlerine su doluyor, hava yok, her şey duruyor, zihin sıvılaşıyor, beni düşünüyor, sonra derin sessizlik, yelkenli ise büyük derinliklere gömülüp okyanusun karanlık hareketi içinde kayboluyor. Ben bir korkağım. Onları terk ettim." Dua gibi tekrarladığım her kelime acımı depreştiriyor. Bütün ıstırabı sürdüren bu nakarat, acıyı seven ve gerçek yaşamın akışına saygı göstermeyen zihnin bir işlemi. Eğer eşelemeye son verirsem geriye bir şeyin kalmayacağını ve ıstırap olmadan hayatta olduğumu bile hissedemeyeceğimi düşünmeye başlıyorum. Şu an ıstırap benim en iyi çözümüm. Hâlâ bir şeyler hissedebilmek için ıstırabı bir strateji olarak koruyorum. Istırap yoksa ben çoraklığın ta kendisiyim, tüm yaşam dramının meşalesiyim. Başkalarına bakıyorum. Yüzleri süzüyorum. Istırap çekiyorlar. Hepsi. Genci, yaşlısı. Kimi zaman kaygısız birini görüyorum. Önümden geçen ve teninde, kanında, hücrelerinde kendisini aydınlatan ve adımlarını öylesine hafif kılan -ki kaldırımın üzerinde uçmaya başlasa şaşırmayacağım- bir varlık hissettiği sevgilisine ya da gökyüzüne gülümseyen genç bir kız. Evet... Yere değmiyor... Yükseliyor... Mutluluk bu! Anlık bir yüzme. Güzel şeyler söyleyen ve ıstırapta olduğu gibi, mutluluk içinde de kendi kendini hipnotize eden bir zihin. Kokusunu, badem gözlerini, belki gri-yeşil bakışını, zevk içinde göz kapaklarının genleştiğini hatırlıyor kız. Dilini, dudaklarını, ağzında, kendi cinsel organında meçhulü arayan cinsel organını hatırlıyor, kalçaları sallanıyor ve kendini göğe sunuyor. Her şey yolunda. Yoldan geçen başkaları onun ayaklarının yerden bir metre yüksekte olduğunu bile görmüyorlar. Birkaç çocuk başlarını göğe kaldırıyor.

"Anne, kadına bak, mavinin içinde yürüyor!"

Birinin havalandığını ilk kez görüyorum. Etkileyici. İnsan tamamen havalanıp uçabilir mi? Yeryüzüne bir daha geri dönmeyebilir mi? "Ulysse, dünyaya geri dön!" annemin en sevdiği azarlardan biriydi.

Bu kız gibi gerçekten havalandığımı hatırlamıyorum oysa. Zihnim uçup gidiyordu göğe, ama bedenim, aşkı bilmediğinden, toprağa yakın kalıyordu.

Uçan kızın âşığı sonraki saatlerde onu geri çağırmazsa, kuşkuya, kaygıya, melankoliye bırakacak yerini. Nerede? Kiminle? Beni hâlâ seviyor mu? Bana ihanet etti. Bir gece daha. Ondan nefret edeceğim. Onu artık görmüyorum. Artık ona söz vermiyorum. İlk gelenin üzerine atılıyorum. Oğlan ya da kız. Ona en fazla ıstırap veren bu. Bu düşünce kızı yere indirir, şimdi yoldan geçenlerle aynı hizada yürüyor. Bir insanın havalanmasına ilk kez tanık oluyorum. O zaman aniden umutsuzluğa kapılan aynı yüz, hiçbir şey hissetmeyen aynı vücut, dünyaya aynı körlük. Eğer bu çok güzel kız -yirmi yaşında olmalı- tekrar geçerse ve ben hâlâ gül satıcısının karşısında, elimde limon sarısı gülle oturuyor olursam, gülü ona sunarım. Aniden, onun ıstırabını kendi bedenimde hissediyorum, sinirlerim gergin. Ayağa kalkıyorum, onu tutuyorum. Istırap ve teselli aktarımı.

"Seni uzayda yürürken gördüm!"

"Geri düştüm..."

"Hayal kurma."

"Çözüm bu mu?"

"Şu gülün kokusunu çek içine, göreceksin."

Bana gülümsüyor, teşekkür ediyor, benim ıstırabımı görmüyor ve dalgalanan koşusuna devam ediyor. Orada kalıyorum. Portakal, enginar, hurma, balık ve baharat tepeleri arasında kayboluşuna bakıyorum. Kendisine bir gül sunan bu kederli genç oğlanın onun acı kardeşi olduğunu, çünkü onunla tıpatıp aynı yöntemi kullandığını bilmiyor. Başkalarının hayranlığını tatlı bir yazgı gibi kabul eden güzellik. Bu hayranlığı umutsuzca arayan çirkinlik. Bundan yoksun kaldığını ruhunun en derininde bilen canavarlık. Sürekli olarak kesişen ama birbirlerini görmeyen bütün bu yazgıların her biri, örselenmiş kalpler içini

dökerken hiçbir yerin merkezinde aniden kesintiye uğrayan kaçınılmaz bir rayın üzerindeler.

Annem sulara gömülmeden önce belki bana uyduyla bir mesaj göndermiş olabilir diye düşünüyorum. Bir internet kafeye gidip mail kutumu açıyorum... hiçbir şey.

Unutmak için, mekanik bir şekilde sörf yapmaya başlıyorum. "Çöküntü" yazıyorum. Karşıma bir site çıkıyor:

HER ŞEYİN ÇÖKTÜĞÜNÜN FARKINDA MISINIZ?

Evet, deniz yaratıklarının karayı keşfetme ve soluk alma arzusu duymaları kadar önemli radikal bir değişimin meydana gelmekte olduğu şeklindeki bu flu ama süreğen duyguyu hissediyorum. Yaşamım olaylarla uyum içinde sallanıp duruyor. Yalnızlık dünyasında tek başımayım.

Günlük Yazıcıları, UYGARLIK SONUNUN KESİN, ÖZNEL VE ÖZGÜR GÖRÜNTÜSÜNÜ VERİRLER. 13 İLE 27 YAŞ ARASINDAYSAN, SEN DE GÜNLÜK YAZICISI OLABİLİRSİN, DÜNYAYI DOLAŞABİLİR, GÖRDÜĞÜNÜ YAZABİLİRSİN, MÜMKÜN OLAN EN BÜYÜK MACERANIN PARÇASI OLABİLİRSİN.

Hareketin doğuşu, ilk Günlük Yazıcısı:

2006 yılında, Paris banliyösündeki ayaklanmalar sırasında, 17 yaşındaki İngiliz öğrenci, politikaya tutkun MX, "dünyanın en büyük haber kanalı" CNN'in gerçekçi bir Fransa haritası çizemediğini düşünür. Medyanın yeteneklerinden, iktidarla ilişkilerinden kuşkuya düşer ve Günlük Yazıcıları adıyla genç, bağımsız, kesin ve hızlı olacak bir site kurmaya karar verir. Küçük bir yapı oluşturur. Kendi yaşındaki insanları seferber eder, onları Londra'da olup biten her şeyi takip etmeye gönderir. Hemen başarılı olunur. Hareket gelişirken kökenlerindeki esnekliği de korur. Çok kısa süre içerisinde Günlük Yazıcıları

Avrupa'daki önemli olayları takip etmeye başlarlar. Her ülkeden yazıcılar akın eder. Kuruluşundan bir yıl sonra Günlük Yazıcıları'na günde dokuz milyon kişi giriş yapmaktadır.

İşleyiş tarzımız:

13-27 yaş arasındaysan, gözlem ve yazı yeteneğin varsa, yazıcılara katılabilirsin. İlk yıl bir eğitmen yazıların üzerinde çalışmana yardımcı olacak. Sonra, kendi kanatlarınla uçabilirsin. Üç yazın reddedilirse, hareketten çıkartılırsın.

Biz sürat, berraklık, stil ve bağımsızlık arıyoruz.

Sitemize günde 870 milyon giriş kaydedilmektedir:

10 ile 93 yaşındaysan, yazı yeteneğin yoksa ama hareketimizi desteklemek istiyorsan, Günlük Yazıcıları sempatizanlarına katılabilirsin. Para değil yardım istiyoruz. Dünyanın her şehrinde bir "ev" Günlük Yazıcıları'nı kabul edip barındırıyor. Sen de örgütte çalışabilirsin.

Evler herkese açıktır. Özgürce ve karşılıksız olarak oraları kullanabilirsin. Barınma, beslenme, katılım.
Günlük Yazıcıları ile sempatizanlar orada birlikte yaşarlar.

Günlük Yazıcısı nasıl olursun?

Evinin yakınında cereyan eden bir olayı seç, olay yerine git, gözlemle, sorgula, üç saat içinde internet üzerinden bize bir yazı gönder. Üç saat içinde biz de sana cevap veririz. Sana üç şans veririz.

Eğer yazın kabul edilmişse hemen sitede yayınlar ve seni bir yıl boyunca yönlendirecek bir eğitmen-redaktör tahsis ederiz sana.

İlk yazın kabul edildiğinde Günlük Yazıcıları stajyerleri arasına girersin. Dolayısıyla tercih ettiğin bir ülkedeki evlerden birinde yaşayabilirsin. İlk yolculuğunun masraflarını sen karşılarsın, fakat bir eve

katıldığın andan itibaren, dilini konuştuğun bir ülkede olması kaydıyla, senin yolculuk masraflarını biz üstleniyoruz.

Son model bir laptopun olacak.

Parlak sarı bir sırt çantan.

Bir de akıllı telefonun.

Bir eve yerleştiğinde her şeyle biz ilgileniyoruz. Sağlık masrafların karşılanıyor. Eline bir maaş geçecek. Böylece öngörülmeyen şeylere karşı koyabilir olacaksın. Bu maaş, yayımladığımız yazı sayısı kaç olursa olsun, ne kadar ünlü olunursa olunsun aynı kalır. Evlerin parçası olan sempatizanlar da aynı avantajlardan yararlanır. Hiyerarşi yoktur.

Görev emirlerini, elektronik biletlerini, yolculuklarınla ilgili bütün bilgileri, senin sorumluluğunu üstlenecek kontak kişi ya da kişilerin adlarını ve hangi konuyla ilgili seni gönderdiğimizi doğrudan alacaksın. Ayrıca her ilginç konu hakkında bizi haberdar edeceğine de güveniyoruz. Bir konuyu belirtmiş olman onunla senin ilgileneceğin anlamına gelmez.

Tutuklanırsan, seni en kısa sürede hapisten çıkarmak için her şeyi yaparız.

Eğer başaramazsak, Hapisteki Günlük Yazıcıları hücresini kurarsın.

İşkence görürsen, bunu öğreniriz ve seni kurtarmak için her şeyi yaparız. Eğer ölürsen, ölmüşsündür.

Günlük Yazıcıları'nın hiçbir şeyi yoktur. İhtiyaç duyduğun her şeyi her yerde bulursun.

Hareketi her an terk edebilirsin ya da yazıcılıktan sempatizanlığa geçebilirsin.

Kafana yattı mı? O halde ilk yazını bekliyoruz!

Şu adrese gönder: teklifmektuplari@günlükyazicilari.com

Hemen o gün motoruma bindim ve haber aramak üzere dolanmaya başladım, ama olağanüstü hiçbir şey görmüyorum: Bir turist çantasını kaptırdı, aşırı sağcı bir plaj işletmecisi Afrikalı bir aileyi plaja sokmuyor, bir sandviç zehirlenmesi. Ertesi ay iki yazı gönderiyorum. Biri, küçük, sevimli bir nehir olan Siagne'ı kirleten bir fabrikayla ilgili. Öteki saygın pedofille ilgili. Burada Flying Freedom yok. İki yazım da reddedildi. İlkinde şu yorum var:

"Bu ergen saçmalıklarını okumaktan başka işimiz olmadığını mı sanıyorsun?"

İkincisinde ise şu yazıyor:

Ulysse, sen maceraya uygun görünmüyorsun. Aç gözlerini. Ciddi zamanlardayız. Kendi burnunun ucuna bakmayı bırak. Dünya adaletsiz ve şiddet dolu. Onu kurtaramazsın. Fırıncı olmayı ya da özgürlüğünü ortaya koymak için bir kuleden atlamayı düşündün mü?

Lupa"

Penelope-Lupa? Zihnim dönüp duruyor.

Son işimde çuvallamasam iyi olacak.

Büyükannemle birlikte balkondayım, ben konuşuyorum, o dinliyor. Yıllardır gazete okumuyor, radyo dinlemiyor, televizyon seyretmiyor. Dünyaya yukardan bakıyor. Deniz, bahçesi, çiçekleri ve sebzeleri, kovanı, lavantaçiçeği polenlerini bala dönüştüren arılar. Dinlemeyi biliyor. Gözleri gözlerimde. Sözümü kesmiyor, ama gözlerinden büyük bir "evet" okuyabiliyorum. Kimi zaman onun başkasına varolma şansını tamamen vermek için tercihen dilsizleştiğini düşünüyorum. Asla sınır koymuyor, her şeyi hafif bir ciddiyetle karşılıyor. Ona her zaman her şeyi

söylüyorum. Asla bir yargı, bir kınama görmedim. Öğüt bile. Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kalbi suskun ve sanırım huzurlu. Bu kesinlik bana yetiyor. Söylediği tek şey şu:

"Kimseye inanma, olayları kendin dene ve ne olursa olsun kestirip atmaktan sakın."

Annem babam ise beni bütün olası tehlikelere karşı uyarıyordu, bıkıp usanmadan bana öğüt veriyorlardı, benim rastgele arayışlarıma sınır koyuyorlardı, ama onların öngördükleri hiçbir şey olmadı. Deniz kazasını ise öngörmemişlerdi.

Ciddi biçimde güçten düşüyorum. Belki bende günlük yazıcısı kumaşı yok. O halde, aşçı, fırıncı neden olmasın? Bunlar da soylu meslekler. Üstelik maddeye dokunmayı seviyorum. Büyükannem bana geleneksel Nice yemekleri yapmayı öğretti. İspanya'da bir işe girebilirim. Dilini konuşuyorum. Ocağın başına geçebilirim. Bir kuleden atlamak mı? Hepsi polis kordonlarıyla korunuyor. Ölmek için fazla gencim. Aşkı, tutkuyu, dünyayı tanımak istiyorum. Otuz yaşıma geldiğimde, artık eksiksizlik hissiyle birlikte kendimi atabilirim. Atlamadan önce özgürlüğü bulmalı. İçimden parçalanmış ceset görüntüleri çıkıyor. Peşimi bırakmıyorlar. Parçalanmış geometriler, kan, ölülerin dansı. Masum bedenlerin üzerinde dans eden harfler.

Akşam, Günlük Yazıcıları sitesine girerek Lupa'nın Flying Freedom üzerine yazısını okuyorum. İlk yazı. Birinci elden tek yazı. Onunla birlikte kulenin üzerindeyim. Titriyorum. Ona yazıyorum. Birkaç saat sonra cevabı geliyor:

"Ulysse, yazıların o kadar da kötü değildi. Yazı açısından oldukça iyi bile. Ben biraz serttim. Buranın tarzı bu. Üzgünüm. Ben senin okuyucunum ve belki de yarın redaktörün olurum. Sende eksik olan şey bakış, açınlayıcı ayrıntı zevki. Tamam, beni ilgilendiriyorsun, üçüncü yazın için sana yardım edeceğim. Gerçekten iyi bir konu bul ve bana

telefon et. Hemen seninle gelirim ve sana bakmayı öğretirim. Çökme, işkembeni doldurma, gördüğün ilk kızı düzmeye kalkma. Gözlerini açık tut. Kubrick'in Eyes Wide Shut'ını alıp seyret. Sakın ola atlama! Sana bunu söylemem aptalcaydı!

Lupa!"

Lupa'nın mail'i beni yola getirdi. Filmi kiralamadım, televizyonum yok. Günlük Yazıcıları'nın en gösterişlisinden en mahremine dek bütün aktüalitenin peşinden koşuyor olması hoşuma gidiyor. Kullanılamayacak hiçbir konu yok. O halde, alan geniş!

BİR YAZ AKŞAMI ASFALTIN ILIKLIĞI

Motoruma biniyorum. Lavanta kokusu içindeki iç tarafların dar sokaklarında ilerliyorum. Lupa'yı hayal etmeye çalışıyorum. Hafif melankolik canlı bakışlar, on yedi yaşına rağmen gözlerinin altında halkalar. Tarlalardan geçerken onun esmer kokusunu hissedebiliyorum. Adının her harfi uzamda açılırken, etrafımda bir ateşböceği sürüsü dans ediyor. Portakal sarısı güneşe doğru, farlarımı yakmadan, yavaşça sürüyorum. Oraya sığınmak istiyorum. Portakal sarısında oturmak. Alevleri içime almak.

Gecenin dinginliğini parçalayan hemen yakındaki bir bataklıktaki kurbağa vıraklamaları, lastiklerin gıcırtısı, son sürat yaklaşan bir araba. Virajlarda önemsiz iniltiler çıkıyor, motor bağırıyor, yana çekiliyorum, bir çınarın altına. Siyah bir Mercedes'in geçtiğini görüyorum, arkadaki plaka numarasını kaydediyorum, araba kayboluyor. Sessizlikten başka bir şey yok. Bir okaliptusun kokusu. Kan kaybeden ay. Yeniden yola koyuluyorum. Cumartesi gecesi, insanlar sarhoş. Ay, manzaraları parçalayarak beni bekliyor.

Yirmi dakika sonra asfaltın üzerinde bir şekil fark ediyorum. Bir yabandomuzu olduğunu sanıyorum, bölgede çok vardır. Otuz metre kala duruyorum. Yabandomuzları yaralı oldukların-

da tehlikelidirler. İlerledikçe bağırsaklarım düğümleniyor. Parıldayan bir şey görüyorum. Bir kol saati mi? Yabandomuzları saat takmaz ki... Bir adam çiğnenmiş. Karşıya geçecekken, bir ağılın çitini kapamaktan gelen bir çiftçi. Bir gezgin.

İyice yavaşlayarak yaklaşıyorum. Duyularım bu hareketsiz şekle uzanmış. Aniden karanlık karmaşadan bir kadın bacağının çıktığını görüyorum. Bunun üzerine koşuyorum ve birbirine sarılmış bir çiftle karşılaşıyorum. Genç, benim yaşımda, bir kan gölünün içinde. Kızın gövdesi kısmen ezilmiş. Oğlanın bir kolu eksik. Birkaç metre ötede. Tiktakını işittiğim saatle birlikte. Uzaktan gördüğüm saat o. Bütün bedenim titriyor. Öylece kalıyorum. Felç olmuş bir halde. Ölüler.

Hemen sonra cep telefonumu çıkarıp Lupa'yı arıyorum.

Başka arabaların gelmesinden korkuyorum. Motorumu elli metre yukarıya, portakal sarısı meşin ceketimi de aşağıya, yere bırakıyorum.

Lupa yanıma geldiğinde yoldan henüz kimse geçmemişti. Motorunu benimkinin yanına bırakıyor ve koşarak geliyor. Gözlerine inanamıyor.

"Ölmüşler mi?"

"Evet."

"Kim bu?"

"Hiç bilmiyorum..."

İki saniye içinde Lupa kimliklerini buldu.

"Arabanın plaka numarasını aldığını mı söylemiştin?"

"Telefonumda."

"Aç gözlerini, ne görüyorsun?"

"Hâlâ birbirlerine sarılıyorlar."

"Ayrıntı! Dişleri görmüyor musun, şu ve şu?"

"Evet."

"Öpüşüyorlarmış. Sutyen çözülmüş."

Lupa kızın eteğini kaldırdı.

"Hiç olmazsa sevişecek zamanları olmuş."

"Yolda sevişmek aptalca..."

"Aptalca değil, aç gözlerini. Kediyi görmedin mi?"

"Hangi kedi?"

"Üç metre ötede..."

Gerçekten de kara bir kedi vardı. O da ezilmişti.

"Eee?"

Lupa âşıkların üzerine eğiliyor, ağızlarını kokluyor.

"Sarhoşlar. Kimliklerine bakılırsa, aşağı köyden geliyorlar. Sahneyi hayal et. Yürüyorlar, duruyorlar, sarılıyorlar, çocuk kızın göğüslerini okşuyor, heyecan yükseliyor, aniden, ay ışığında, yolda yatan bir kedi görüyorlar, çünkü asfaltta hâlâ sıcaklığı var. Onları seyreden kedinin yanına yatıyorlar ve sevişiyorlar. Kara kedi, gözleri kehribar rengi, gördün mü? Hikâyeyi nasıl anlatırsın?"

"Baştan başlarım. Ben motordayım. Mercedes."

"Sıfır."

"Kedi?"

"Onun gözünden hikâyeyi hayal et, bunu söyleme, ama senin çıkış noktan, bakış açın bu, bir hikâye anlattığında önemli olan bu. Kedi çiftten birkaç saniye sonra ölmüş, bir kan izi görülüyor, ölmeden önce sürünmüş. Kotun cebinden çıkan bir şey var."

Kızın ona yazdığı bir mektup. Bir aşk mektubu. İkisinin de adı var.

"Mektubu alıyoruz, kimlik kartlarını yerine koy, ben Diego'yu arıyorum, ilgisiz bir numaradan polisi haberdar etsin ve bize şoför bozuntusunu bulsun. Haydi, gidiyoruz!"

Epey uzakta duruyoruz. Hâlâ kırlık bölgedeyiz. Lupa kollarıma atılıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ben de. Sonra sakinleşiyoruz.

"Günlük Yazıcıları'nın kurallarındandır bu. Duygular eylemden sonra gelir. Duyguları serbest bırakmak önemli. Yoksa, fazla dehşet sahnesi görüp uyuşan savaş muhabirleri gibi olursun. Biz savaştayız. Bunu anlamalısın! Çok küçük ayrıntılar bize gün be gün bunu söylüyor. Bizim işimiz bu ayrıntıları okumak ve onları anlatmak."

Telefonu çalıyor. Şoförün adresi elimizde.

Bir köşk. Çamurluklarına kan bulaşmış siyah bir Mercedes, ön tekerlekleri çimenlerde, farları hâlâ yanık, bitkin bir adam içler acısı küçük havuzunun önünde bir şezlonga uzanmış. Havuzda tahta bir ördek yüzüyor. Adamın yanında boş bir şişe votka. Körkütük sarhoş.

"Bana yardım et, onu suya batıracağız, ama çok değil, elimizde zıbarmasın."

Islattıktan ve Lupa'nın dört tokadından sonra adam kendine geliyor.

İnkâr ediyor. Para karşılığı bizi susturmayı deniyor. Biz ayrılırken, güçlü bir patlama, çimenlere düşen bir gövdenin gürültüsü. Turkuvaz rengi havuz esrarengiz bir şekilde sönerken gökyüzü aydınlanıyor.

YAZI

Lupa bana geldi. Ben bir çırpıda kaleme aldım, o düzeltti, dört saat sonra yazı internetteydi. Günlük Yazıcıları'nın arasına kabul edilmiştim. Bir gecede her şeyi ya da hemen hemen her şeyi anlamıştım. Lupa ve ben, birbirimize sarılarak benim daracık yatağımda yatmıştık, bütün gece ereksiyon olmuştum, beni rahatsız ediyordu, ama Lupa öyle derin uyuyordu ki okşayışlarım onu uyandırmayı başaramadı. Ereksiyon olan on beş yaşındaki bir erkeğin trajedisi, karna çakılmış metal bir çubuk, ağızda soluk bir tat, açılıp gelişmeyen bir titreme. Zihnin şafak vaktine dek beslediği ağır ağır bir çarmıha gerilme. Ürkek bakışlar, bir öpücük ya da başka bir ağız hayal eden dudaklar, tutuşan göğsün üzerinden aşağıya inen, kasıklara hafifçe dokunan ve sonunda cinsel organa gelen cüretkâr bir ağız. Öğleye doğru ortaya çıkıyoruz, büyükannem kahvaltı hazırlıyor. Hiçbir imada bulunmuyor ve kırmızı bir örtüye sarınıp, mavilikle sohbet et-

mek için balkona kaçıyor. Canlanmam gerektiğini biliyor. Sonsuza bakmak tuhaf bir formüldür. Bununla ne demek istediğini asla çok iyi anlamamışımdır. Kuşkusuz göğe ya da denize, belki ikisine birden ya da hiçbir şeye bakıyordur. Kimi zaman onu izlerim. Silueti kımıltısız, gözleri kapalı. Gözleri kapalıyken sonsuzu görebilir mi insan? Olayları harfiyen ele almak belki de benim ezeli sorunlarımdan biridir. İnsan uyurken, düş görürken, sonsuza baktığını söyleyebilir mi?

"Lupa, sence sonsuza bakılabilir mi?"

"Elbette... Neden soruyorsun bunu?"

"Émilie, büyükannem, sonsuzu gördüğünü söylüyor."

"Kesin."

"Neden?"

"Bunakça konuşmuyor."

"Doğru..."

"Hem gözleri, yüzü, gördüğünü söylüyor."

"Sessiz bir kadın."

"Yaşlılar ölüm kokan bir suskunluğa kapanırlar. O değil. Hafif bir sessizlik bu."

Lupa ağzını açıyor, küçükdili titriyor, katıla katıla gülüyor, ama hiç ses çıkartmıyor, ne göğsü ne diyaframı hareket ediyor. Gözlerine baktığımda bana neden küçükdilini gösterdiğini anlıyorum. Aniden içimi bir rahatsızlık kaplıyor. Küçükdilini görmek, ağzındaki klitorisi görmek gibi, aynı biçim, aynı renk, aynı titreme. Başka şey düşünmeye çalışıyorum. Vücudunun benimkine delice temasını düşlediğimi, vücudunu her biçimde, her açıdan görmeyi düşlediğimi anlayacak. Hayatımda klitoris görme fırsatım pek olmadı. Yalnızca iki tane gördüm. Biri çok kaçamakça, diğerini internetten uzun uzun görebildim, ama sıfır etkileşim. Onu büyüleme, onunla konuşma imkânı yok. Sarışın birine mi, yoksa bir esmere mi ait olduğunu bile bilmiyordum. Çok tıbbi, ama ilk yaklaşımlarda işe yarayabilir. Biraz coğrafya dersindeymişiz gibi. Akdeniz'i okyanusla karıştırmamak kay-

dıyla. Anne babamın yaptığı gibi. Her şey öğretebileceği her şeyi bana öğretsin, her varlık bunca beklenen sırları bana açsın, fırtına benimle konuşsun, kahve fincanı, ekmek dilimi, çimen, biber, insanların tüm çılgınlığı, sevinç ve şiddet, yaratı. Her şeyi öğrenmek istiyorum.

Lupa'nın küçükdiline geri dönüş, neşeli bakışlarına geri dönüş...

Rüzgârın sürüklediği bir kitap sayfası pencerenin önünden dikey bir şekilde geçiyor, rüzgâr aniden kesiliyor, kâğıt yere doğru iniyor. Onu ağzı açık bırakan bu. Kelimeler, rüzgâr bana bu sırra giriş imkânı verdi. Ağzını açık bırak, Lupa!

Kahve fincanını dudaklarına götürüyor. Hayal kuruyorum.

"Anlıyor musun bunu, Günlük Yazıcıları'nı ilgilendiren şey gerçekliktir. Bunun gibi mikro-olaylar üzerine küçük metinler yazmalısın. Tıpkı bir çizim defteri gibi. Görmeyi öğrenmek. Başlangıçta hepimiz körüz. Sırt çantamda şu siyah defteri hep taşırım. Notlar alırım oraya. Asla bir sayfayı geçmez. Yavaş yavaş gerçeğin dokusu kendini gösterir ve sen de onun bir dans gibi olduğunu keşfedip onunla birlikte dans edersin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir nesnenin bir diğer nesne karşısındaki konturları, sınırları kaprislidir, gizlenirler, iki âşık gibi birbirleriyle oynaşırlar. Eline bak, tuttuğun tereyağlı ekmeğe bak, gerçekten bak onlara."

"Elimin konturunu görüyorum, ekmeğinkini, ekmeğin içindeki gözenekleri, kimi zaman orada altın sarısı bir yuva yapan tereyağı, kokusunu hissettiğim mersin marmeladı, ama dans görmüyorum."

"Her nesne bir uzaydır. Uçuşan parçacıklar sürekli hareket halindedir. Senin zihnin de bu sinerjiye karşı mücadele ederek sabit bir görüntü dayatmaya çalışır, ama bu esasında ölü bellektir. Uzun süre bakarsan, çok daha güzel ve daha az teskin edici başka bir gerçeklik görürsün. Burada her şey başkalarınca çağrılır, hepsi keyfi bir biçimden kurtularak iletişime geçmeye çalışırlar."

"Ekstazi mi aldın sen?"

"Ekstazi nesnelerin biçimini değiştirmez ama senin içinde olup bitene dair sana berrak bir algı verir."

"Açıklasana, ben de seninle aynı şeyi görmek istiyorum."

"Öfkelenme, daha doğrudan bir örnek vereceğim."

Lupa gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Şu an bakışları uçsuz bucaksız, gökyüzünde kayıyor, büyüleniyorum. Beni bekletiyor. Kendimi şeffaf hissediyorum. İskemlesini kaydırarak yanıma yaklaşıyor. Titreyen bedeni benimkinin elli santim uzağında. Teninin kokusu...

"Bir şey hissediyor musun?"

"Evet..."

"Görüyor musun, arzun benim bedenime doğru yol alıyor, kaçıyor, dans ediyor. Benim atomlarımı ararken, uzayda sabit, sonlu bir kütle olduğunu ciddi ciddi iddia edebilir misin? Şu an çok flusun. Ereksiyon olan erkekle ıslanan kadın flular."

"Ama insanız, normal bu."

"İnsanlarla madde arasında hudut yoktur. Dünyanın güven telkin edici olması için kafamıza sokulmaya çalışılan aptallıklar bunlar, ama eğer gözlerini açarsan, her şeyin arzuladığını, bedenden çıkıp temas aradığını görüp şaşırırsın. Sanki her nesnenin dudağı varmış gibi..."

Lupa iyice yaklaşıyor. Ağzı ağzımın birkaç santim ötesinde. Bedenim alev alev tutuşuyor.

"Dudaklarımı dudaklarında hissetmediğini dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Hayır."

"Görüyorsun işte, basit. Üzerimizde giysiler var ama bunlar bizi zaptedemiyor. Kavramlarımız var ama bizi zaptedemiyorlar. Tenimiz aldırmıyor. Diğerinin teninde çoktan dans ediyor. Hissediyor musun?"

"Evet."

"Bu konuda bir sayfa yazacaksın," dedi Lupa yerine geri dönerken.

Benim aklımı karıştırmak onu eğleniyor. Gösterisinden hoşnut. Yazı, Günlük Yazıcıları için ciddi bir şey. Ruhunla, bedeninle ona adıyorsun kendini. Kahvaltının geri kalanında kendi elime, tereyağlı ekmeğime, duyumsal algılarıma yoğunlaşıyorum, ama hissettiğim mutlu partikül bombardımanının gerçekten de ağzıma götürdüğüm tereyağlı ekmekten kaynaklandığını sanmıyorum. Lupa'nın söylediğinde bir hakikat olduğunu fark ediyorum. Onunla benim aramda.

BEDEN BEDENE

Lupa beni şehrin merkezinde geniş camları olan üç katlı bir hangara götürüyor. Palmiye dolu, terk edilmiş bir bahçeye bakıyor hangar. Beni insanlarla tanıştırıyor. Her türden insan. Aşağıda, sekiz kişinin çalıştığı geniş bir mutfak. Sokaktan ya da Emmaüs'ten toplandığı belli masalar, koltuklar var. Ama üzerleri renkli örtülerle kaplı. Kitaplıklar. Günlük Yazıcıları okumakla ya da müzik dinlemekle meşguller. Demir bir merdivenle üst kata çıkıyoruz, yirmi yaşlarında biriyle karşılaşıyoruz, Lupa'ya bakıyor, bana bakıyor:

"Ezilen genç çiftle ilgili yazı senin mi?"

"Evet."

"İyi başlangıç."

"Diego bu. Benim redaktörümdü."

"Senin malzemeni vereceğim. Birazdan bul beni."

El sıkışıyoruz. İkinci katta her şey elektronik. Dev bir ekrandan dünyadaki son haberler sürekli akıyor.

Üçüncü kat yatakhane. Elli kadar yatak her tarafa yerleştirilmiş. Duşlar, tuvaletler. Bazı çiftler sevişiyor, beş kişilik bir grup sofistike oynaşmalar içindeler.

Lupa bana gülümsedi.

"Özgür aşk yaşıyoruz."

"Var mı böyle bir şey?"

"İyi soru. Buraya yerleşebilirsin ya da şuraya, sütuna doğru, daha iyi orası, duşlardan daha uzak."

"Sen nerede yatıyorsun?"

"Şu köşede. Siyah yorganlı yer. Gerekenleri vereceğim sana. Kırmızı var, siyah ve mavi. Hangisini istersin?"

"Kırmızı."

"Her şeyi serbestçe kullanabilirsin. Bir numaralı uçbirimde Nöbetçi var. Sürekli Londra'yla bağlantı halinde. Sana bir görev verildiğinde ya telefonla ya mail yoluyla seni uyarıyor. Eğer dışardaysan sürekli bağlı kal. Anında yanıtlamayana iyi gözle bakılmaz. Çoğu zaman anında yola çıkmak gerekir. Dikkat et, özellikle başlangıçta birçok kişinin gözü üzerinde olacak. Kimi işlere seni tek gönderirler, kimilerine iki, üç kişi gider. Ben kimi zaman seninle olurum, kimi zaman olmam, ama yazılarını hep okurum, onları bana gönderirsin, üzerlerinde oynama hakkım var, ama yayımlanmaları için onayı sen verirsin. Yarım saati geçirmemelisin tabii. Sahte Günlük Yazıcıları'ndan uzak dur. Her yer onlarla dolu. Kolay. Yalnız olup olmadığını hep bilebilirsin. Eğer biri peşine düşerse, onu atlat. Bazı ülkelerde polislere dikkat et. Her işten önce gereken tüm bilgiler verilir sana. Gerek olduğunda, kimlikler, sahte resmi mektuplar falan da verilir. Tabii eğer günlük yazıcısı olarak görünmen mümkün değilse. Bir süredir en fazla sorun yaşadığımız ülkelerden biri Amerika Birleşik Devletleri. Tek başına kendi demir perdelerini inşa ediyorlar. Korku içindeler. Ama biz geçiyoruz. Gel, sana çatıyı göstereyim."

Terasa çıkıyoruz. Birkaç kişi çıplak güneşleniyor. Saksılar içinde palmiyeler ve zeytin ağaçları, deniz manzarası, içinde beş kişinin bulunduğu bir jakuzi.

"İşte, iki görev arasında burada dinleniyoruz. Soru var mı?"

"Dudaklarını ve tenini tatmak istiyorum."

"Bedenim üzerine üç sayfa yazmaya söz verirsen, memnuniyetle. Yarın ölebiliriz, o halde her anın tadını çıkaralım. *Carpe Diem!*"

Lupa beni yatakhaneye götürüyor, beni soyuyor, bacağımı okşuyor, vücudumun bu bölümündeki etlerim uyuşuk bir halde olsa da, neredeyse acı veren bir hisle, okşayışını kemiğime kadar hissediyorum, sanki zevk dalgaları körelmiş kaslardan geçiyor.

"Acı çekiyor musun?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Kimi zaman. Hava soğukken ya da nemliyken."

Lupa cansız bacağımı öptü.

"Yalnızca bacağın üzerine yazacaksın. Her hakikat yalnızca bir bakış açısıdır. Dolayısıyla BEN deme cesaretini göster, zamanı ortadan kaldıran şimdiki zamana cesaret göster, her kelimede iç organlarını dışarı çıkar, benim için sertleşsin!"

BEDEN MÜZİĞİ

Saatlerce öyle kalabilirdim. Onu okşamaya başlıyorum. Cinsel organı hem ıslak hem de serindi. Bir iki dakika benim hareketlerime izin veriyor, sonra elimi nazikçe durduruyor. Karşımda oturuyor.

"Biraz teknik olmam gerekiyor."

"Haydi, öğrenmek istiyorum zaten."

"Kadın cinsel organına yakından baktın mı daha önce? Kızarıyorsun?"

"Evet, şey, gerçeğine değil, internetten."

"Ama şimdi karşında gerçeği var. Bundan yararlan."

Organının karşısına yattım, iki eliyle zarifçe açtı. Parlak, güzel bir pembelikte, hoş kokulu. Pübis kılı az. Keşfi kolaylaştırıyor bu.

"Görüyorsun, bunlar büyük dudaklar. Şunlar da küçükler.

Çok yavaşça yala. Başta ne kadar az yaparsan o kadar iyi. Adım adım dilini biraz daha fazla sokacaksın, ama dilin gayet esnek olsun. Sanki bir dondurmanın üzerindeymiş gibi..."

Söylediklerini yapıyorum. Lupa'nın organı anında beni ödüllendiriyor. Tanımadığım koku ve tatlar, zevk incileri anüse doğru akıyor.

"Organım minnettar kalmayı bilir, birazcık nezaket gördü mü anında zevk alır! Tamam, derse devam ediyoruz! Şimdi, izle ve yumuşak dilini sonraya sakla. Burası klitoris ve başlığı. Neredeyse bütün oğlanların yaptığını yapmamak, parmağı doğrudan doğruya üzerine koymamak gerekir. Çok güçlüdür. Yalnızca yumuşak bir dile katlanabilir, ama önce çok uyarılmış olmak gerekir, o zaman parmağın biraz haz verir ve yavaşça, sürekli ritm değiştirmeden, yan tarafları okşarsın, özellikle solu, kimi zaman işaret parmağınla orta parmağı sıkıştırarak klitorisi bir frenküzümü gibi çıkartırsın ortaya. Bu çok heyecan vericidir! Klitoriste sekiz bin sinir ucu bulunduğunu düşünsene! Sizin penis başınızda bulunanın iki misli. Dolayısıyla çok nazik bir melek olmak gerekir. Kanatlar iyice açık ve esinli olmalı!"

Klitorise bakıyorum. Daha koyu bir pembelikte, dikilmiş, kan dolu, titreşiyor.

"Onu yukardan da okşayabilirsin, hemen üzerinden. Diğer elinle de karnı, pübisi, kalçaların iç tarafını, göğüsleri, kıçı, boynu, yüzü okşarsın. Yumuşak ve sürekli ritmi kaçırmadan. Ve dinlersin. Soluğum sıklaşmaya başladığında, ritmi takip edersin, böyle... evet... Devam et, biraz daha güçlü, parmaklar esnek! Zevk alıyorum, çok ani durma, ama çok uzun süre de devam ettirme... evet... iyi bu..."

"Ya öpersem onu?"

"Eğer çok iyi traş olmuşsan, dilinle ve dudaklarınla yapabilirsin. Emebilirsin, dilini yumuşakça sokup çıkarabilirsin. Göğüsleri, sırtı, boynu, yüzü unutma. Özellikle bakışlar. Beni yalarken haz aldığımı görebilirsin. Erkeklerin en büyük hatası sevişirken

gözlerini kapatmalarıdır. Kızın ne aşamada olduğunu tam olarak bakıştan öğrenebilir ve onu takip edebilirsin. Ve yalnızca bir iki saatlik oyundan sonra yavaşça içine girersin. Yumuşak bir şekilde. Dibe varmadan önce, iyice dışarı çıkıp yeniden girersin. Tamamen gir, diye bağırmalı kız!"

Sevinç ve minnetle uygulamaya geçiyorum ve Lupa'nın zevk aldığını görüyorum. Bakışlarda nasıl bir derinlik, tamamen serbest kalmış bedende nasıl bir vahşilik var! Kendinden imgeler yok, hayata geri dönüş!

Çok sonra, göğsüne yaslanıp kalbinin atışını hissediyorum. Dünyanın en güzel yeri. Başka hiçbir şey arzulamıyorum. Bu sonsuz duruş, yok olmuş zaman, bir elim pübiste, diğeri kıvırcık saçlarda. Soluk alışlar uyumlanıyor ve uzay beni bütünüyle içine çekiyor. Yeryüzünü uzaktan görüyorum. Google'dan bakar gibi.

Kaygan ve taze bir baş. Lupa puslar ve kıvılcımlar içinde. Devasa bir lazanyayı paylaşıyoruz. Büyük ekranımızdan son haberleri okuyor, sonra başka bir çiftle sevişiyoruz. Dördümüz birlikte uyuduk. Şafak vakti, bir görevin beni beklediğini hissediyor, vücutların arasından sıyrılıyorum: Mutlu yüzler, hafif uykunun ve kendinden geçiren akıntıların kokulandırdığı gülümseyişler; bir kalçanın, bir elin, bir bacağın dolandığı bedenlerin dalıp gitmiş hazzı; nereye dönsen bir insan bedeni hissetmenin sevinci.

AIDS'İN SONU

Nöbetçi yaklaşıyor, bana işaret ediyor. Ayağa kalkıyorum ve görev emrimi buluyorum:

Yer: Puget Sound Üniversitesi, New York.
Hedef: Profesör Milagros Santos, biyokimya bölümü.
Konu: AIDS'in sonu.
Gün sayısı: Bulacağın şeye bağlı.

Uçak bileti: yola çıkış 12.45, Air France, 2356 numaralı uçuş.

New York'ta kontak kişi: Naomi Watts havaalanında olacak (fotoğrafla birlikte).

Nice'deki kontak kişi: Enzo Parotti (fotoğraf).

Ve de bizim sloganımız: "Son Devrim yarın olacak!"

"Enzo, neredesin?"

"Güneybatı, üç metre, abanoz bir gövdenin altında!"

"Bir görev aldım!"

Lupa gözlerini açıyor.

"Beni unutma. Mümkün oldukça yazılarını bana göndereceksin. Sana karşı sert olacağım!"

Enzo yarısını kaplayan şehvetli gövdeden kurtuluyor, aceleyle kahvaltı ediyoruz, hemen motorunun arkasına biniyorum ve uçağa son anda yetişiyorum. Bir tuvalet çantası ya da yedek giysi almak bile gerekmiyor. Her şey gideceğim yerde var. Bütün kapılar önümüzde açılıyor! Hemen hemen hepsi; kimi zaman hapishaneninkiler bile. Bazı ülkeler bizim fazla meraklı olduğumuzu düşünüyor. Bu durumda gizlice yolculuk ediyoruz. Parlak sırt çantasını almıyoruz. Bir öğrenci gibi. Kimi zaman bize anne baba, sahte kimlik ve sahte izin belgesi sağlıyorlar. Her tarafa sızıyoruz.

Uçakta, ayın altında lavanta kokan küçük yolda ölen âşıkları, uyuklayan arıları hatırlıyorum. Yeşile dönmeden önce iyice mavileşmeye başlayan Antarktika'nın üzerinde hayale dalıyorum. Umutsuz balinalar, kayıp foklar, yollarından sapmış balıkçılar, parçalanan bir kara parçası üzerinde tuzağa düşmüş beyaz ayılar. Uzay savaşı. Yok ederken kendimizi de yok etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Yüz yıl sonra dünyadan geriye ne kalacak? Oksitlenmiş borular, piramitler, canlanan cangıllar, Çin Seddi, görünmez iguanalar, nihayet sessizleşmiş bir gökte kuşlar mı?

Bir memurun yorgun bakışları altında göçmen bölümünden geçiyorum. Anne baba izni. Tek eksiğim, sürpriz poşetim ve bana eşlik edecek bir hostes. Dışarı çıkınca onu hemen tanıyorum. Yetmiş yaşında, Siyahi, Günlük Yazıcıları militanı bir kadın. Motoru yok. Trene biniyoruz. Oturduğumuz koltuklara bile yazılar yazılmış. Yaşlılar bize çok yardım ediyor. Bize bakıp düş kuruyorlar. Entelektüeller, proflar, coşkulu insanlar, sendikacılar. Sonunda Bronx'ta bakımsız bir eve geliyoruz.

"Son edebiyat haberini duydun mu? Nobel Ödülü Haruki Murakami'ye verildi."

"Sonunda!"

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında'yı severim. Bağlantı sorunu. Ben onunla Bolaño arasında tereddüt ediyorum, ama öldükten sonra Nobel verilmiyor. Onun bacağını sürüyen kadın kahramanıyla birim ben. Tıpkı Bolaño'nunkiyle bir olduğum gibi. Şairlerin anası. Amuleto'da Mexico Üniversitesi'nde kadınlar tuvaletine saklanan ve diktatöre karşı savaşan Auxilio Lacouture. O da bacağını sürüyor. Ben Auxilio'nun evlilik dışı oğluyum. Aynı zamanda, onun koruduğu genç şairim.

Salondaki yayları çıkmış sedirde, Lesbos adlı yaşlı bir dişi köpekle birlikte yatıyorum. İki oda ev turkuvaza boyalı. Susuz bir havuzda yüzüyor gibiyim. Uyandığımda kahve ve mersinli pankekler. Tereyağ, akçağaç şurubuyla birlikte akıyor. Pankek dağı anında eriyor. Duvarda Vietnam'da ölmüş kocasının ve Irak'ta ölmüş tek oğlunun fotoğrafı. *God bless America*. Naomi beni hemen evlat ediniyor.

Daha sonra, Lupa'dan bir mail:

"Flu bir işle ilgilenmeye gönderildim. Infinity adı altında gizlenen kaliteli bir hacker çetesi. Dünya borsa sistemini bütünüyle çökertmeye ramak kaldığını, kapitalizmin artık belini doğrultamayacağını ileri sürüyorlar. Dokunulmazlar. Henüz kimse onların yerini saptayamadı. Ama bizim bilgimiz var. Ben Londra'ya gidiyorum. Tehlikeli. Postu deldirebilirim.

(Günlük Yazıcıları'nın uyarısı). Ben her şeye hazırım. Demek istediğim, eğer yok olursam, her an kalbimdesin! Lupa"

Pudget Sound Üniversitesi'ne gitmek üzere trene biniyorum. Üniversitenin koridorlarında dolanıp, sonunda Doktor Milagros Santos'un bürosunu buluyorum. Beni sıcak bir şekilde karşılıyor. Yaşıma bakıp şaşırmıyor. Karşımda AIDS'e son veren kadın duruyor. Virüsün aktarılmamasının yolunu bulmuş. Bu sayede Nobel kazanmış. Kırk iki yaşında. Bakışları canlı. Akademisyen profili hiç yok. Bukleli uzun siyah saçları, ergen cazibesinde bir yüzü çevreliyor. Cömertçe sergilenen bir göğüs. Dirimsellik taşan biçimli bir vücut. Fransızca konuşuyor.

"Nihayet bir günlük yazıcısıyla karşılaşıyorum! Her gün sizin sitenize bakıyorum!"

"Ben de dünyanın bütün aşk dinamiğini değiştirecek kadınla karşı karşıyayım. Çılgınca bir şey bu!"

"Gerçekten öyle mi sizce?"

"Yalnızca milyonlarca yaşam kurtulmuş olmayacak, özellikle cinsel özgürlük de geri gelecek, ortalığı kırıp geçirecek!"

"Ben de öyle sanıyorum."

"Devrimin temel direği!"

Bu lafıma gülüyor.

"Sizin coşkunuzu seviyorum, ama bunu yeterli bulmuyorum. Yeni bir cinsel özgürlük olacak elbet. Sistem, geleneklerde-

ki patlamayla diz çöktürülemeyecek kadar denetim altında. Tersine. İnsanlar sevişmekle uğraşırlarken, devletler hâlâ mümkün olan her şeyi kuşatmaya çalışacaklar ve biz erotik düşümüzden uyandığımızda dünya iyice bölünmüş ve daha sert olacak. Diktatörlüğe doğru yol alıyoruz. Oradaki buradaki diktatörlükler değil. Altı blok halinde diktatörlükler. Asya, Güney Amerika, Amerika Birleşik Devletleri, Rusya, Avrupa, Afrika."

"Dünyayı yöneten altı vasat adam. Sovyetler Avrupa'yı işgal ederse beş."

"Hayır, paralel gelişen başka devrim tarzları da var ve sistem öyle bir saçmalık derecesine vardı ki tamamen dayanıksızlaştı."

"Hangi tarzlar?"

"Çok gizli bir hacker grubu var. Henüz kimse onları bulamadı. Borsa üzerinde çalışıyorlar, bütün banka sistemlerine giriyorlar ve dünya mali sistemini patlatacaklarını iddia ediyorlar. Saf anarşist onlar. Freedom Flyers var. Y var. Büyülü Y. Bize karşı konulamaz bir strateji hazırladığı kesin. Jumps yalnızca bir başlangıç."

"Buna inanıyor musunuz?"

"Yarına dönük bir şey bu. Üstelik devrimci bir silahlı mücadeleden çok daha zekice, çünkü kimse onları saptayamıyor ya da ortadan kaldıramıyor."

"Bu belki bir mit. Aklımızın fikrimizin komploya çalıştığı bir çağda yaşıyoruz."

"Tarihin en büyük çöküntüsünün şafağında olduğumuzu sanıyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi!"

"Pekâlâ. Çıkalım burdan. Benim eve gidelim."

Modern bir binanın son katında bir daire. Okyanus manzarası. Geniş camlar. Elimizde birer yeşil çayla terasa yerleşiyoruz.

"Patent sahibi kim?"

"Üniversite."

"Bu durumda ecza gruplarıyla o anlaşma yapacak?"

"Evet."

"Bu, genç ülkeler için ilacın çok pahalı ve erişilmez olacağı anlamına mı geliyor?"

"Evet. Birkaç yıl böyle."

"Bir laboratuvar kâr etsin diye milyonlarca ölü, öyle mi?"

"Normalde, evet. Her şey böyle işliyor. Sadece para önemli."

"Neden, normalde?"

Milagros esrarengiz biçimde gülümsüyor.

"Bu kez belki farklı olacak. Bir haftadır oyunda yeni bir unsur var."

"Hangisi?"

"Vituka Ghose."

"Kim o?"

"Bombaylı genç bir kadın. Bell Hudson & Ghose Laboratuvarları ona miras kaldı. Dünyanın en güçlü eczacılık grubu. Fiyatları o yükseltecek. Birlikte yaşıyoruz, benim sevgilim. İlacı bütün üçüncü dünyaya bedava dağıtmaya ve diğer ülkelere gülünç bir kârla satmaya karar verdi."

Milagros ayağa kalkıyor, kütüphanede duran çerçeveli bir fotoğrafı eline alıp bana gösteriyor. Vituka kısa, mavi saçlı, kaşları piercingli biri. Parlak bakışlı, iri gözlü. Yüzünden zekâ fışkırıyor.

"Yazımda ondan söz edebilir miyim? Onunla görüşebilir miyim?"

"Birazdan gelecek. Üniversitede fizik doktorası hazırlıyor."

"Kendini öldürtecek!"

"Sanmıyorum. Tehlikeli olan o."

"Neden?"

"Görünce anlarsınız."

"Bu arada, siz nasıl tanıştınız, anlatabilir misiniz?"

Milagros bana çay ikram ediyor ve kesin ve coşkulu bir sunuma girişiyor.

Vituka terasta beliriyor. Yürüyüşü çok ensek. Sanki zeminde kayıyor gibi. Ortam sadece aşkla değil, yaratıcılıkla da doluyor. Milagros'un dudaklarına bir öpücük kondurup, bana nazik ve sıcak bir el uzatıyor. Benim rahatsızlığımı görüp gülümsüyor. Sevgilisinin fincanından birkaç yudum çay içerken, açıklamanın devamını dinlemek için oturuyor.

"Vituka, gerçekten berat alacak mısınız?"

"Ben dünyanın on büyük servetinden biriyim. Devrim yapacak gücüm var!"

"Kimse sizi engelleyemez mi?"

"Diğer gruplar bir lobi kursa bile, ben gerektiği kadar uzağa gitmeye hazırım. Onlarla konuşacağım," dedi yıkıcı bir gülümsemeyle.

"Sizi öldürmelerinden korkmuyor musunuz?"

"Bunu öngördük. Ben olmasam bile kararımı değiştiremezler. Üyeleri saptanamayan bir vakıf kurdum."

"Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi altı."

"Fizikçi mi olmak istiyorsunuz?"

"Evet. Her şeyin çöktüğüne gerçekten inanıyor musunuz?"

"Kesin bu."

"Ben de türün hayatta kalması için bir şey yapacağım. Herhangi bir yerde birkaç insan kalacak mı?"

"Sanırım. Tabii eğer gezegen patlamazsa. Bana söylediğiniz her şeyi aktarabilir miyim?"

"Yarın saat on altıyı bekleyin. Dağıtım tekelini üniversiteyle imzalamam gerekiyor. Sizi SMS'le haberdar ederim."

Aşık çiftin görüntüleri gözümün önünden hiç gitmiyordu. Zamanın sonunun işareti olarak aşkın ölümü. Ay, lavanta. Lupa, çok uzaklarda. İkimizi yolda sarılmış görüyorum. Ölümcül harekete esin kaynağı olmuş siyah kedinin amber gözleri. Ayışığı altında, asfalt üzerinde bembeyaz dişler.

Lupa'nın fazla risk almasından korkuyorum. Deli o. Günlük Yazıcıları'na bağlılığı mutlak. Diego'dan beni Londra'ya göndermesini istiyorum. Bir saat sonra biletlerim geliyor. New York – Londra direkt uçuş. Yakında Lupa'yla birlikteyim. Yazımı kaleme alıyorum. Heathrow'a varır varmaz gönderiyorum.

2

FLYING FREEDOM

Benim adım Berryl. Günlük yazıcısıyım. On sekiz yaşındayım. Barselona'da yaşıyorum. Cuma gecesi. Bir partiye gidiyorum. Flying Freedom üyelerinin kendini kurban ediş görüntüleri bütün televizyon kanallarından, bloglardan tekrar tekrar veriliyor. Londra'daki olaydan beri yedi binden fazla blog kuruldu. Kuleler, köprüler, kendini atmanın mümkün olduğu heryer gözetleniyor. Helikopterler kanatlarıyla göğü kesiyorlar. Flying Freedom terörizmi gölgede bıraktı. Gökyüzü kontrol edilebilir değil. Bahis kazanıldı. Ergenler vücutlarının her tarafına Y dövmesi yaptırıyorlar, Y tişortları giyiyorlar, Y piercingleri takıyorlar. Sol elin işaret parmağını, V şeklinde açılmış sağ elin işaret ve orta parmağının altına yerleştiriyorlar ve V Y'ye dönüşüyor. Yeni işaret bu. Ben daveti doğrudan doğruya Günlük Yazıcıları sitesinden aldım. Yalnızca "No 2" yazıyordu ve bir cep numarası vermişti. Hemen anladım. Sinirli biriyim ben. Bacaklarım ve karın kaslarım titriyor. Binanın dibine varıyorum. Yalnızca on iki kat. Özel bir gece. Yürüyerek çıkıyorum, zili çalıyorum, giriş işareti yapıyorum. Benim yaşımda insanlar. Bir yığın boş şişe. Fonda bir Eyehategod rock'u. Geniş bir terasla çevrili lüks bir apartman dairesinin kanepelerine çökmüş bedenler. Piercingler, siyah gözler, dövmeler, vücut hatlarını öne çıkaran giysiler. Bir oğlan ejderha maskesi takmış. Bir kadeh tekila alıp ortalıkta dolanıyorum. Bir masanın üzerinde renkli spreyler. Self-servis.

"Seni boyamamı ister misin?"

"Ben bu akşam atlamayacağım."

"Soyun, seni gökkuşağına çevireyim."

"Ben gökkuşağıyım."

Kımıldıyorum. O renklerini seçiyor.

Üç çıplak kız. Ortalığı resim kokusu sarıyor. Aniden atlama arzusuna kapılıyorum. Bulaşıcı bu. Yeryüzüne geri dönüp iPhone'umla filme çekmeye başlıyorum. Herkes atlayacak mı diye kendi kendime soruyorum. Yüz kişiden daha fazlalar. Alkol sel gibi akmaya devam ediyor. Bir kız terasın kenarına gidiyor ve aşağıya bakıyor. Yanına yaklaşıyorum.

"Atlıyor musun?"

"Çok yüksek değil aslında... Hayatta kalmaktan korkuyorum... hem benim çocuk korktu... Tek başıma dalış yapmak istemiyorum..."

"Ben atlamıyorum."

"İki kişi olurduk."

Bir tekilaya daha ihtiyacım var.

"Müziği kısın, komşular polis çağıracak!" diye bağırıyor pembe saçlı bir oğlan.

Çok güzel gözlü bir kız bana yaklaşıyor.

"Ben Ateşli Köpeğim. Gombrowicz'le birlikte atlamaya karar verdim. Kolay olmalı, çünkü bütün kitaplarını okudum. Hem o da öldü. Atlama! Önce onun kitaplarını oku!"

"*Ferdydurke*'yi okudum."

"Sevdim seni... Ölmeden önce sana bir cümle ikram edeyim ya da bir öpücük karşılığı değiştokuş edelim."

"Ağzımın içine söyle!"

Ateşli Köpek yaklaşıyor. Hipnotize oluyorum. Hoş bir sedayla her kelimeyi, son bir besin gibi dudaklarımın arasından kaydırıyor: "Modern üslupçu, dili, sürekli hareket halinde olan ve hakim olunamayan sonsuz bir olgu gibi hissedecek."

Müzik kesiliyor. Sessizlik. Harfler vücutları renklendirmeye başlıyor. Amansız düşüşü filme çekmek için sokağa inmeye karar veriyorum. Aşağıda, görüntü alacak bir açı buluyorum. Binanın tepesi. Alacakaranlık gökyüzü. Mutlak sessizlik. Beklerken zaman siliniyor. Elim titriyor. Onlarca gölge beliriyor. Sütsü şekiller. Güvenle geceye tutunuyorlar. Uçuruma, asfaltın çukuruna dalan kayan yıldızlar. Yumuşak dokunuş. Gözyaşları bedenleri flulaştırıyor. Gelip ezilmeye devam ediyorlar. Kimileri son bir temasla yığılıyor. Renk üstüne renk. Sabit bir bakış. Uzaklaşıyorum. İlk polis arabaları, ambülanslar.

UZAMIN İZLERİ

Düşün bakalım, bir dünyanın batması için ne kadar zaman gerekiyor? On yıl, elli yıl, bir yüzyıl? Bugün çöküşe tanıklık ediyorum. Her şey çok hızlı. Baş döndürücü. Hiçe sayılan doğa haklarını hızla geri alıyor. Şehirlerin çoğunun yok olması için ne kadar zaman gerekiyor? New York bir cangıl. Suların altında kalmış jeolojik alt katmanlar, toprağın içindeki gökdelenler. Yeşil harabeler yığını. Paris, birkaç harabeyle bir orman. Roma hâlâ direniyor. Buzul artık erimiyor. Yok olmakta olan türler yeniden beliriyor. Dünya yeniden yaşam kazanıyor. Sanayi çağı sona erdi. Yolcular kurtlardan, ayılardan ve haydutlardan çekiniyor. At, krallığını ilan etti. Hayatta kalanların direncine, maharetine hayranım. Açlık, salgın hastalıklar, savaşlar dünya nüfusunun beşte dördünü ortadan kaldırdı. Ama şu an için bütün bunlar bir düş yalnızca.

Heathrow'a doğru inişe geçen bir uçaktayım. Soruşturmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. Çürümüş bir tüyo, olsa olsa. Özgürlük savunucu küçük bir ekip, "Grup 777"yi kurdu. İnternetteyken fişlenmeyi önlemek isteyen aktivistler "bir tünel" oluşturdular. Bu tünelle bir başka tünele, sonra da Proxy bir sör-

vıra bağlanıyorlar. Böylece her türlü kimlik saptanması, bir kimlikle bir IP adresi ve sörvır arasındaki her bağ imkânsızlaşıyor. Mutlak kimliksizlik. Fakat... her şey burada başlıyor. Dahi bir internet kullanıcısı olan Zakir, bu sistemin küçücük bir çatlağı olduğunu ileri sürdü ve bir arka kapı buldu. Sistemi deldiğinin kanıtı yok ortada. Ama Günlük Yazıcıları onunla buluşma zahmetine değeceğini düşündüler. Akıl yürütmeye devam ediyoruz. Eğer bu kişi çatlağı bulduysa, onun bir süper-hacker olduğunu düşünebiliriz ve bir süper-hacker'dan başka kim Infinity'nin sistemine girmeyi arzulayabilir? Restore etmektense tamamen imha etmeyi tercih eden bu yeni devrimcileri düşündükçe heyecanlanıyorum. Dünyanın sonunu hayal edemiyorum, ama tıpkı kaybolmuş eski kültürler gibi, yalnızca bir dünyanın sonu mümkün. Doğal bir felaket dışında, sadece sanayi dünyası gezegeni yok etme kapasitesine sahiptir. Sanayi dünyası olmadığı, elbette, yüz milyonlarca ölü, klasik tıp yok artık, eski yöntemlere geri dönüş. Hava kirliliği yok, bitkiler güçlerine yeniden kavuşuyorlar. Orada burada insan gruplarına hep rastlanır. Her zaman bir yaşam gücü, bir araştırma dinamiği bulunur. En azından bir akrep ailesi. Ulysse de benim kadar mutlak mı bilmiyorum. Infinity'ye dahil olabilecek mi? Bu teşebbüste, dünyayı yöneten büyük sanayi grupları kendilerini yenilmez sayarken, bir avuç parlak gencin güçten ziyade zekâ kullanarak tersini kanıtlamak istemeleri hoşuma gidiyor. Her şey çok çabuk olabilir. Eşi benzeri görülmemiş bir çatlama. Bir "kara salı" değil, kara bir on yıl. Bitki ve hayvan dünyası ile parçası olabileceğimi umut bile etmediğim birkaç insan hariç, hiçbir şey küllerinden tekrar doğmayabilir. Beni Ulysse'in karşıtı yapan belki de budur. O olayların nasıl evrileceğini görmek ister. Benim için önemli olan kökten değişmesidir. Ben hayatımı vermeye hazırım.

Varıyorum. Ralph'ı buluyorum. Kırk yaşlarında bir militan. Eski yazıcı. On bir yılını Çin cezaevlerinde geçirmesiyle ünlü. Kaçak olarak bölgeye girip stadyumlardaki kitlesel infazları fil-

me çekiyor. Filmleri çıkarmayı başarıyor, ama Londra'ya geri dönmek için tam uçağa binecekken yakalıyorlar. Bizim kahramanlarımızdan biri. Londra'nın merkezindeki geniş bir dairede yaşıyor. Çok yetkin, çok aktif, nazik biri. Evinin beyaz duvarlarını dolduran Çin kaligrafisine meraklı. Neredeyse hiç mobilya yok. Boşluk.

Büyük maceracıyı dinlemek isteyen küçük kız rolü oynuyorum. Pek kanmış görünmese de bana her şeyi anlatıyor. Hikâyeye hemen kaptırıyorum kendimi.

Maillerimi açıyorum. Ulysse yarın sabah New York'tan geliyor. Hücrelerim kaynaşmaya başlıyor. Umarım korkmaz. Riskli bir iş. Infinity'ye yaklaşmaya çalışmış başka gazetecilerin kaybolduğu dedikoduları dolaşıyor. Ulysse'le birlikte ava çıkmak için yarını beklemeye karar veriyorum. Hoş bir gece. Ralph'la birlikte bir doz ekstazi alıyorum. Kafası iyice kayıyor. Göbeğinin üzerine çıplak oturup işememi istiyor. Fikri ilginç buluyorum. Ben masum bir sapkınım. Cinsellikle ilgili her şey beni ilgilendiriyor. Ben de kayıp gidene ve üzerinde uyuyayana dek öyle kalıyorum.

Şafak vakti ava çıkıyorum. Tek başıma. Duyularım tetikte. Bir soruşturma peşindeyken, çok özel bir enerjiyle hareket ederim hep. Mutlu bir tesadüfün beni Y ile karşılaştırmasını hâlâ hayal ediyorum. Infinity üzerine soruşturma tamamlandığında yalnızca onu bulmakla uğraşacağım. Tabii eğer daha şaşırtıcı bir şey olmazsa! Najah'ın iPod'unu bizim teknik servise bıraktım. Hard diski yeniden oluşturdular. Bir heavy metal fanı. Daha ucuz birkaç şanson. Kız fotoğrafları. Bir oral seks videosu. Yavaş ve güzel. Etkileyici, siyah bir kamış ve hiç görmediğim bir sperm dalgası. Y'nin izini bulmamızı sağlayacak hiçbir şey yok.

Londra banliyösünde bir sokak. Hiç İngiliz yok. Bütün Asya. Afrika'nın epey bir bölümü. Zakir Pakistanlı olmalı. Adresi var bende. Randevuya daha dört saat var. Sürprizi severim. Hâlâ uyuyor mudur acaba? Saat henüz altı. Merdiven boşluğunda so-

ğumuş kızartma ve köri kokusu var. Bina rutubetli. Son kata çıkıyorum. Kapıya bir disket çivilenmiş. Filmlerde olduğu gibi, kapı tamamen kapalı değil. İtiyorum. Önce kahverengi bir kanepenin kenarından taşan bacaklar, sonra da bir kan gölü göreceğim. Infinity'yle olası tek bağımı gırtlaklamışlar... Bunun yerine kahve kokusu alıyorum ve kavisli bir cumbanın önünde, beş bilgisayarın, kolonların, birbirine bağlı hard disklerin karşısında oturan bir siluetin sırtını görüyorum.

"Lupa?"

"Evet."

"Saat on biri bekleyecek kadar sabırlı olmadığını biliyordum. Bir fincan kahve al ve yerleş."

"Yüzüme bakmadan konuşan adamları sevmem. Nasıl biri olduğumu görmek istemiyor musun?"

Anında ekranlarından birinde ben beliriyorum. Binaya yaklaşışımı filme çekmiş. Şimdiden onun hard diskinde yer alıyorum. Mutfağa giriyorum. Tarif edilemeyecek bir karmaşa görmek beni şaşırtmıyor. Tabaklar rastgele yığılmış. Bir fare bütün mimariyi çökertebilir. Ama kahve güzel kokuyor. Bundan istifade edip tereyağlı ballı bir ekmek hazırlıyorum. Bütün bir ekmek var. Balın içinde birkaç parça tereyağı yüzüyor. Koku bir anda gözümün önünde o yolu tekrar canlandırıyor. Genç kadının ezilmiş gövdesini, kanı, kediyi görüyorum.

Oturuyorum. Büro koltuğunu bana doğru döndürüyor. Koyu renk ve yorgun, güzel gözlerini gözlerime dikiyor.

"Yazılarından bazılarını okudum. Mükemmeller."

"Infinity'yi bulup ortaya çıkarabilmeyi neden düşünüyorsun?"

"İki yıldır onların peşindeyim ve sanıyorum hedefe yaklaştıkları ölçüde kendi avlarından büyülenecekler ve risk alacaklar. Sürat, bizim işimizde anahtar bir öğedir. Kimi zaman hedefe erişmek ile cephe gerisini korumak arasında seçim yapmak gerekir."

"Onların peşine düşen hackerların kaybolduğundan söz edildiğini işittin mi?"

Hızla bir kod giriyor ve ekranlarda beş kişinin yüzü beliriyor. Bir kadın ve dört erkek.

"İşte onlar. Kayboldular. Çöpe atıldılar. Öyle deniyor ya. Silindiler."

"Senin peşinde olmalarından çekinmiyor musun?"

"Benim varlığımı bilmiyorlar."

"Yanlış. Ben biliyorum."

"Sen günlük yazıcısısın."

"Onların da öyle olduklarını düşünsene. Ya da içlerinden birinin..."

"Bunu düşündüm. Her on iki saniyede bir kimlik değiştiriyorum. Benim yerimi belirleyecekleri zaman süresinde, ben çoktan ağdan buhar oluyorum. Hem ben potansiyel tehlikeli değilim, çünkü benim hedefim becerimi onlara sunmak, onlarla mücadele etmek değil. Bu nedenle ilk adımımı 777'nin kusurlu "tünelleri" üzerinde attım. Gün, belki de saat sorunu bu! Onlar yalnızca benim bir beynim olduğunu biliyorlar, bense bağ kuracağımızı biliyorum."

GALAKSİNİN MERKEZİNDEKİ GÖLGE

Otuz bin ışık yılı mesafede, galaksinin ortasında bu mavi gölge var. Bize bakan ve bizim de korku içinde baktığımız soluk bir göz. Bir ölüm borusu gibi, ağzı bizim dünyamıza dönük. Her sesin son bir gürültü içinde öleceği yer. Bizi baştan çıkartan son esin. Bizi büyüleyen ve cezbeden denizkızlarının ezgisi. Bu gölgenin bizi yutma ve ihtiraslarımıza son verme gücü var. Onu anlamaya çalışıyoruz, o bizim yok oluş arzumuzu bekliyor. Onun içgüdüsü, bizi yutmak. Işığı içmek, karanlık, uzun bağırsak tüpü içinde ışığı yutmak. Devasa kara delik. Ereksiyon olmuş ruhu bütünüyle yutan kıç. Nihai sodomi. Maddeyi, ışığı, şekilleri, müziği, aşk çığlıklarını, iç çekişleri, kaygıyı, hüznü, paniği ve sevinci yutan galaksimizin merkezinde devasa bir kara delik. Söylem, kelimeler, yazarlar,

ressamlar, müzisyenler, işkenceciler ve kurbanları. Ayrımcı olmayan bir kaos. Son soluğunda dünyanın özsuyunu emen dev bir ağız. Cinselliğin son hikâyesi. Ölümcül emme!

YARI UYKU HALİ

Tek bir yatak var. Zakir'in kollarında çıplak uyukluyorum. Hard disklerin mavi ışıkları, açık ekranlar. Belleklerin müziği bize ninni söylüyor. Aniden sanal bir vamp kadının hiper-seksi sesi: Bir mesajınız var.

Zakir yataktan atlıyor, mesajı açıyor.

"Seni bulduk. Kırk beş dakika sonra bir araba seni bekleyecek. Günlük yazıcısı kızla birlikte gel. Elektronik posta göndermek yok, mesaj yok. Sistemin kontrolümüz altında."

INFINITY

Araba orada. Tenteli siyah camlar. Yalnızca bir şoför var. Tehditkâr bir şey yok. Şoförle aramızda karanlık bir cam var. Kapılar kilitli. Camlar hiç ışık sızdırmıyor. Karanlığa gömülüyoruz. Yola çıkıyoruz. Bir saatten fazla yol alıyoruz. Araba duruyor. Demir parmaklıkların açılma sesini işitiyorum. Geçiyoruz. Parmaklıklar kapanıyor. Zakir elimi tutuyor. Hem heyecanlı hem kaygılıyım. Yeraltındaki otoparktan bir asansör bizi dosdoğru penceresiz bir yeraltı bürosuna götürüyor. Bir adam bizi bekliyor. Diğer siber-aktivistler gibi yirmi yaşlarında. Gözlüklü. İnce bir siluet. Zeki bakışlar.

"Sistemin kalbine girmesine izin verdiğimiz ilk iki kişi sizsiniz. Neden dersiniz?"

"Size yeteneklerimizi katabileceğimizi ve manipüle edilmeyecek bir enformasyon yayabileceğimizi biliyorsunuz."

"Biz Günlük Yazıcıları'nın çalışmasına hep hayranlık duyduk. Üyelerimizden biri harekete dahildir. Bilgi sahibiyiz. Sistemimizin güvenliğini dahi hackerlara karşı güvenceye almaya gelince, bu şart değil. Bir başka neden var..."

"Büyük Gün mü?"

"Kesinlikle, Lupa. Arkadaşınız Ulysse'i Heathrow'da şoförlerimizden biri bekliyor. Birazdan o da aramızda olacak. Dünyanın bütün borsalarının çöküşüne hareket dışından yalnızca siz üçünüz tanık olacaksınız."

"Yönteminiz nedir?"

"Bunu anlayabilmeniz için gerekli bilimsel yeteneklere sahip değilsiniz. Ama diyebiliriz ki, farklı bankalar arasında bağlar kurarak, eşzamanlı ve anında etki gösterecek bir kaos zinciri oluşturduk. Dünyanın bütün borsaları otuz dakikadan kısa sürede çökecekler ve zarar öyle büyük olacak ki, asla kendilerine gelemeyecekler. Hemen ardından burası yok edilecek. Infinity hareketine son vereceğiz. Sosyal ağda yeniden kurulacağız ve kapitalist dünyanın, iktidar yapılarının ve sanayi çağının nihai çöküşünün güzelliğini seyredeceğiz. Aslında biz olmasak da bütün bunlar olabilirdi, ama onlarca yıl sürerdi. Bizim tek yaptığımız sapkın bir döngünün sonunu hızlandırmak oldu. Hepsi bu. Makinenin bütünüyle felç olması için dokuz ay gerekeceğini hesapladık. Büyük felaketler olacak. Ama genelleşmiş bir çılgınlık ortamında gezegenin bir geleceğinin olabilmesi için gördüğümüz tek şans bu. Tek çıkış kaos."

KAOS

Ulysse geliyor. Çok heyecanlı. Bir yeraltı salonundayız. Infinity'nin otuz üyesi de orada, bilgisayar ekranlarının başındalar. Bir duvar her bilgisayarı görmeyi sağlıyor. Rahat koltuklara gömülüyoruz. Tarihsel bir ana tanık olmanın sarhoşluğu içindeyiz. Bizi karşılayan adam çok sakin. Oysa diğer Infinity üyeleri arasında delice bir coşku hüküm sürüyor.

"Hazır mısınız?"

Otuz üye de tek tek cevap veriyor. Ekranlar Wall Street'in endekslerini gösteriyor. Sanki uzaya en son fırlatılacak füzenin öncesinde Cap Canaveral'dayız.

"Süreci başlatın!"

Hackerlardan biri bir çığlık atarak klavyesindeki bir tuşa basıyor. Gözlerimiz, endekslerin istikrarlı göründüğü ekranlara çivilenmiş. Anında rakamlar baş döndürücü bir düşüşle dans etmeye başlıyorlar. Üç dakikadan kısa sürede bütün değerler kırmızıya düşüyor. Kaosun açılan ağzı tüm diğer sayıları yutuyor. Infinity üyeleri sevinç içindeler, birbirlerine sarılıyorlar, sakinleşiyorlar.

"Enformatik sistemin çöküşü!"

Ekranlar yeniden masmavi oluyor. Sayısal sessizliğin sonsuz okyanusu.

Infinity üyelerinin en az yarısı kadın. Yaşı yirmi beşin üstünde kimse yok.

"Dostlarım, ayrılma vakti geldi. Eserimizin sonuçlarını hayranlıkla seyrederken, dünyanın dönüşümünden yararlanacak kadar uzun yaşamayı umut edelim."

Heyecan çok güçlü. Hepsi gelip bizi selamlıyor. Kimilerinin gözleri yaşlı.

Yeniden karanlık arabadayız. Bizi Hyde Park'ın girişine bırakıyor. Sessiz yeşil alanlardan geçiyoruz. Şehir henüz sakin. Televizyon kanallarının haberi geçmesi için birkaç saniye gerekiyor kuşkusuz.

Zakir bu ana tanık olmak için evine gelmemizi teklif ediyor bize. Bir şişe şampanya alıyoruz. Şampanyayı içip, sonra da üçümüz, dünyanın bütün borsalarının çöküşü üzerine alarm verici haberlerin birbirini izlediği düz ekranın karşısında sevişiyoruz. Biz açıklanamaz bir hafifliğe erişirken, sistemlerin ağırlığı sonsuzluk içinde erimeye başlıyor.

3

FLYING FREEDOM

Benim adım Céleste. Proust'un mürebbiyesinin adı gibi. Yirmi yaşındayım. Şanghay Üniversitesi'nde Fransız edebiyatı okuyorum ve üç yıldır günlük yazıcısıyım. Burada geceleri kontrol edilemez. Kuleler geceleyin yükseliyor. Şehir geniş bir şantiye. Liseliler Flying Freedom'a hayran. Simgesel Y harfiyle süslü tişortlar giyiyorlar, sırt çantaları taşıyorlar. Bizim için iktidara karşı koymanın ve ona hiçbir cevap olasılığı bırakmamanın tek yolu bu. Çok infaz oluyor. Birçok muhalif kayıp ya da hapis. Çok fazla işkence var. Atlamaya verilecek karşılık yok. İnternet denetim altında, cep telefonları denetim altında, kişiler denetim altında. Bu durumda çok basit bir iletişim yolu yarattık: Şehrin hemen hemen her tarafına pusulalar bırakıyoruz. Kare şeklindeki küçük kartonları orada burada unutuyoruz. İdmanlı bir göz ise bunları hemen buluveriyor. Denetlenmesi imkânsız. Kafe Zizo'da bira içerken bir küllükte buldum pusulayı ben.

İnşaat halindeki bir kulenin altmışıncı katındayım. Rüzgâr esiyor. Hava soğuk. Beton yapı dışında hiçbir şey yok. Yüksek atlama taliplileri tek tek geliyorlar. Sessizce. Ninjilar gibi ustaca sızabilmek için siyah ya da gri giyinmişler. Saat sabahın dördü. Sessizce katları çıkıyorlar. Bir gruplaşma meydana geliyor. Direklerden, karanlık bölgelerden yararlanarak, yapının içinde iyi kötü gizleniyoruz. Bir başka kulenin üzerine amatör bir video ekibi kuruluyor. Günlük Yazıcıları'nın ağını kullanarak görün-

tüler anında internete girecek, ama şafağı beklemek gerekiyor. Kaç kişinin toplanmış olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. Güç bir iş, çünkü alt katlar da dolu. Üç yüz, dört yüz?

Sonunda gökyüzü ağarıyor. En tehlikeli an. Her an görülebiliriz. Polis birkaç dakikada burada olur. Sessizlik etkileyici. Tek kelime yok. Karşılıklı bakışlar. Atkıların arkasına gizlenmiş yüzler. Genç bir kız gece mavisine boyanmış kâğıttan koyu renk bir maske takmış. Gözleri olağanüstü bir şekilde belirginleşiyor. Karanlık bir okyanustaki obsidiyen külçeleri gibi yüzüyor gözleri.

Ufukta üç helikopter beliriyor. Yerimizi saptadılar. Uzaktan polis sirenleri geliyor. Hızla aşağı iniyorum. Günlük Yazıcıları'nın Çin'de pek imrenilesi bir yazgısı yok. Baştan savma bile olsa bir mahkeme yok. Bizi kaybediyorlar. Son altı ayda otuz dört günlük yazıcısı kayıp.

Soluk soluğa kulenin dibine varıyorum. Polis arabalarının sirenleri çok yakında. Bir bisiklet. Biniyorum ve küçük bir toprak yolda pedal basıyorum. Helikopterlerin sağır edici gürültüsü. Oparlörlerden yayılan emirler. Gökyüzünü kat ederek betonda parçalanan yüzlerce Freedom Flyers'ın haykırışı. Sabah ışığı yumuşak. Son atlayışlar. Özgürlük! Sağ kalanların peşine düşüyorlar. Muhtemelen video ekibi ve ben sadece. Görüntüler çoktan internette.

NEW YORK

"Diego, selam, ben Lupa."

"Yazılarınız süper. Siz bir şok ekibisiniz. Y'yi bulmak bizim önceliklerimizden biri. Sen Ulysse'le birlikte New York'a gidiyorsun. Süre belirsiz. Yarım saat içinde biletleriniz elinizde olacak."

"Y'nin peşindeyim ben."

"Najah'ın iPod'undaki hard diskin tam bir kopyasını New York'ta Naomi'nin evinde bulacaksın. Bu izi eşelemek gerek."

"Başka ne var ne yok, borsanın durumu ne?"

"Herkes çıldırmış vaziyette. Kimse ne yapacağını bilemiyor. Bankaların önünde kuyruklar var. İnsanlar paralarını çekmeye çalışıyorlar. Bankalar ödeme güçlüğü içinde. Washington ve Brüksel'de acil bir toplantı yapılıyor. Ama peşindeyiz. Sen Y'ye konsantre ol."

Öğleden sonra uçaktayız. Sorunsuzca kontrolden geçip Bronx'ta, Naomi'nin evinde buluyoruz kendimizi.

"Ulysse, güzel bir dövme hoşuna gider mi?"

"Silikonlu ölü kapak kızı başlı ejderha şeklinde mi?"

"Dèmonia'ya gidelim. Amsterdam Caddesi üzerindeki tam adresi bul bize. Ayrı ayrı gideceğiz. Ben başlıyorum. Sen büyük boy bir dövme seçeceksin. Birkaç saat sohbet demek bu. Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Çapraz ateş."

BAKIŞ

Koyu mavili yeşilli zümrütten bir kafatası kumlu zemine konmuş. Bana bakıyor. Gözleri, mineral kütlenin içine yontulmuş yuvaları kat eden bir sel akını. Kafataslarını kim yontuyor? Ölümü karşımıza alıp bakmamız için onları oraya buraya kim koyuyor? "Ölüm gelecek ve senin gözlerinle bakacak." Pavese'nin intiharından hemen önce otel odasında bıraktığı son metin:

Verrá la morte e avrá i tuoi occhi
questa morte che ci accompagna
dal mattino alla sera, insonne,
sorda, come un vecchio rimorso
o un vizio assurdo. I tuoi occhi
saranno una vana parola,
un grido taciuto, un silenzio,
Cosí li vedi ogni mattina
quando su te sola ti pieghi

nello specchio. O cara speranza,
quel giorno sapremo anche noi
che sei la vita e sei il nulla.
Per tutti la morte ha una sguardo.
Verrá la morte avrá i tuoi occhi.
Sará come smettere un vizio,
come vedere nello specchio
riemergere un viso morto,
como ascoltare un labbro chiuso.
Scenderemo nel gorgo muti.[*]

DÈMONIA

Heavy metal sesi bana rehberlik ediyor. EYEHATEGOD. Vitrin Dèmonia'nın işlerinin fotoğraflarıyla süslenmiş. Amsterdam Caddesinde 142. Sokak. Güzel iş. Dèmonia bir adamla tartışırken, ağzında esrarlı bir sigara. Yirmi beş yaşında, güzel, ışıltılı tenli, titan mavisi kısa saçlı, kaşları piercingli biri. Kulaklarında yok ama. Göbeğinde piercing. Tasarım bir kot giymiş. Siyah sutyenli. Ayakları çıplak. Sol kolunda, omzundan bileğine kadar Çince bir metnin dövmesi var. Başka da bir şey yok.

"Selam, uçmak istiyorum!"

Dèmonia en güzel gülümsemesiyle bakarak beni ödüllendirdi. Dudaklarını doğallıkla kıstı. Gözleri sefih bir renk aldı. Saçlarının mavisiyle çok güzel bir kontrast.

---

* Ölüm gelecek ve senin gözlerinle bakacak / sabahtan akşama dek, uykusuz, / sağır, eski bir pişmanlık / ya da anlamsız bir ayıp gibi / ardını bırakmayan bu ölüm. / Bir boş söz, bir kesik çığlık, / bir sessizlik olacak gözlerin: / Böyle görünür her sabah / yalnız senin üzerinde / kıvrımlar yansıtırken aynada. / Hangi gün, ey sevgili umut, / bizler de öğreneceğiz senin / yaşam olduğunu, hiçlik olduğunu. / Herkese bir bakışı var ölümün. / Ölüm gelecek ve senin gözlerinle bakacak. / Bir ayıba son verir gibi olacak. / belirmesini görür gibi / aynada ölü bir yüzün, / dinler gibi dudakları kapalı bir ağzı. / O derin burgaca ineceğiz sessizce. [Kemal Atakay çevirisi]

"Doğru adrestesin. Ebeveyn iznin var mı?"

"Evet."

"Kafandaki ne?"

"Tuhaf bir fikrim var."

"Hoşgeldi."

"Slip giymeyi sevmiyorum. Sen bana bir slip dövmesi yapar mısın? Muhteşem olur!"

"Tüylerini aldırdın mı?"

"Tam değil."

"Lavana'ya git. Beş dükkân yukarda. Benim için olduğunu söyle, seni hemen alır. Bu işi süper yapıyor. Bu arada sana ne tür dantel yapabileceğimi düşüneyim. String? Başka?"

"Kalçaların üzerine kadar gelmesi hoş olur. Böyle..."

"Kıçında iyice oyarız."

Lavana beni hemen yoluyor. Neredeyse hiç canım acımıyor. Mum bantı çeker çekmez sıcak elini derimin üzerine koyuyor. Kahve.

SAYGIDEĞER BALSTAM, NAM-I DİĞER "KAÇIK DOKTOR"

Dana, yirmi altı yaşındayım. Günlük yazıcısı. New York.
Balstam Tanrı'ya inanıyor, siyah bir kravat takıyor, J.-C.Penney'den satın alınma antrasit renkte bir kostüm, çoraplar ve K-Markt'tan alınma bir slip, gayet iyi cilalı Doc Martens ayakkabılar. FBI onu, sınıflandırılamaz sekt ve grupçuklar, potansiyel olarak putkırıcı ve tehlikeli sanatçılar alanında en iyi ajanlarından biri olarak kabul ediyor. Ortalama bir Amerikalı'nın "tuhaf" olarak nitelendirdiği her şeyin uzmanı olduğundan ona "Kaçık Doktor" deniyor.

Balstam York Avenue'ye bakan iki odalı küçük bir evde yaşıyor. Yıkık dökük bir bina. Kokularını önemsemediği bir kebapçının hemen üstünde. Teyzesi Miami Beach'te okyanusa nazır bir huzur evinde yaşamaya gidince, bütün kanişler gibi histerik olan köpeği Dark Vador ona miras kalmış.

Dark Vador'un avantajı televizyon seyretmekten büyük zevk alması. Özellikle dizi filmleri seviyor. En çok da *Sex and the City*'yi. Mikrodalgada ısıtılan bir hazır yemekten diğerine uzanan sosyal yaşamları "ailevi" olarak nitelenebilir.

Dark Vador'u beslemek kolay. Sadece kuru mamayla besleniyor ve günde yalnız bir kez çişe çıkıyor olması gezintileri sınırlandırıyor. Balstam teyzesinin önerileriyle Miami'de iki odalı küçük bir ev satın alıyor. Okyanus karşısında değil. Onlar çok pahalı. Ama altı evlik bir parsel. Tatilleri, emekliliği için. Kaçık Doktor akşamları, güneş batarken balık tutmayı seviyor. Sonra, bir sandviç yiyor, sonra, temel renklere Sharp'm sarı ilave ettiği yeni teknoloji süper-aydınlık düz ekranın önünde köpeğinin yanına kuruluyor.

Balstam biriyle birlikte yaşamanın, ilk aylar geçtikten sonra, "bir dizi can sıkıcı şey"den ibaret olduğunu ve zengin olunmadığı, bir villaya ve büyük bir daireye sahip olunmadığı sürece, yalnız yaşamanın daha iyi olacağını keşfediyor. Balıkçılık üzerine kitaplar okuyarak, Sport Fishing Channel'a bakarak, ölü balık yiyerek yorgunluk atıyor. Bir anket için Fransa'ya yolculuk ediyor. Ölmüş balıkların canlı gibi göründüğü, gözlerinin parladığı, cilalanmış gibi pırıl pırıl parladığı balıkçı dükkânları onu büyülüyor. Miami'deki dairesi eski bir motelde. Palmiyesine geceleyin kuşlar gelip yuva yapıyorlar. Pencerelerinin altında fasulye tanesi şeklinde mütevazı bir havuz var. Böylece okyanusu olmasa da suyu görebiliyor.

FBI'daki şefi bir gün ona şöyle dedi: "Seninle çalışmanın iyi tarafı, Kaçık Doktor, senin herkese, herkesin de sana benziyor olması. Kolombiyalı bir uyuşturucu kaçakçısının villasının önünde üç ay kalabilirsin ve kimse seni bir ters yön işaretinden daha fazla fark etmez." Doğru. Kaçık Doktor her zaman için duvarlarda, asfaltta, manzaranın içinde erimiş olduğunu hissediyor. Şehirli bir bukalemun. Annesi Portorikolu olduğundan İspanyolca konuşuyor. Fazla beyaz değil, fazla güneş yanığı da değil. Yaptığı hizmetler FBI'dan ender bir lütuf görmesini sağlıyor. Tek başına hareket hakkı var. Araya donutların, hamburgerlerin ve kahvelerin girdi-

ği kendine özgü ritmiyle soruşturma yürütmesine izin veriliyor. Otuz kilo daha alırsa normal bir Amerikalı olur. Uyuyabilmek için her gece on iki yıllık bir romdan bir kadeh içiyor. Her gün, köşedeki marketten satın aldığı Amor marka Meksika purosunu içiyor. İşin özü bu.

Balstam beş yıldan beri "Günlük Yazıcıları" üzerinde çalışıyor. Bütün sistemi biliyor. Sızmış vaziyette. Naomi Watts'ı tanıyor. Lupa ve Ulysse'i takip ediyor. Dèmonia'yı tanıyor. Dahi gitarist Aerik Von'u ve Rialto'daki bütün ekibi tanıyor. Ama kullanılmayan sinemaya girmeyi henüz başaramadı. Kalmasına izin verilmeyecek kadar sıradan biri. Bunun üzerine sinemanın planlarını ele geçiriyor ve Komiser Colombo rolündeki Peter Falk gibi sönmüş purosunu ağzında çiğneyerek, sinemanın arka tarafında üzeri yazılarla kaplı eski bir demir kapı buluyor. Sakin bir gece bu kapıyı açabilir. Y'yi bulmak tek takıntısı. Önünde sonsuz bir zaman var.

GİRİFT HARFLER

Dèmonia motifleri sonsuzca çoğaltılabilecek girift Kelt harfleriyle dolu bir kataloğa eğilmiş. Birini seçiyoruz. Perdeyi çekiyor.

"Soyun."

Lavana'nın işine bakıyor.

"Mükemmel. Slipin sınırlarını, konturları çizeceğim. Kalçaya doğru biraz çıkar ve pübise geri iner, kıç konturunu takip ederse güzel olur. Muhteşem bir kıçın var. Siyahi kıçı gibi."

Yağlı kalemin yumuşak temasını hissediyorum. Çizimi bir aynada izleyebilirim.

"Biraz daha çıkıyoruz... Mükemmel..."

"Şimdi sıra motifin boyutunda. İki ya da üç çizim yapacağım ki sen daha iyi görebilesin."

"Slipler daha sorunlu galiba."

"Her şeyi yaptım ama bunu ilk kez deniyorum. Hiçbir adamın seni tam olarak soyamayacağını bilmek heyecan verici..."

Motifi çizmeyi bitirdi. Yumuşak ve bükümlü, hafifçe düşen dudakların üzerinde küçük bir bükülme. İri gözleri gözlerimde.

"Biraz daha açık yapmak istiyorum. Tenin görünsün..."

Sıcak bir havlu alıyor eline, çizdiklerini siliyor ve motifleri seyrelterek yeniden başlıyor.

"İyi olur..."

"Şimdi iki seçenek var. Ya her tarafa dövme yapacağız ya da organının etrafında bir boşluk bırakacağız. Bir mango çekirdeği gibi bırakmak daha seksi ve daha az acılı olur. Bekle... çizeyim. Büyük dudakların konturunu takip ediyorum..."

"Süper..."

"Tamam o halde. Uzan. En az beş seans gerekecek. Sana yaratıcı bir fiyat vereceğim. Üç yüz dolar. Uyar mı sana?"

"Sabah gelebilir miyim?"

"Evet. En çok zamanım olan vakit. Müşterilerim saat üçten önce damlamazlar. Saat dokuz iyi mi? Kıçtan başlarız. Daha az acı verir. İstersen, anestezik bir pomat sürebilirim. Özellikle kalçalarının arasına. Biraz canın acır. Motifi parçalamadan devam ettirebilmeliyim. Her şey bir dalganın üzerine binmiş gibi olmalı. Kıçını keşfeden maceracılar estetik şok yaşamadan onu inceleyebilmeli."

Gülüyoruz. Çizim aletini takıyor. Kalça ayrımımda serin pomadı hissediyorum. Çok yavaş, şehvetle oradan geçiriyor. Cinsel organım tepki gösteriyor, bir iki kez kasılıyor. Nemlendiğimi hissediyorum. Tatlı işkence başlıyor.

"Öğrenci misin?"

"Lise. Nice'te."

"Kartpostallarda gördüm. Kalifornia gibi güzel bir iklimi var sanırım."

"Çok üşüyen biri değilsen bütün yıl yüzebilirsin. Çok güneşli. Müziği biraz kısabilir misin?"

"Tam bir heavy metalciyim. Sürüyle rock yıldızı dövme yaptırmaya geliyor. Geçen gün biri penisine spiral yapmamı istedi.

Kız arkadaşı da yanındaydı. Ben dövme yaparken o da emiyordu. Ama acıdan siki kalkmadı. Çirkin oldu. Vazgeçmek zorunda kaldık. Derin derin nefes al. Düzenli olarak. Gevşe. Kalçadan başlıyorum."

İğnenin öyle hızlı bir şekilde defalarca girip çıkıyordu ki acı dağılıyordu. Dèmonia aynı zamanda bana biraz zevk verebilmek için sırtını ve belimi okşuyor. Birkaç dakika sonra acıya alışmaya başlıyorum.

"Dünyanın hali hakkında ne düşünüyorsun?"

"Dramatik. Giderek daha kötü oluyor. Umutsuz eylemlere mecbur kalıyoruz."

"Flying Freedom gibi mi?"

"Siz Avrupa'da başlattınız bunu. Bu yüzden size çok hayranız. Devrim her zaman Avrupa'dan gelir."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde olmadı mı henüz?"

"An meselesi. Bütün siteler gözetim altında, ama her şeyi kontrol edemezler. Hem her şey öyle hızlı oluyor ki! Kesin olan şey, kulelere, köprülere erişmenin giderek güçleştiği. Birçok teşebbüs engellenmiş olmalı. Ama ergenler fikri çok beğenmişler, muhakkak bir yolunu bulurlar."

"Benim lisemde hep bundan söz ediliyor."

"Her yerde bundan söz ediliyor. CNN'de bile. Bir dakika, bir müşteri geldi..."

Ulysse. İki dakika konuşuyorlar. Dèmonia ona saat on birde gelmesini söylüyor.

"Hoş çocuk. Senin gibi Fransız aksanı var. Bana bir yelkenli fotoğrafı gösterdi. Sırtına dövmesini yapmamı istiyor. Oğlanların tuhaf fikirleri oluyor. Geçen gün biri Van der Bilt kamyonu istedi. Bilirsin, şu kocaman Amerikan kamyonları. Hâlâ oyuncağa ihtiyaçları var. Bir meslektaşıma gönderdim onu. Bir kamyon için saatlerimi harcayamam. Ama yelkenliyi yapacağım. Bakışları beni etkiledi. Bacağı aksıyor. Topalları severim. Babam Irak savaşından beri tekerlekli sandalyede. Bir mayına basmış. Kurtulduğu için şanslı."

"Onunla mı yaşıyorsun?"

"Hayır. Bir sevgilisi var. Annem onu terk etti."

"İlk Flying Freedom'un görüntülerini gördün mü?"

"Herkes gördü onları."

"Bu harfler bana biraz bu bedenlerin gökyüzünden süzülen hallerini düşündürüyor."

"Evet. Yukardan görüldükleri bir parça film var. Başkalarının özgürlüğe kavuşması için hayatını vermek çok cesurca."

"Hareketi asla durduramazlar. İnsanları denetim altında tutmak için, dünyanın her yerinde olduğu gibi, iktisadi yapının dayanıklı olması gerekiyor, ama şu an sanki her şey çökmeye başlamış gibi. Banka sistemi. Şirketler birbiri ardına kapanıyor. Kitlesel işsizlik var."

"Şu Infinity çılgınları sayesinde. Hepsinin, Freedom Flyers, Infinity, Günlük Yazıcıları'nın aynı yönde yürüdüklerini görmek ilginç."

"Günlük Yazıcıları belki de devrimin öncüsü oldular. Şimdi, AIDS'in sonu. Büyükbabalarımız gibi sevişebileceğiz. Kapitalist sistemin yıkımının ortasında şenlik olacak bu. Sonuçta, Mayalar, Mısırlılar, Romalılar, bütün bu uygarlıklar çöktü. Bizimki de çöküyorsa sorun nerede? Daha fazla ne öğrendik ki? Salgın hastalıklar, veba ve diğer şeyler insanların büyük bölümünü ortadan kaldırdı, savaşlar sistematik olarak işliyor; teknoloji olmadan öldürmek daha da karmaşıklaşıyor, zanaatkârlığa, beden bedene ilişkiye geri dönülüyor. Katana dersi alacağım ben. Hemen yan tarafta bir savaş sanatları merkezi var. Düşünsene, ateşli silah bile yok. Benim yurttaşlarım üzülecek ama mermisiz bu silahlar ölü bebekler gibi. Yerlilere geri dönüş! Bıçaklar, yaylar, oklar, mızraklar."

"Ben de kendime slip dövmesi yaptırıyorum. Hiç de devrimci değil..."

"Haz devrimcidir!"

"Freedom Flyers fikrini bulmuş şu kadın kafamı karıştırıyor!"

"Hafta sonu Village Voice'de çılgın bir yazı vardı. Onunla röportaj yaptıklarını iddia ediyorlardı, ama yazıyı okudum ve bir

an bile inanmadım. Bütün gizli servisler peşindeyken kapana kısılmayacak kadar zeki. CIA'nin ve FBI'ın en az beş yüz adamı peşinde olmalı. Diğerleri de cabası. Eylemi herhangi bir şey yapmasını gerektirmediğinden, hayatını sakin sakin sürdürebilir."

"Sence ne iş yapıyor olabilir?"

"Dövmeci! Y, benim!" dedi Dèmonia, histerik bir kahkahayla.

"Böyle deme! FBI, kurşun geçirmez yelekleri, tepeden tırnağa silahlı haliyle, hışımla dükkânına dalar."

"Onların göt deliklerine dövme yaparım!"

"Ben daha ziyade senin yaşında ya da biraz daha yaşlı bir kız hayal ediyorum. Bir sanatçı. Ressam ya da yazar bence. Öyle bir şey."

"Belki de fahişedir, sosyal hizmet uzmanı, terörist kızı, MacDo'da garson. Olaylara fazla romantik bakıyorsun."

"Önemli olan kadın olması."

"Belki de travestidir, bir transseksüel, sadomazoşist bir peri ya da dahi bir küçük kız. Belki sekiz yaşındadır. Bir bakanın ya da devlet başkanının, bir yargıç ya da polisin kızıdır."

"İyi olur! Sen Flying Freedom'a katılmayı düşündün mü?"

"Hayır. Onlara hayranım, ama ölmek istemiyorum. Değişime tanık olmak, bu durumdan çıkılıp çıkılamayacağını görmek, polis arabası, ambülans, taksi olmadığındaki sessizliği işitmek istiyorum. Manhattan'ı sessizlik içinde düşünsene. Klimalar yok, elektrik canavarının ölümcül uğultusu yok."

"Can sıkıcı New Yorklular hep olacak."

"O kesin!"

"Dövme olmayacak."

"Eski yöntemlere geri dönülebilir. Hapishanede olduğu gibi."

"Doğru."

"Sessizlik... Gerçekten etkileyici olur."

"Şehirler her koşulda boşalır. Gangsterler hakim olur. Su yok, elektrik yok. Dükkânlar yağmalanır. Erzak yok. Kırsal bölgelere kaçmak gerekir. New York'u son terk edenlerden olmak isterim.

E-mail adresi yok, Skype yok, Facebook yok, cep telefonu yok. Klanlar oluşturmak, katanayı sırtına alıp yaya yolculuk etmek gerekecek. Herkes Kill Bill! Bu akşam ilk derse gideceğim. Benimle gelir misin? Kalçanın acısını unutursun."

"Tehlike saçalım!"

"Polisler içimize girmeye cesaret edemezler, dilim dilim keseriz onları. Süpermarketler için polis saşimisi."

"Birkaç ay içinde hiçbir şeyin artık işlemeyeceğini okudum."

"Mümkün."

"Sence halkı terörize eden köpekler dişçi geçinip kaosun burgacına kolayca girebilirler mi?"

"Ne?"

"Kimi zaman kendimi yaratıcı hissedip, aklıma geleni söylüyorum..."

GÖKYÜZÜNÜ KESMEK

Katana öyle keskindir ki, havada uçan bir kâğıdı bile kesebilirsiniz. Soluk almak, konsantre olmak, esnek hareketler, süslenmek, uzayı yarmak. Kayıt oluyoruz. Her akşam bir ders.

Kılıcı kınından çıkarırken başparmağın yeri çok önemli.

TURKUVAZ

Naomi'nin havuzuna girmiş, yatıyorum. Kıçım yanıyor. Najah'ın iPod'undaki müziğe konsantre oluyorum. Gruplar birbiri ardına geçiyor. AC/DC, Apocalyptica, Slipknot, Electric Wizard, Eyehategod. Biraz eski müzik: Rolling Stones, Aerosmith, The Doors. Ulysse yanımda uyuyor, bir hayvan gibi kalçama doğru sokulmuş. Onun varlığı acımı yatıştırıyor. Şu an aktif olan gruplarla geçmişte kalmış olanlar arasında seçim yapmaya çalışıyorum. Dèmonia çok müzisyen tanıyor. İçlerinden birinin

belki Y ile bağı vardır. Dövmeler. Yarın kataloglarını karıştırmaya zaman ayıracağım. Y New York'ta yaşıyor ya da yaşamışsa, heavy metal müzisyenlerinden birini tanımış olma ihtimali vardır. Naomi bir kadeh kırmızı şarapla geliyor, yatağın üzerine oturuyor. Yumuşacık, hafifçe titreyen eliyle yüzümü okşuyor. Bakışları eski, sanki uygarlık ona dokunmamış gibi. Korkusuz bir bakış yöneltiyor. Soluklanıyor gibi. Kökleri insanların deliliğinden daha eski olan birinin bakışı.

"Aradığını buldun mu?"

"Güç."

"Y'yi mi arıyorsun?"

"Bulut gibi. Yaklaştığını sanıyorsun ve aniden gökyüzünden başka bir şey yok."

"Siesta yaparken rüyamda onu gördüm."

"Neye benziyor?"

"Gök mavisine, ama burada görülen yarı saydam mavi değil. Gökyüzünün kesinlikle aynı renkte olmadığı Meksika'daki gibi çok derin, yoğun bir mavi. Sana can atan bir mavi!"

"Seninle konuştu mu?"

"Hayır. Ama o olduğunu biliyordum. Çok savaştım ben. Gruplara katıldım. Hapis yattım. Beyaz Saray'ın demir parmaklıklarına kendimi zincirledim. Gençtim. Sonra aşırı sol bir harekete katıldım. Silahlı mücadeleye hazırlanıyorduk. Şilililer, Arjantinliler, Perulular vardı. Unutulmaz dayanışma, illegalite yıllarıydı. Sistemi yok etme planları... Ama bizim karşımızdaki makine öylesine güçlü ve acımasızdı ki onu istikrarsızlaştıramadık. Grup bölündü. Çoğu Fransa'ya, İtalya'ya, Almanya'ya gitti. Oralarda iş daha kolaydı. Başarılı birkaç darbe indirmeyi başardılar. Kocam öldürüldüğünde ben uyuşmuş bir haldeydim. Bu ölüm benim devrimci coşkumu körüklemek yerine, beni dönüştürdü, idealimi, gücümü yitirdim, uzun bir depresyon süreci geçirdim. Makinenin kazandığı, beni öğüttüğü hissi içindeydim. Toparlandıktan ve oğlum Irak'ta öldürüldükten sonra bir daha

kendimi kaptırmadım. Tersine. Sonra sizi keşfettim ve böylece kendi yirmi yaşımla buluşmuş gibi oldum. Size katıldım."

"Bizim için değerli bu. Sizin büyük bir deneyiminiz var, inanılmaz bir cömertlik gösteriyorsunuz. Ben senin evinde, havuzunda kendimi iyi hissediyorum."

Naomi'nin ellerini ellerimin arasına alıyorum, şaşırtıcı bir sıcaklık yayılıyor ellerinden, bakışlarının sıcaklığına denk düşen bir ışıltı.

"Olağanüstü bir noktaya geldik, tarihte eşsiz bir noktadayız. Baskıcılar öyle rahatsız bir halde, kapitalist sistem öyle kangrenleşmiş bir noktada ki, bizim en ufak çabamıza gerek kalmadan her şey çökecek gibi gözüküyor. Her şey kendiliğinden eriyor, çözülüyor, herhangi bir şey yapmaya gerek yok. Bu sonun mümkün olduğuna hiç inanmamıştım. Bunun tarihsel bir döngünün gerçekten sonu olduğunu sanıyorum. Ve bu sonu parlak bir şekilde belirtmek ister gibi, bir kadın, tek bir kadın, mitsel, bulunamayan bir kadın sistemi küçümsüyor ve onun kan kaybeden katılığını kanıtlıyor. Bana göre, Y'nin yakalanamamasının, onun esininin son bir meydan okumayla yaşamlarını feda etmeye hazır bunca genç insana ulaşmasının kesinliği, bizi kösteklemiş, koşullamış olan, sakinleştiricilerle kafayı bulmuş kölelerin geçmiş halinin yok olmakta olduğuna kanıttır."

"Hep anlamlı rüyalar mı görürsün?"

"Evet. Örneğin yakalanmanın arifesinde kendimi hapiste gördüm. Oğlumun ve kocamın ölümlerini gördüm. Kendi depresyonumu gördüm. Cam bir kafesin içindeydim. Tepesi açık bir akvaryum. Vücudum gri bir sakızın içinde yüzüyordu, bir türlü kurtulamıyordum. Ama tepesi göğe açıktı ve bulutların arasında mavilik vardı."

5

FLYING FREEDOM

New York. Pat. Günlük yazıcısıyım. On altı yaşındayım. Bütün sınıf bir havacılık kursuna yazıldık. Sınavlarda başarılı olmamız durumunda bize bedava uçuş sözü veriyorlar. Vietnam savaşı sırasında paraşütçüleri indirmekte kullanılmış eski bir uçakla şehrin üzerinde uçmak istiyoruz. Bir Focker 560 olan uçak bizi özellikle ilgilendiriyor. Filmlerdeki gibi, kapak açılıyor, gökyüzü altta, atlanıyor.

Pilot bir eski asker. Uçağında elli üç meraklı genç gördüğü için mutlu. Ben onunla birlikte pilot kabinindeyim. Sınıf temsilcisiyim, çünkü en seksi benim. Pilotun rotasını değiştirmesini ve Manhattan üzerinden uçmasını sağlamak benim görevim. Sadece ben atlamayacağım. Her şeye hazırım. Erkekler üzerinde bir gücüm olduğunu biliyorum ve onu kullanacağım. Yükseliyoruz. Arkadaşlarım kapağı nasıl açacaklarını biliyorlar. Broadway üzerinde atlamaya karar verdik. Gökten birbiri ardına düşen bedenler.

"Don, biliyor musun, Manhattan'ın üzerinden uçmak çok hoşuma gidiyor. Ailem helikopterle uçtu ve üç yıldır hayal edilebilecek en güzel manzaraymış gibi anlatıp duruyorlar."

"11 Eylül'den beri yasak, güzelim."

"Risk almaktan zevk almıyor musun yoksa?"

"Yo, hayır... Tersine..."

"Yap o halde, Broadway'in üzerinden feribota kadar uçur bizi."

"Rotamı değiştirtmeye hazır mısın?"

"Her şeye hazırım ben. İstediğini söyle bana."

"Sana uçak kullanmayı öğretebilirim. Dizlerime otur."

"Sana bakmayı tercih ederim. Göğüslerimi, dudaklarımı hissedebilir, gözlerime bakabilirsin, ama yüksekliğe dikkat et!"

Mini eteğimi kaldırıp üzerine oturuyorum. Tişortumu çıkartıyorum. Hemen ereksiyon başlıyor. Geniş bir viraj alıyor.

"Hapsi boylayabilirim, lisansım iptal edilebilir, ama aldırmıyorum!"

Ona teşekkür etmek için dilimi ağzına sokuyorum.

"Bildiğim bir tarlaya ineceğiz, çünkü havaalanında bizi bekliyor olacaklar. Bir kulübe ile bir motor var. Benim B planım bu. Ay sonlarını süslemek için kokain taşıyorum. Kolayca yırtarız."

"Ben günlük yazıcısıyım."

"Tahmin ediyordum zaten."

"Bir atlayış için bu."

"O halde bizi geberten bütün bu salakları kazıklamaktan kesinlikle gurur duyacağım. İlk atlayış ne zaman olacak diye düşünüp duruyordum zaten. Açıkçası bana rastladığın için mutluyum. Nihayet ben de efsane olacağım. Ben de atlardım ama yazını yazabilmen için seni yere indirmem gerek."

"Son atlayacak kız atlayışları filme çekecek, o atlamadan kamerayı ondan almam gerek."

"Bütün Broadway... bedenlerden oluşan bir tespih... gerçekten sanatsal fikirleriniz var. Taşaklısınız da!"

"Amım bana yetiyor."

"Komiksin de! Tamam, kapağı açma vakti geldi. Atlamadan önce derin bir soluk almalı!"

Don uçağı Manhattan'dan geçirirken alçalmaya başlıyor. Uzaktan Broadway'in belirdiğini görüyorum. Sessizlik etkileyici.

"Her şey çabucak olup bitecek. Ben ömrümün sonuna dek sana sarılıp kalacağım. Ama çatıların üzerinde parçalanmamaları için tam isabet ettirmeliyim. Git kamerayı al."

Sıra sıra dizilmişler. Kimileri titriyor. Daha çok da oğlanlar. Kızlar daha kararlı. Bağırmaya başlıyorlar: "Özgürlük, şimdi!" Uçak iyice alçalıyor. Yolda yürüyenleri net bir şekilde görüyorum. Arabalar. Bir pizza teslimatçısı başını kaldırıyor ve motorundan düşüyor. Central Park solda. Metropolitan Museum of Art.

"HADİ!"

İlk kız, dünyanın yavşaklığına saldıran bir savaşçı çığlığıyla atlıyor. Her üç saniyede bir atlayış. Kamerayı alıyorum. Bedenler caddenin ortasına düşüyorlar. Panik. Kazalar. Sirenler. Bir oğlan tereddüt edince bir kız onu kollarına alıyor ve birlikte atlıyorlar. Basın için flaş bir haber. Âşıkların atlayışı!

Büyük sessizlik. Sadece Don ve ben varız. Tişortumu üzerime geçiriyorum. Okyanusun üzerinden geçiyoruz. Çatılar. Yeşillik. Tarlalar. Helikopterler henüz gelemedi. Çimenlerin üzerinde ilerliyoruz. Don motorları durduruyor. Hangar. Motosiklet hemen çalışıyor. Peşimize düşecek kimse yok. Otobana varıyoruz ve hızla Bronx istikametine doğru gidiyoruz. Güvenlik anahtarımı kullanarak bir internet kafeden videoyu internete aktarıyorum.

BROADWAY SAAT 18.52

Adım Sam. Yirmi iki yaşındayım. Günlük yazıcısıyım. Redaktörümden mesaj aldım. Broadway'e ulaşacak zamanım var. Times Square'ın köşesinde bekliyorum. Uçakta ya da atlayanlarda sorun olursa diye... Polis ve ambülans sirenlerine rağmen motorun sesi işitiliyor önce. Şehrin patlamaya hazır olduğunu hissediyordum. Herkes göğe bakıyor. Uçak geçiyor. Uçağın gövdesinde açık delik. İki ergen atlıyor. Birbirlerine yapışmışlar. Şaşkınlık çığlıkları. Uçak iki yüz metre yükseklikte uçuyor olmalı. Büyülenmiş bakışlar altında bedenlerin düşüşü yavaşlamış gibi. Kalabalık dehşetle bağırıyor. Arabalar duruyor, içindekiler aceleyle dışarı çıkıp asfalta düşen bedenlere bakıyorlar. İki atlayıcı

birbirine sarılmış. Flying Freedom âşıkları efsanesi doğmakta. Bedenler sarı bir taksinin tepesine şiddetle çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle bir an ayrılıp sonra ikisi birlikte aracın sol tarafına fırlıyorlar. Kız, eklemlerinden kopmuş bacakları kör nokta oluşturan oğlanın üzerinde yatıyor. Mavi gözleri açık kızın başından sızan kan âşığının açık ağzından giriyor. Polis geliyor. Bir güvenlik çemberi oluşturuyor ve seyircilerin uzaklaşması için bağırıyor. Üç kameraman beliriyor. Sahneyi filme alıyorlar. Bir kadın güvenlik çemberini geçiyor ve genç kızın kalçalarını ve lastiği kopmuş gök mavisi slipini gösteren giysisini kibarca örtüyor. Onlar Amerika'nın yeni kahramanları olacak. Polisler bağırıyor. Bir ambülans geliyor.

KATALOG

Dèmonia'nın dükkânında video ekranından kataloğunu inceliyorum. Dövmenin Salvador Dali'si o. Hayran kalıyorum. Bir başka müşteriyi kabul ediyor. Bir not defterine grupların, müzisyenlerin adlarını not ediyorum. Fonda heavy metal. Bazı grupların Najah'ın iPod'unun listesinde de bulunduğunu çabucak fark ediyorum. Heyecana kapılıyorum. İçlerinden biri belki de beni Y'ye götürecek yoldur...

Dèmonia ara veriyor. Komşu İtalyan restoranından cappucino söylüyor. Atletik vücutlu, kıvırcık saçlı, yakışıklı, karayağız bir delikanlı bize cappucinolarımızı getiriyor. Onun da dövmelerini Dèmonia yapmış. İçiyoruz. Dèmonia'nın dudaklarında ince bir süt bıyığı oluşuyor. Dudaklarını yalıyorum. Dövmelere bakmaya devam ederken, içlerinden biri kafamı karıştırıyor. Tamamen bir stil değişikliği. Denklemlerle dolu bir sırt.

"Çılgınlık! Nedir bu?"

"Sempatik bir genç. Geçen hafta bitirdim. Genç bir astrofizikçi-filozof-çılgın-anarşist... öyle biri işte. Adı Bax. Şu sıralar

büyük başarı kazanan bir teori yayımladı. 'Bax'ın üç kuyruklu yıldızı.' Ona göre, önümüzdeki aylarda üç kuyruklu yıldız dünyanın yakınından geçecek. Kesin tarihleri biliyor. Ben hatırlamıyorum. Bir felaket ihtimali. Yazısı bu hafta *Nature*'da çıkıyor. Columbia'da ders veriyor. Dahi biri."

"Dünyanın sonu mu?"

"Hayır. Dev bir sarsıntı. Hiroşima'nın yüz bin katı."

"Devrimci çizgide!"

"Devrim bugün kendiliğinden oluyor. Yöneticiler öyle kemiksiz ki dünyanın sonunu hızlandırıyorlar. Yirminci yüzyılda olduğu gibi bomba koymaya gerek yok. Beklemek yeterli. Onlar hallediyor zaten. Korktukları şeyi, kaosu kendileri hazırlıyorlar!"

"Sence Y haberdar mıdır?"

"Her şeyi bilir o."

"Heavy metalle bağı nedir?"

"Hiç bilmiyorum. Onun tarzı olduğunu düşünüyorum. Geri gel... biraz daha... yavaş... Bu dövmeye bak. Aerik Von'unki. Dahi bir gitarist. Bu mahallede, otuzlu yıllardan kalma, kullanılmayan bir sinemanın mahzeninde yaşıyor. Zifiri karanlıkta takılıyor. Zifiri karanlıkta çalıyor. Tanınmasın diye de yüzüne gaz maskesi takıp sokağa çıkıyor. Tuhaf ve yaratıcı bir grupla birlikte yaşıyor. Müzisyenler, ressamlar, şairler. BLACKMAGIC hareketine mensuplar."

"Karanlıkta resim yapan ressamlar mı?"

"Kullandıkları renkleri görmüyorlar. Bax sık sık oraya gidiyor. Başka ünlüler de. Dünkü atlayışlardan sonra bu akşam orası dolup taşacak. Haberleri gördün mü? Delilik bu. Tam bir paranoya. 11 Eylül'de olduğu gibi, görüntüleri CNN'de tekrar tekrar geçiriyorlar. Bir kız buranın elli metre ötesine düştü. Gidip baktım. Muhteşemdi. Amerika'ya da ulaştı artık. Ergenler yolunu bulur."

"Uçağın pilotunu yakalamışlar mı?"

"Henüz değil. Buhar olup uçmuş."

"Peki ya Bax, sence deli mi o?"

"Genellikle bir bira içmeye geliyor. Hesaplarından kuşkuya düştüğü oluyor. Bu nedenle, ona denklem dövmeleri yapmamı istedi."

"Y'nin çalışmasının kutsanması bu!"

"Seni şimdilik bırakıyorum. Gemici çocuk, Ulysse, gelecek. Delici bir bakışı var."

"Onun yelkenlisini gerçekten yapacak mısın?"

"İlkleri severim."

"Acılı mı olacak?"

"Çok fazla!"

Ulysse içeri giriyor, ilgisizce beni selamlıyor, Dèmonia onu kucaklıyor.

"O da Fransız."

"Ya... selam! Şey, fikir değiştirdim. Sırtta bile olsa, bana çok acı bir anıyı hatırlatıyor. Hafif bir şey istiyorum."

"Yelkenleri suya indirdin demek. Korktun mu?"

"Hiç değil, ama daha iyi bir fikrim var. Katı bacağıma dövme yapmanı istiyorum. Biraz değer kazanmış olur."

"Ne istiyorsun?"

"Atlayışlar. Birbirine sarılmış bedenler. Dün gece Broadway'de olduğu gibi."

"Tamam!"

"Gördün, değil mi? Tam bir çılgınlık. Herkes işin içinde. Herkes atlama fikrinin nasıl ortaya çıktığını araştırıyor. Ama hepsi atladığından, soruşturmak güç."

"Asla bulamayacaklar."

"Senin adın ne?"

"Lupa."

"Benimki, Ulysse."

"Bu akşam çok özel bir şenliğe gidiyoruz. Gelmek ister misin? Karanlıktan korkar mısın?"

"Zifiri mi?"

"Tamamen."

Ulysse, Dèmonia ve ben, dükkânı kapatıyoruz. Rialto'nun mahzenlerinde bizi bekleyen geceye hazırlanmak için bir iki margarita içeceğiz. Ulysse çok konuşmuyor.

"Merak etme, sosyeteyi tanıyacaksın, New York'un bütün avangardını."

"Hiç ışık yok mu?"

"Kimi zaman Aerik birkaç muma, bir cep telefonu ışığına, bir gösteri olduğunda da cep lambasına izin veriyor. Ama çok ender. Sadece çılgınca bir görüntüyü, bir kostümü, bir yüzü görmek için. Sanatçıların çoğu, kendi aralarında olduklarını bildikleri için gelir. Giriş sıkı kontrol altındadır. Kapıda bir kız duruyor. Herkesi tanır. Davetsiz bir misafir araya sızmaya çalışırsa, girişte duran birkaç *dangerous boys*'a işaret etmesi yeter. Girişte James Dean'in, Marilyn'in ve Garbo'nun fotoğrafları hâlâ asılı. Aerik onlara dokunulmasın istemişti."

"Ya polisler?"

"Asla gelmezler. 'Kötülüğün' tek bir yerde toplaşmasından çok mutludurlar."

"Kimin kim olduğu nasıl biliniyor?"

"Birbirimize dokunuyoruz, birbirimizle konuşuyoruz, insanlar eğer arzu ederlerse isimlerini söylerler."

"Aerik?"

"Neredeyse her zaman o lanet gitarını çalar. Kimileri metinler ya da şiirler okur, kimi zaman bir tiyatro grubu karanlıkta oynar. Birçok büyük salon var. Bir kayıt stüdyosu. Provalar yapılır. Aerik bir albüm hazırlıyor. UÇU."

"Uçurum gibi mi?"

"Kesinlikle."

"Uyuşturucu?"

"Her şey var."

"Gitmek için saat biraz erken değil mi?"

"Her şey ne yazdığına bağlı. Girişteki parmaklıkların üzerinde AÇIK mı var KAPALI mı?"

"Ben özellikle Bax'ı görmek isterim."

"Ona telefon edip gelmesini söyleyeceğim."

Dèmonia cep telefonunu çıkarıyor. Bax cevap veriyor.

"Bu akşam Rialto'ya geliyor musun, meleğim?... Bir saat içinde orada olacağım."

CANLI SANAT

Laurent, yirmi iki yaşında, günlük yazıcısı.

Yirmi yaşındaki günlük yazıcısı bir kadın katledildi. Cesedi, Beaubourg'un paslı borularının önünde, çıplak bir melek gibi, asılı bulundu. Son sanat eseri. Kaburgalarının arasına disketler sokulmuş. Kan sızıyor. Donmuş ve karanlık. Sonsuza dek sessiz. Kalçalarının üzerinde KK harfleri. Karanlık Kuvvetler. Yeni siyasi polis.

GECE. RIALTO.

Kapıdaki kız, yarı aralık parmaklıkların hemen önünde bir koltuğa oturmuş. Zayıf, solgun, siyah deri giysiler içinde. Dudakları fazla kırmızı. Kestane rengi saçlı, açık renk gözleri dar geçide dikilmiş. Onun arkasında, üç dangerous boys esrarlı sigaralarını sakin sakin içiyorlar. Kız, elinin bir hareketiyle, ya onay veriyor ya da reddediyor. Kimse ısrar etmiyor. Nihayet sıra bizde.

"Selam Dèmonia, bu çocuklar kim?"

"Günlük Yazıcıları."

"Saygılar."

Önce holden, sonra koyu kırmızı koltukları güve yeniği sinema salonundan geçiyoruz. Birkaç kişi oturuyor, içki içiyor ya da tartışıyorlar. Otuzlu yıllardan kalma aplikler hafif bir ışık saçıyor. İki üç kişiyi selamlayan Dèmonia'yı takip edip, karanlığa dalan

bir merdivenden iniyoruz. Şiddetli müzik sesinin üzerinde birkaç kişinin sesi dalgalanıyor. Dèmonia bana elini uzatıyor.

"Benimle birlikte ayakta kal. Sizi birileriyle tanıştırmak istiyorum."

Alice gölgeler ülkesinde. İlk salona giriyoruz. Henüz pek az kişi var. Ama hayvani bir sıcaklık beni tahrik ediyor. Üzerimize eller değiyor.

"Bu vücut kimin?"

"Lupa."

"Bir kibrit yakmayı hak ediyorsun."

Alkolün sertleştirdiği davudi, kocaman bir ses. Yaklaşıyoruz.

"Aerik, iki günlük yazıcısıyla birlikte geldim."

"Ortaya çıkıp burnunuzu her yere sokmaya devam edin!"

"Özel bir şey var mı bu akşam?"

"Bu gece birkaç nota buldum. Zopa ve Gus gelirse, ilerleyen saatlerde size çalarım."

"Bax geldiğinde, telefonumu çaldırır mısın?"

"Batıda, üç metre ötede bir sandık viski var. Buzlukta da bira ve Coca."

Birisi çocukların makineli tabancası olan bir kaynana zırıltısını döndürüyor.

"Dèmonia... bir ekstazi?"

"Üç."

Bir Coca'yla birlikte ekstazileri yutuyoruz. Buzdolabının ışığı sökülmüş. Yalnızca patlayan plastik kapsülün sesini ve kabarcıkların gürültüsünü işitiyorum.

"Buraya gelin. Kanepeler var."

Yerleşiyorum. Bir kadın elinin kalçamı okşamasına izin veriyorum. Dudaklar yaklaşıyor. Vampir öpücüğü.

"Uçuyor gibiyim. Henüz ekstazinin etkisi de değil bu."

"Bazıları buraya Okyanus diyor. Nedenini anlıyor musun?..."

Bir kemanın huzur verici sesi. Birisi bir Bach partisyonu çalıyor. Keman biraz gıcırdıyor. Çok doğru notalara basılmıyor.

Ama hoş. Bir başka çağın armonisi. Eski katmanlar konuşmalara, iç çekişlere, kimi zaman çığlıklara karışıyor.

"İyi misin, Ulysse?"

"Artık buradan çıkmam!"

"Labirentin dibinde, döşek dolu bir oda var. Uyuyabilirsin, düzüşebilirsin, hatta dev jakuzinin içine bile girebilirsin. Tuvaletler yukarda, sinema salonunun dip tarafında."

"Ben gerçekten atlamak isterim," dedi hemen yakındaki bir kız, "ama tersine."

"Nasıl yani?"

"Gökyüzüne atlayıp yukarda kaybolmak."

"Ya Tanrı'ya veya meleklere rastlarsan?"

"Çarpışırız. Olumsuz yan etki. Hep birlikte yere düşeriz."

"Tanrı gelip de Beyaz Saray'ın çimenleri üzerinde ezilirse, yanında da kanatları kırık birkaç melekle birlikte, sansasyonel haber olur."

"Her taraf tüy içinde kalır."

"Pislikten başka bir şey olmaz."

"Neden?"

"Meleklerin içinde hiçbir şey yoktur. Hafif ve şeffaf olmalılar."

"Bunu düşünmemiştim..."

Aerik bağırıyor:

"Dèmonia, burada!"

"Kımıldamayın, onu getireceğim."

On dakika sonra Dèmonia ile Bax gelirler.

"Selam Günlük Yazıcıları! Yazılarınızla çok vakit geçiriyorum. Sağlam bir uyuşturucusunuz siz!"

"Ben Lupa, o da Ulysse."

"İşte mitolojiye gittik bile."

"Lupa, söyleşi yapmalısın."

"Neden sen yapmıyorsun?"

"Nöronlarım tüydü benim."

"Söyleşileri reddediyorum hep. Yakında göreceğiz, aldanmış olabilirim."

"O zaman dövmenizi düzeltmek gerekecek?"

"Dövmemi gördün mü?"

"Katalogta."

"Buralarda sakin bir yer yok mu?"

"Kayıt stüdyosuna gidelim."

Kapı kapandığında mutlak sessizlik. Demode motellerde olduğu gibi, eskimiş kadife yer döşemesi kokusu. Çok rahat koltuklara gömülüyoruz.

"Günlük Yazıcıları için hikâye başka."

"Atlayışlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Eğer benim teorim doğruysa, dev bir atlayış yapacağız!"

"Kimse bunu doğrulayamadı mı?"

"Henüz değil. Benim kendimi kontrol edemediğimi düşünüyorlar. Sonuçta, kıskançlar böyle düşünüyor. Yine de ünlü birkaç yandaşım var."

BALSTAM, BALSTAM!

Balstam kapıyla yedi saniye kadar uğraşıyor. Dijital teknoloji sayesinde FBI ajanlarının hepsinde "anahtar" var. Küçük bir elektronik mücevher. Anahtar kilidin karşısına getiriliyor. Basılıyor. Anahtar kilide giriyor, uygun biçimi alıyor, çevriliyor ve açılıyor. Tek sorun, içerden kilitleyen bir zincir var. Ama "anahtar" kilitleri de açabilir. Tanrı sayesinde! Bu yüzden Balstam Tanrı'ya inanıyor. Bir çöp konteynırı kapıyı patavatsız bakışlardan gizliyor.

Tekrar kapatıyor. Kaçık Doktor içerde. Gürültü, müzik. Bunlar kimi zaman aynı anlama geliyor, diye düşünüyor Doktor. Dikkat çekmeden hareket etmesini sağlayan iyi niyetli karanlığa gülümsüyor. Rialto'da gerektiği kadar uzun süre kalmaya hazır. Teslimatçıları gözlediği için, atıştıracak bir şeyler ve alkol oldu-

ğunu biliyor. Bu durumda, pek bir kaygıya yer yok. Karanlıkta insanlara yaklaşılabilir, onların yanına oturulabilir, onlarla konuşabilir, özellikle de dinleyebilir.

Yerin planı Balstam'ın kafasında. Odaların, tuvaletlerin, kayıt stüdyosunun, salona götüren merdivenin nerede bulunduğunu biliyor. Ama salonda kimi zaman ışık oluyor. Üç düzey olduğunu biliyor. Başından eksik etmediği, modaya uygun, dar kenarlı, doğal liften şapkasıyla karanlıkta ilerliyor. Hatta konuşabiliyor. Yine FBI tekniği. Minik bir mikrofon, minicik bir dijital kayıt cihazı. Raporun metne dönüşmesi ve otomatik olarak üstlerine gönderilmesi için dönüşte bilgisayara bağlamak yeterli.

KIZIL KAN

On altı yaşında bir genç kız bir gösteride sevgilisine eşlik ediyor. Polis hücum ediyor. Kız kaçıyor. Bir KK polisi kızı yakalıyor, yere fırlatıyor. Üç KK daha geliyor. Karnını tekmeliyorlar. Üç kaburgası kırılıyor. Yüze tekmeler. Burun ve kaş kemeri kırılıyor. Polisler kendinden geçmiş. Yüzlerinde öldürme arzusu okunuyor. Sonunda, yoldan geçenlerin bağırış çağırışları karşısında duruyorlar. Genç kızı sürükleyerek bir cemseye bindiriyorlar. Merkeze geldiklerinde, aşırı mukavemetten sorguya çekileceğini bildiriyorlar kıza.

Fransa, Avrupa Komisyonu ve insan hakları savunma örgütleri tarafından düzenli olarak eleştiriliyor. Fransa polisi Avrupa'nın en fazla şiddete başvuran polislerinden biri.

LUPA'NIN GÖZÜNDEN BAX'IN PORTRESİ

Bax gökyüzünden çekiniyor, ama gökyüzünü seyretmekten de kendini alıkoyamıyor. Gökyüzü, sondur. Bir dünyanın sonu, bilimin ve bilginin sonu, insanların kibrinin sonu, yalnızlığın

sonu. Bilim topluluğu tarafından terk edildiğini kısa süredir hissediyor. Bunun nedeni basit: Onun üç kuyruklu yıldız teorisini kimse doğrulayamıyor. Kendisi de, düş ile gerçeklik arasına sıkışarak, teorisinden kuşku duymaya başlıyor. Düşte ortaya çıkan formül, alacalı bulacalı matematik işaretleri, doğrudan doğruya anlaşılır bir şey değildi. Bunu açıklamaya çalışarak haftalar geçirirken, ikinci bir düşte art arda gelen ve her seferinde biraz daha yakından Dünya'ya değen üç kuyruklu yıldızı görür. Hiç görmediği kuyruklu yıldızlar. Yavaş ve ışıltılı. Gökyüzünün karanlığı içinde sessiz ezgilerini çizen, kuyruğu zümrüt sıçramış volkan kırmızısı renkte haleyle çevrili kuyruklu yıldızlar.

Formülle kuyruklu yıldızların birbirine bağlı olduğuna kesinlikle inanıyor. Artık uyuyamıyor. Gökyüzünün ince dilimler halinde kesildiğini, dilimlerin okyanusta eridiğini hayal ediyor. Nihayetinde, sonsuzca şeffaf olduğundan mavi olduğunu kimsenin söyleyemeyeceği bir gökyüzünü seyrediyor.

Bax, elleri cebinde, bakışları sabit, zihnini kaosa terk etmiş yürüyor. Bir işaret bekliyor. Bir başlangıç ya da bir son bekliyor. Denklemlerin valsi onun içini boşaltıyor. Bütün sayılar nihai kaosun bir işareti. Kendi yok oluşlarını kendi içlerinde taşıyorlar. En iyi bilimsel dergiler gizemi çözmesi için ona baskı yapıyor, ama bunu yapabilecek durumda değil. Telefona cevap vermiyor. Mesajlarını açmıyor. Hiçliğin içinde yürüyor. Kaçıp gitmeyi, Aborijinler arasına çekilmeyi ya da belgelerinin, kredi kartlarının, kimliğinin, sonunda hayatının çalınacağı Lagos gibi tehlikeli bir şehre gitmeyi hayal ediyor.

Bax henüz otuzunda değil, fakat kozmik yaylar ve karanlık madde üzerine çalışmaları onu ünlü kıldı. Columbia Üniversitesi'nde ders veriyor. Bugün belki delirmekte. "Uzay" kelimesini zihninden silmek istiyor. Daha uzak bir yer bulunmadığından, evini çoktan terk etti. Ne ailesi var, ne evcil hayvanı. Sinekkuşu ya da Hint'in karatavuğu da yok. Kedisi ya da evcil pitonu da yok. İşlevsel bir daireye en ufak kişisel dokunuşta

bulunmaktan kaçınıyor. Pek az giysi. Çok fazla kitap ve dergi. Boş bir mutfak. Elini yakmadan tencerelere dokunamaz. Buzsuz Maker's Mark içiyor ve zarif giyiniyor.

Bax, özgür olmak, bir kuyruklu yıldız gibi gelip geçici olmak istiyor. Herhangi bir şeyi yapmak, söylemek, düşünmek, çürütmek, saptamak zorunda kalmamak istiyor. Deliliğin tarifi mi bu? Sessizlik özgürlük müdür? Kürelerin sessizliği, müzikal aralıkların sessizliği. Ehliyetinde açıkça belirtilmesini istediği gibi, diğer organları gibi bilime sunulmuş bir beynin sessizliği. Teorisinin eğer bir anlamı varsa, dünya yok olabilir; o halde, geleceği düşünmek neye yarar? Bax kendisine tek bir olasılığın, saf şimdiki zamanın kaldığını biliyor. O halde ne yapmalı? Yaşanacak üç hafta, üç çözüm: Kuyruklu yıldızlar Dünya'nın yakınından geçiyor; hesaplarında yanıldıysa eğer, çarpışmayla yeryüzü yok oluyor; ya da daha kötüsü: Hiçbir şey olmuyor ve ünü sonsuza dek siliniyor. Bax gülümsüyor. Haklı olmak, pohpohlanmak, bilim topluluğu tarafından canlı canlı yenmek onu daha fazla ürkütüyor. Peki şu an ne oluyor?

Bax Rialto'nun mahzenlerinde geziniyor. New York'un Art deco bir sineması. Dahi Aerik Von'un ininde. Karanlık kayıt stüdyolarına gömülmüş, gölgelerle ve hayaletlerle, *white noises* gibi beyaz ruhlarla ve sanatçılarla, orji sahneleriyle ve felsefi tartışmalarla çevrili. Bir kemancı bir Bach partisyonu çalmaya çalışıyor. Aerik gitarını ne okşuyor ne işkence ediyor. Basçısını ve bateristini bekliyor. Alkol ve doping Yerliler dönemindeki ırmaklar gibi akıyor. Bax burada, operada kalıp, kadın kahramanın kusursuz bir uyum üzerine boşluğa atlamasını bekleyebilir. Dünya tek şahsiyettir. Gerilim yok. Sadece nihai bir patlama. Dünyanın son saatlerinde ne yapmalı? Büyülenmeye, kaygıya, korkuya belli bir ilgisizlikle tanık olmalı. Onun Bax olduğunu kimse bilmezken, herkes gibi can çekişen biri olmalı. Hesaplarını yeniden mi yapmalı? Sevdiği beş kadına son bir mesaj mı göndermeli? Satranç oynayacak birini mi bulmalı? Röportajcı

genç kızı ses düzeneğinin üstüne yatırıp dünya yok olana dek düzmeli mi? Her şey atomik füzyon geçirirken onun titrediğini, haz aldığını mı hayal etmeli? Sonunda, ruhlar tene karışmış bir halde, bir insanla tekleşmeli mi? İnce cildi ceketinin sol cebinde duran José Lezama Lima'nın Kelle Uçurma Oyunu'ndan bir hikâye mi okumalı? Bax cep kitaplarını hep sevdi, çünkü onları gerçekten cebine koyuyor. Hatta kitap koyacak yer yaptıracak kadar işi büyüttü. Kendi deyişiyle, bir dergi ya da daha büyük formatta bir kitap taşımak istediğinde kullanabileceği kadar geniş bir cep. Bax, umut içinde, yüzüme ve göğüslerime dokunma izni istiyor. Beni zevkine uygun buluyor. Gözlerimin, kanımın, hazzımın rengine dokunabilmek hoşuna gidecek. Yıkım ihtimalinin insanları ne kadar ciddileştirdiğini görmek Bax'ı güldürüyor. Sonuçta geride yalnızca gümbürtülü, aşırı bir kahkaha kalacak; onun kahkahası.

Görüntülerin aşırı bolluğu izlenimi. Tek bir ömürde görülen çok fazla şey. Zihnin güzelliğe damgasını vurduğu gerçekçiliğe nasıl bir son verilebilir? Gerçeklik akışına bir yapı dayatmamak nasıl mümkün olabilir? Duyuları görülmeyene, görünmeyene nasıl odaklamalı?

Bax'ın kendine bu soruları sorduğunu sanmıyorum. Sorular göktaşları hızında ruhundan geçip gidiyor ve kimi zaman bir kelime çağlayanı halinde ağzından çıkıyorlar. Hiçbir cevap aramıyor. Zamanı yok. Üstelik cevaplar anlık bir bakış açısından daha fazla bir şey asla değil. Bu durumda, yaşamın son anında bütün nasıl kavranabilir?

Bax yalnızca izler görüyor. Yoldan geçen birinin ellerine konsantre olduğunda, belirgin bir biçimi olmayan, yüzer gezer atomlardan başka bir şey görmüyor. Yine de hiçbir şey olmadı. Dünya hâlâ herkesin gözlemleyebileceği gibi ve zihninin dünyanın yok oluşundan sonrasında olması, onu teskin etmiyor. Eğer kozmik yaylar milyarlarca ışık yılıyla ölçülüyorsa, bir el, bir yüz, bir vücut, bir zekâ nedir ki?

Adriana. Günlük yazıcısı. On yedi yaşında.
Siyah bir KK kamyonu sanki beni takip ediyor. Üzerimde Günlük Yazıcıları'na mensup olduğuma dair hiçbir işaret yok. İhbar yemediğimi umuyorum. Belki bir tesadüf. Benimle aynı yönde gidiyorlar. Hızlanmıyorum. Onları görmemiş gibi yapıyorum. Bir kavşaktan geçiyorum. KK'nın kukuletalı dört adamı oradalar. Yanlarında bir köpek. Başkentin bütün kavşaklarında olduğu gibi. Korkuyorum, çünkü gece oluyor ve kayıpların çoğu bu saatlerde meydana geliyor. Daha ileride, bir metro istasyonu. Siyah kamyonlar hakkında çok korkunç söylentiler işittim. Günlük Yazıcıları için kamyonların içini de görmek istiyorum. Ama ölmek istemiyorum. Henüz on yedi yaşındayım ve karşı-devrimcilerin Avrupa'daki son kalesi olan İspanya'dan kaçmamayı tercih ettim. Diktatörlük her yere yerleşiyor. Her şey burada başladı. Hiçe sayılan özgürlükler, politikasından kuşku duyan herkesi tutuklattıran Başkanın paranoyası. Adaletin ya da adaletten geriye kalan şeyin eli kolu tamamen bağlı. Yaşlılar ve çocuklar bile adaletin kininden korunamıyor. Sivil milisler alçakça cinayetler işliyorlar. Jurnalcilik bir erdem. Aileler bile parçalanıyor, birbirlerini ihbar ediyorlar. En iyisi hiç aileye sahip olmamak. Yüz otuz altı günlük yazıcısı işkence gördü, katledildi. Birçoğu kayboldu. Bacaklarımın hafifçe titrediğini hissediyorum. Dar bir sokağa giriyorum. Birkaç saniye boyunca, kamyon yok. Sonra farları. Bulvarda kalmalıydım. Neredeyse kimse yok sokakta. Kaybolduğumu kimse fark etmeyecek. Arkamda, motor gürültüsü. Kamyon önüme geçip duruyor. Kukuletalı iki KK çıkıyor içinden. Tuhaf, hafif, saten gibi parlak kukuletalar. Gözler, burnun dibi ve ağız kısmı açık. Kamyonun arka kapısı açılıyor. İki adam kollarımdan tutup beni içeri girmeye davet ediyorlar. Karanlık bir klinik. İçerde siyah önlüklü bir adam duruyor. Onlara "ölüm cerrahı" diyorlar. Adamlar

arabaya binmeme yardım ediyor. Kapı üzerime kapanıyor. Tek başımayım. Dünya beni unutmuş. Cep telefonum yok, kimliğim dışında hiçbir şey yok üzerimde.

"Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?" diye soruyor bana cerrah, neredeyse yumuşak bir sesle.

"Sanırım biri beni ihbar etti."

"Hayır. Bizim sezgimiz. Sizi inceledik ve sizin saklayacak şeyi olan birisi gibi davrandığınızı saptadık."

"Kimliğiniz?" diye sordu kukuletalılardan biri.

Adımı bilgisayara girdiler. Metal masada bakır bağlar bulunuyordu. İkisi eller için, ikisi ayaklar için. Metal bir tepsinin üzerinde hâlâ kanlı skalpelleri ve çeşitli cerrahi aletleri görüyorum.

Adamlardan biri giysilerimi çıkartıyor. Çıplağım. Kamyonda metal kokusu, ter ve daha yavan bir koku var. Kan kokusu. Beni masaya yatırıyorlar. Kamyon yola çıkıyor.

"Sizi dinlemeye hazırım," diyor cerrah, klavyesindeki bir düğmeye basarak. Söyleyeceklerimi kaydedecek.

"Liseye gidiyorum... Küçük bir erkek kardeşim var. Annem babam Milli Eğitim'de."

"Yıkıcı faaliyetleriniz?"

"Hiç yok. Yemin ederim."

Cerrah bir skalpelle beni okşamaya başlıyor. Kalçalarımdan, karnımdan, göğüslerimden ara sıra kan çıkartıyor.

"Son çıkan bir kararname bize her yetkiyi veriyor. Seni hiç sorunsuz öldürebiliriz. Sonra senin biyografine H ibaresini ekleriz. Hiç'in H'si. Hâlâ itiraf etmiyor musun?"

"Demokrasi!" diye bağıran cerrah, karnımda bir yara açıyor.

Elindeki skalpeli bırakıyor. Adamlar kalan giysilerimi giymeme izin veriyorlar. Kamyonun kapısı açılıyor. Şehir ıssız ve sessiz. Üşüyorum, korkuyorum.

STOP

Ulysse içeri giriyor. Ani ses ve koku dalgası. Bax'ın sesiyle hâlâ büyülenmiş bir halde, orada, zamanın dışında durup, onu dinliyorum. Naomi'nin düş-kehanetinden destek aldığı belli bir kesinlik, bana bir ipucunu elimde tuttuğumu söylüyor.

"Sizi rahatsız etmek istemiyorum ama sinema salonunda bir şeyler oluyor. Işık yok. Sesler. Tutkudan söz ediyorlar. Kubbelerinde bir bülbül şakıyor."

"Bülbül yoktur. Özellikle de New York'ta yok."

"Kuşları tanırım ben. Babam ornitologtu."

"Gidelim... OKEY Lupa, yeterince malzemeniz var mı?"

"Evet... Önce sizin bir portrenizi yapacağım... Daha sonra devam edebiliriz."

"Yarın Meksika'ya gidiyorum. Geceyi orada geçirelim o halde."

"Sizinle geleceğim."

"Ulysse, gelmek ister misin?"

"Ben başka bir ipucu peşindeyim. Karanlığa iyice gömüleceğim. Y'yi bulana dek buradan kımıldamayacağım."

"Gidelim..."

SİNEMA

James Dean, Marilyn ve Garbo geceye iyice alışmışlar. Belki de öldüklerinden beri orada oturuyorlardır. Benim ruhuma mı bakıyorlar? Bax denen kişinin deli bedenine mi bakıyorlar? Sayılar beni öldürüyor! Ölü oyuncular için taze ve sessiz bir sinema mı? Bu fikri seviyorum. Mantıkdışı bu. Ben onları görmediğime göre onların burada olduklarını nasıl bilebilirim? Titreşen ve sakin baslarla, oldukça yumuşak bir erkek sesi. Üçgen, üçleme. Karanlığın mavi olduğunu söyleyebilir miyiz? Benim için evet, çünkü, ilelebet sevdiğim kişinin varlığını bu karanlığın içinde hissediyorum.

Bir banka oturmuşuz. Kaygısızlık çağı. Sol yanağımın üzerinde mavi bir mürekkep lekesi var. Konuşmaya, müdahale etmeye hakkım var mı? Sessizlik vaadimi tutabilecek miyim? Dünya kendi kendini soyutluyorsa, o halde hiçbir şeyin içkin değeri yoktur. Görecelilik üzerine denklemler. Birleştirici büyük teori can çekişmekte. Einstein ile Plank'ın neden ille de bir süreklilik sunması isteniyor? Eğer teori yoksa, sessizlik değerli birkaç dakikadan hâlâ yararlanabilen cisimlerin bütününe yayılır.

Bu iki özgünlük işin içinden nasıl sıyrılacak? Karanlık -aşırı cesaret nehri mi?- benim sesimin tınısı yönünde ilerliyor. Bir koltuk var. Otur. Yumuşacık yastıkların üzerine bedenin oturuşunu işitiyorum. Akustik, istisnaidir. Duyumsal inceliğin ve teatralliğin zirvesidir akustik. Zaten bütün bedenim galaksi değiştiriyor. Kaslar gevşiyor. O zamana dek koltuğun kenarında biraz gergin duruyordum, şimdi kendimi bırakıyorum. Kırmızı kadife. Antik bir toz kokusu. Ayaklarımı makosenin dışına çıkarıyorum, kemerimi açıyorum. Ne kadar zamandır kendimi böyle gevşemiş hissetmemiştim? Ormanda, Nataşa'yla biraz beceriksizce seviştikten beri mi? Daha yumuşak, daha incelikli olmadığım için hep üzüntü duydum. Ama onun benden istediği, sevişmektense cerrahi bir müdahale olmuştu. Gururlu bakışı ve gülümseyişi en ufak bir ketlenme ifade etmiyordu. Olsun istiyordu. O beni bunun için değil, kendimi hiç çekincesiz ona bıraktığım için seviyordu. Korkmamıştım. Onundum. Beni öldürebilirdi. Daima onunum. Orgazm anındaki yüzü bütün kadınların yüzünün üstüne biniyor. Gözleri açık.

Sonunda senin karşısında, karanlıkta. Biraz önce sözünü ettiğim kuşun bir Bülbül olduğunu fark ediyoruz. Baş harfini büyük yazıyoruz. Bunu hak ediyor. Bülbül, anlatıcı çünkü. Şahısları tek gören o. Ötekiler, dünya teorisi, inançları ve diğer zihinsel engelleri olan insan varlıkları. Örneğin Valentina, onun engeli ne olabilir? Belli bir idealizm mi? Kesinlikle istisnai bir an yaşama

isteği mi? Ne var ki Valentina açık havada oturuyor ve karanlığı delmeye, daha doğrusu karanlığa nüfuz etmeye çalışıyor.

Bu Bülbül hikâyesi de neyin nesi? Endişeye mahal yok. Daha sonra ortaya çıkacak. Beklemeye de gerek yok. Olayları hızlandırmak için hiçbir şey yapamayız. Valentina oturuyor. Soluğunu düzenliyor. Bülbül onu soluyor. Neden söz edecek? (Bu içsel bir monologtur, diğerleri konuşuyor ben susuyorum.) Kaygı yok mu? Herhangi bir kuşku izi, herhangi bir korku ve beklenti tohumu olmadan böyle bir randevuya gidilmez elbet!

KESİNLİKLER 1

Jean. Yirmi beş yaşında. Günlük yazıcısı. Irène Khan'ı dinlemeye gittim:

"Dünya, insan haklarıyla ilgili kartların dünya çapında yeniden dağıtılmasına ihtiyaç duymaktadır. Kâğıt üzerinde yapılan vaatlere ihtiyaç yoktur, hükümetlerin insan hakları bombasının patlamasını engellemek amacıyla somut eylemler taahhüt ettiğini ve bu eylemlere kalkıştığını görmek gerekmektedir. Dünyanın yöneticileri ekonomiye yatırım yaptıkları kararlılıkla temel haklara da yatırım yapmalıdırlar.

"Günümüzde milyarlarca insanın payına düşen şey, güvensizlik, adaletsizlik ve aşağılanmadır. Bugünkü kriz, dünyanın her yerinde, besin, istihdam, içme suyu, toprak ve konut kıtlığından, yoksunluk ve ayrımcılıktan, artan eşitsizlikten, yabancı düşmanlığı ve ırkçılıktan, şiddet ve baskıdan ibarettir.

"Yerli topluluklar ve marjinalleşmiş gruplar insan haysiyetine yakışır bir yaşamın temel bazı haklarından yoksundurlar. Üstelik Brezilya, Meksika ve Hindistan gibi ülkelerde saptanan ekonomik büyümeye rağmen bu böyledir.

"Gecekondularda ve kırsal bölgelerde yaşayan yüz binlerce kişi ekonomik gelişme adına zorla topraklarından koparıldılar.

"Besin fiyatlarının artışı açlığı şiddetlendirdi, hastalıkları teşvik etti. Bazı hükümetler -özellikle Güney Kore'de, Burma'da, hatta Zimbabwe'de- besini politik bir silah haline getirdiler.

"Kadınlara karşı ayrımcılık ve şiddet sürdü.

"Göç baskısına tepki olarak, göçmen kabul eden ve göçmenlerin transit geçtiği ülkeler, insanları hudutlarının dışında tutmak amacıyla daha kısıtlayıcı önlemler benimsediler. Avrupa Birliği, Fas, Moritanya ve Libya gibi ülkelerle işbirliği halinde en başı çekmektedir.

"Gerilim ve politik şiddet işaretleri artmaktadır. Ekonomik durgunluk, baskı artışı riski taşımaktadır." Irène Khan bunları vurgularken, yetkililerin, Tunus, Mısır, Kamerun gibi ülkelerde ve diğer Afrika uluslarında ekonomik, toplumsal ve politik duruma karşı düzenlenen kimi gösterilere yönelik tepkilerindeki sertliği de belirtti. Polisin ve güvenlik güçlerinin cezasız kalması genel bir durum olmuştu.

"Dünyayı yönetenlerin dünya ekonomisini canlandırmanın yollarına odaklanırken, insan haklarına kütlesel zarar veren ölümcül çatışmalara dikkat etmediklerini" de ekledi.

"Gazze'den Darfour'a ya da Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nin doğusundan Sri Lanka'nın kuzeyine, çatışmalardaki kurban sayısı korkunçtur, uluslararası topluluğun tepkisinin zayıflığı ise şoke edicidir. Somali açıklarındaki korsanlığa karşı mücadeleye geniş kaynaklar ayrılmışken, yine bu ülkeye sivilleri öldüren silahların girişini engellemek için hiçbir şey yapılmıyor. Afganistan ve Pakistan'da da askeri müdahale artmaktadır, fakat insani düzlemde ve insan hakları açısından çatışmalardan elde edilen olumlu sonuç asgaridir.

"Bir krizi gözardı edip özellikle bir diğerine odaklanmak, her ikisini de şiddetlendirmenin en iyi yoludur. Hükümetler, yoksulluğun ya da yeni ihlallere yer veren silahlı çatışmaların yaygınlaşmasına ve şiddetlenmesine katkıda bulunan insan hakları ihlalleri karşısında hiçbir önlem almazlarsa ekonomik canlanma ne kalıcı olur ne de hakkaniyetli.

"Uluslararası Af Örgütü, insan haklarına yeni bir bakışın bu haklar karşısında her türlü ayrımcı yaklaşımı reddetmesi gerektiğini belirtti. Dünyanın yöneticileri, ancak pek parlak olmayan kendi bilançolarına karşıdan bakarlarsa ve insan hakları alanında "çifte standart" politikalarına son verirlerse, güvenilir ve etkin olurlar.

"Başkan Barack Obama'nın Guantanamo'yu kapatma ve işkenceyi reddetme yönünde almış olduğu kararı selamlıyoruz. Onu sorumlu görülen kişilerin mahkemeye çıkarılmasına katkıda bulunmaya onu davet ediyoruz. Hesap verme yükümlülüğüne saygı, dünya çapındaki güvenliği ve Amerika Birleşik Devletleri'nin moral otoritesini zayıflatmanın tersine, bütün bunları güçlendirecektir," dedi Irène Khan.

"Bu kampanyada öncelikli hedefimiz Amerika Birleşik Devletleri'ne ve Çin'e hitap etmektir. Amerika Birleşik Devletleri ekonomik, toplumsal ve kültürel haklar mefhumunu kabul etmezken, Çin sivil ve politik haklara saygı göstermiyor. Bu iki devlet, 'insan hakları herkesindir' ilkesine uygun davranmalıdır.

"Dünya çapındaki sorunlara çözüm, insan haklarına bağlı evrensel değerler üzerinde temellenmelidir. Dünyayı yönetme iddiasındaki bu yuvarlak masa katılımcıları ise örnek oluşturmalıdır."

KESİNLİKLER 2

Sesin beni şaşırtıyor. Nasıl hayal ediyordun ki? Daha gergin, daha umutsuz mu? Senin hemen önünde, masanın üzerinde, kocaman bir taze limonata bardağı duruyor. Sicilya limonlarıyla hazırladım. Tükürük salgılıyorum. Susamışım. Lupa'yla o kadar çok konuştum ki! Gürültü çıkarmadan yaklaşıp esrarengiz Valentina'nın bardağından içmezsem boğazım kuru ölürüm. Rövanş! Sicilya limonu. Büyük annem Sicilyalıydı. Yirmili yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiş. Ailem bir süre dolaşmış. Chicago, Detroit. Babam orada General Motors'ta iş bulmuş.

Sonra San Diego'ya yerleşmiş bir kuzen anne babamı Trapani adlı restoranına yardımcı olarak davet etmiş. Bu mekânın ününü sağlayan spesiyalite, anlamsız, klasik, yoksul, devlere layık bir yemekti. Büyük annem bunu haftada bir kez hazırlıyordu. Timballo di riso della cucina baronale: Önce, içinde domates, maydanoz, yaban kerevizi, bir havuç, kökleriyle birlikte küçük kırmızı soğan bulunan kaynar suyun içinde bir tavuğu pişiriyordu. İki saat boyunca sakin sakin pişirirken, büyük bir seramik tabakta, kıyılmış eti, rendelenmiş keçi peynirini, sütü, bir parça ekmek kabuğunu, tuz ve karabiberi karıştırıyor ve otuz kadar küçük top yapıyordu. Topların on beşi haşlamanın içinde pişerken, diğerleri kızartılıyordu. Ardından eti çıkardıktan sonra sosisleri pişiriyordu, sonra, büyük tencerenin içinden aldığı bir soğanı getirip, önceden hazırlanmış domates sosunu, küçük topları ve sosisleri ekliyor ve çok kısık ateşte yarım saat kadar pişiriyordu. Ardından tavuğu haşlama suyundan çıkartıyor, biraz soğutuyor, kemiklerini ayıklıyor, derisini ayırıyor ve et parçalarını eliyle ayıklıyordu. Haşlama suyu süzdükten sonra, suyun içinde iri pirinci al dente pişiriyor, caciocavallo peyniri ile sos ilave ediyordu. Bunun üzerine, yağlanmış ve ufalanmış ekmek kabuğu serpilmiş bir tabağa ilk pirinç katı konuluyor, sonra küçük toplar, didiklenmiş tavuk, primosale dilimleri, bir kat pirinç, iri iri sosisler ve ufalanmış caciocavallo yerleştiriliyor, son bir tabaka olarak da tavuktan kalanlarla pirinç karıştırılıp konuluyor, hepsinin üzeri de çırpılmış üç yumurta, rendelenmiş parmesan, tarçın, biraz şeker, tuz ve karabiber karışımıyla hazırlanmış bir sosla örtülüyordu. Fırında yarım saat pişirdikten sonra, altın sarısına dönmüş kabuğu kırıldığında inanılmaz hoş bir koku yayılıyordu. Cumartesileri timballo baronale günü olduğundan, restoran hep dolu oluyordu.

Sicilya limonuna geri dönelim!

Onu ağzına attığını işitmek hoşuma gidiyor. Limonun kokusu bana kadar geliyor. Çocukluktan kalma bir koku. Henüz

Nataşa'yı tanımadığım ve onu özlemediğim bir dönem. Hayatımı onu arayarak geçirdim. Hep bir mesaj bekliyorum. Çimenliğin ucundaki mektup kutusuna doğru yürürken, onu düşünmediğim; her yerde, gökyüzünde, ağaçlarda, sessizliğin ve gözyaşlarının mavisinde onu görmediğim tek bir gün bile yok. Cüzdanımda hep bir kartpostal. Artık kokusu kalmamış saç tutamı. İlk yıllar en kötüsünü hayal etmiştim. Bir tecavüz. Meksika sınırından kaçak geçerken kaçırılma. En ürkütücü kâbusları görmüştüm. Yirmi iki yaşına dek yaşamıştı, daha da yaşayacaktı, trajedinin çözümüne dek, benim kuyruklu yıldızlarım belirene dek! Burası kalabalık, ama insan kendini yalnız hissediyor.

Eğer mitolojik kaynaklarımın biraz kesinliği varsa, bir mağarada yaşayan Ulysse değil, ama Cyclope, Circeo, Antonioni, Monica Vitti'nin solgun ve umutsuz silueti, Mastroianni'nin dolanıp durması, sessiz manzaralar, seslerin yansısı, bedenlerin yankısı, Circeo Cyclope'unun varlığı. Bir yalnızlık kuralı oluşturulmuyor. Yalnızız. Bunu ne kadar çabuk anlarsak o kadar iyi. Cep telefonumu kapattım mı? Her kelimenin harfleri arasındaki sessizliği ve karanlığı ortadan kaldırmak için bir telefon sesi eksik... Kapalı. Bu sabah telefonumu açmadım. Elektronikten nefret ediyorum. Kaz tüyü, pusulalar ve mektup taşıyanlar. Gerektiğinde, gezgin güvercinler. İşlek elyazısı. Fotoğrafın benimle konuşuyor. Her sabah dudaklarının kımıldadığını ve ben bir yerden bir yere giderken bakışlarının beni takip ettiğini görüyorum. Bir cümleye, zincirleme bir diziye, bir eyleme ya da üzerime çöken sessizlik örtüsünü kat etmenin basit imkânsızlığına takılıp kaldığımda, senin yüzün beliriyor. Dün akşam uçağa bindim. Seninle karşılaşmadan önce bir geçiş gecesi yaşamak istemiştim. Her şeyi hayal ettim: Yanlış bir adres, yanlış bir kişi, bir tuzak. En yumuşak kelimelerde şiddet var.

Bir fotoğrafın canlanıp gözlerini kımıldatabileceğini anlıyorum. Bir görüntüyle konuşulabileceğini anlıyorum. İlkbahar bir sınamadır. Beden uyanıyor. Onsuz! Nataşa'nın yok olmasından

sonra her akşam bunu yapıyordum. Tahta bir sandığın üzerine konmuş parlak ve kaygan ipekten kırmızı bir kumaşla küçük bir sunak yaptırmıştım. İki mum. İçine taze birkaç çiçek koyduğum bir bardak. Yaban çiçekler. Kimi zaman bir bahçeden çalınmış bir gül. Ve onunla konuşuyordum. Önce, hazırlanmak gerekiyordu. Bir sarhoşluk gecesinde çalınmış, gayet görünür bir şekilde çivilenmiş "Girilmez!" levhasıyla oda kapısını kapamak. Kapı çifte kilitli. Yukarda ne yapabilirsin? Yemek hazırlandı mı? İnecek misin? Mother of Invention'ı, Aerosmith'i, The Who'yu ya da diğer rock gruplarını çalacağım, son ses, kask kulaklarımda, buyruklara ve taleplere sağır, ritm, bir kulaktan girip zihnimin bulanık kütlesinden geçerek diğerinden çıkıyor. Nostaljik bir uzun saçlıdan satın aldığım, "kutsal bitkiler" kullanırken yıpranmış bir koleksiyonu ikinci el pazarından edinmiştim. Arkadaşlarımın dinledikleriyle alakası olmayan bu sıradışı müziği seviyorum. Mumları yakınca Meksika'yı hayal ediyordum. Buruk, vahşi, çorak, çöl kaktüslerin büyük, karanlık siluetleri. Yeşil ve aşırı gür Meksika. Cangıllar, göller, nehir ve okyanus, anakondalar, sinekkuşları, alaycı maymunlar ve filozof iguanalar. Yatağımın üzerinde duran bir haritada İspanyolların gelişinden önceki bütün uygarlıkların piramitlerinin bulunduğu yerleri belirtmiştim. Toltekler, Olmekler, Zapotekler, Mayalar, İnkalar ve diğerleri. Fotoğraflar bulduğumda, onları büyük haritanın üzerine yapıştırıyor ve hayal kuruyordum. Hep o aynı soruyu soruyordum: Neredesin? Sonra yerleri sayıyordum: Tepoztlan, Chichen İtza... Cevap beklemiyordum, ama ayın ve matematiğin esrarengiz yardımına güvenerek bölgeyi düzgün bölümlere ayırıyordum. Bir piramit uzmanı olmuştum. Elime geçen her kitabı okuyordum. Meksika üzerine rehber kitapların ve diğerlerinin bir iki dolara bulunabildiği ikinci el kitap satan dükkânları eşeliyordum. Bilim insanı olamasam tarihçi olabilirdim.

Sonra, ona aşk sözcükleri fısıldıyordum: Benim küçük mavi sürtüğüm, altın göbeğim, okyanus gözlerim, manzara kıçım,

yamyam ağzım, ışıltılı çatlağım, büyücüm benim... Kâh gülüyor, kâh ağlıyordum ya da çırılçıplak kalıp, karnımın üzerine biraz Shaeffer mürekkebi akıtıyordum. Mürekkep kokusu onun imgesini çağrıştırıyordu. İmgeler. Zümrüt yeşili, karanlık, lacivert orman taşı, fısıltılar geçiyor, kaymalar, çağlayanlar, uçuşlar, sallanmalar, sürüngenlerin ağır ağır ilerleyişi, kemirgenlerin tünelleri, gökyüzündeki leşçilerin muhteşem toprağı. Piramitler. Bedenlerin ağır sürtünmesi, çamurun içindeki tembel timsahlar, siyah gözbebekli kısık sarı göz. Kısa boylu, altın yaldızlı derili, cinsellikten hiç anlamayan ama üstderilerini diyalog içine sokan erkek ve kadınlar. Bedenim ısınmaya, titreşmeye başlıyordu. Kimi zaman son çizgide takılıp kalan diski ters çevirmek gerekiyordu. Genellikle mastürbasyon yapıyordum, sonra mumlara üflüyordum ve Toltek tanrılarından bana Nataşa'nın düşünü sunmalarını, bilimi bahşetmelerini, sırrı açık etmelerini, başka bir dil öğretmelerini istiyordum. Daha sonraları, onun saklandığı yeri belirleyebilecek matematik formüller bile hayal etmiştim. Grafikler çiziyordum, tutkunun gizemini matematiğin çözebileceği kesinlikte denklemler yaratıyordum. O zaman, evet, bir fotoğrafın etten kemikten bir varlıktan daha canlı olabileceğini anlıyorum. Aşk sözleri ettikçe bir fotoğrafın ete kemiğe bürünebileceğini ve yoğunluk kazanabileceğini anlıyorum.

Beni nasıl hayal ediyorsun? Karanlıkta. Seni böyle görüyorum. Hiçliğin içinde bir siyah inci. İstediğim şeyi söyleyebilirim, çünkü benim söylemim içsel. Ulysse mi? Ah! Bir deniz yolculuğu, deniz kazası ve duvar yazıları hikâyesi. Bir alegori. Kadınlar melezlerle, santorlarla, kır tanrılarıyla, ormanların ve çalıların görünmez yaratıklarıyla sevişmeyi hep sevdiler. Erkekler deniz kızları ve tekboynuzlarla, Walt Disney perileri ve ete kemiğe bürünmüş Barbie bebeklerle. Jeolojik bölünmenin jeo-mantıksız olduğunun bir kanıtı daha. İnsanlar dahil, türlerin biçimleri dışındaki sınırsız hareketliliğinden ve örneğin, kelebekler ile Siyam ikizleri arasındaki alışverişlerden yanayım.

Senin yok olup gidene dek, akıntılar tarafından sürüklenene dek yüzdüğünü bilmek beni heyecanlandırıyordu. İnce uzun bir beden görüyorum, dinlenen, güzel bir cinsel organ, kalktığında bile esrarengiz...

Donmuş okyanus insanı canlandırır. Suyosunları, foklar, köpekbalıkları, balıkçı kayığı. Camgözlerin kayığa sürtünmesine bakmak. Benim sürekli yaptığım tek spor bu. Akıntılara kendimi bırakıyorum... Hem, denizde yolculuk yapmak, yine mavinin içinde olmak, Nataşa'nın içinde olmak. Sen burdasın, benden iki metre ötede, bedenini, tenini hissediyorum. Kalbinin atışını işitiyorum. Hızlı çarpıyor. Onu işitiyorum, bu kalbi mi, yoksa onunla birlikte titreşen, yansıyan, uyumlanan benimki mi? Yüz yok, hikâye yok.

Bülbül dixit: Gizemden konuşmaktansa susmak daha iyidir, ama bağ kurmanın belki de bedeli budur. Bırakalım olsun... Tamamen farklı bir şey umuyorum. Umut, hangi musibet. Şimdi ne oluyor? Senin bedeninin gölgesine nüfuz etmek, kelimelerin senden nasıl çıktığını anlamak istiyorum.

BALSTAM RAPOR NO 359

Bedenlere değmeye alışıyorum. Burayı yüz kere kapatabilirlerdi. Kokain, haşhaş, amfetamin, ekstazi. Her şey öneriyorlar bana. Ama bütün bu insanların peşinden koşmak zorunda kalmamak ve onların el altında olması çok yararlı. Herkesin düzüştüğü bir arka oda. Bir kız beni oraya götürmeye çalışıyor. Hırıltıları, kahkahaları, AIDS-sonrası dönem sürtünmelerinin bant seslerini işitmek için beni oraya götürmesine izin veriyorum. Onları engelleyecek hiçbir şey yok. Genç bir çocuk bana prostat masajı yapıp, ağza alma önerdi. Yetişkin olmayanlar var. Ama ben ahlakçı değilim. O halde, şu an için boş verelim! Aerik'i bulmak kolay (onunla ilgili önceki on beş raporuma bakın), ciyak

ciyak bağırıyor, gitarıyla gürültü çıkartıyor, bütün kızlara "sevgilim" ya da "zavallı amcık" diye sesleniyor ve bira üstüne bira içiyor. Beni genç Günlük Yazıcımıza, on yedi yaşındaki Lupa'ya götüren Bax'ı bulmak da kolay oldu. (Önceki dört raporuma bakın.) Sonra, sinema salonuna ihtiyatla çıkıyorum. Merdivenin koridoru karanlık. Pürtüklü betondan. Işık da yok. Hedeflerime kavuşuyorum. Orada, Lupa'nın dostu Ulysse ile yeni gelen biri, Valentina, arasında -nasıl demeli- en soyut diyaloglardan birine tanık oluyorum. Tutku üzerine, cinsellik ve sodomi üzerine konuşmalar. Soruşturmayla hiç ilgisi yok. Tuhaf bir kanat sesi, ardından küçük boyutlu bir kuşun, kanarya ya da ona yakın bir şeyin şakıması. Büyüleyici bir koku var. Çok seksi. Kızışmış kadın kokusu. Sanırım Valentina'nın kokusu bu. Daha sonra onu tanıyabilmek için gerekir belki.

Mola.

BAX

Ah! Ah! Bax, zırzop, benim o! Burda, belki kırmızı kürkü içinde... Bir bilseler. En tuhaf kavuşma bu. Benim denklem bakışıma belki de dahil olan üçgensi buluşma. Eğlenin dostlarım, Bax, hâlâ etten ve kemikten, özel partiküllerin bir yığını hâlâ. Partiküller, sağlığa zararlı dokusu rüzgâr geçiren açık renk keten bir kostüm giymişler. Bax uzay kostümü içinde. Vücudu hafif, beyni havadar. Bax, gerçekten var olduğuna ve bunu dünyaya kanıtlamak için bir şeyler yapmak gerektiğine inandıktan sonra nihayet eğleniyor. Ah, keşke herkes kendi varolmayışının bilincinde olsaydı, insan ilişkileri hafiflerdi.

Yok olmaktan söz ediliyor... Üç kuyruklu yıldızın geleceği gece şaşırtacak. Bu kuyruklu yıldızların bir düzen içinde kendini göstereceği, Dünya'nın çok yakınından geçecekleri ve bu dönemlerde gökyüzüne bakmanın tavsiye edilmediği, çünkü onların ışıklarının geri dönüşsüz bir körlük yaratacağı söyleniyor.

Kuyruklu yıldızların soluğunu işitmemiz, sonsuzluk tarafından emilmemiz bile mümkündür! Hayatımızın korkusunu yaşayabiliriz, evet, bu bile mümkündür! Küçük bir hesap hatası ve her şey sadeliğe geri döner. Dünyanın bir ucuna gidip rastgele bir yere gizlenme fikrimi düşünüyorum. Ama insanın yanında iyi yoldaşlık eden iki kişi varken, bir şehirden, kullanılmayan bir sinemadan daha iyi nerede kaybolabilir ki?

Gözlerimize zarar gelmeyecek ideal koşullar. Sonsuz karanlık.

Son geceyi mi aydınlatacağız? Biz burdayız. Sonsuzluk ve yok oluş. Ama sonsuzluğun hâlâ zamana ihtiyacı var. Düşünün, dostlarım! Basitliğin lafı dolandırmaya ihtiyacı yok.

Bayağı. Senin çilek reçeli seviyor olman, vejetaryen ya da yamyam olman, bir kanguru gibi koşman ya da sayfalarca karalaman kimsenin umurunda değil. Esin yok. Yazan, başkaları. Hangi başkaları, derdi, beni işitebilseydi. Akşama kadar mı?

Yüzmeye devam etmeli, koşmalı. Gece olur olmaz, gökyüzü. Aerik'in gitarını işitiyorum... Sanki sonsuzluğa saldırıyor gibi. Gitarı öldürücü bir silah. Yeraltı dünyalarında yaşıyor. Tamam, çağdaş yaratıklar mitolojik figürlerin gücünü temsil etmeye kalkıştığında sonunda bir şeyler olabilir!

"Yukarı çıkacak mı?"

"Eğer bağırıp çağırırsan, belki. Ama o Alfios'ta yüzmeyi tercih eder."

"Bütün gece mi bağırmalı?"

"Dene!"

"Gelmedi..."

"Onunlayken, ne olacağını bilemezsin."

Bu çocuğu seviyorum! Aerik Von! Gerçeğin alt katmanlarında yaşamak! Vahşi doğanın cisimleşmiş hali olan, iki leoparın koruduğu çağdaş bir antik tanrıçayla iletişim kurmak! Bir ürperti geçiyor içimden... İnce tabakalar halindeki mitolojilerin üst üste konduğu uzamsal-zamansal bir sandviççideyim. Şafak vakti mi gün batımı mı? Gökyüzünün aydınlandığını, kaldırımların

antrasit renginden pastel griye geçtiğini görmek hoşuma gidiyor. İnsanlar mı? Gri biçimler geçiyor, kimi zaman berrak bir yüz, kısa bir an karşılaşan bakışlar. Yoğun yalnızlık, asfaltlaşmış duygular mı? Haydi, bırakın gerçekçiliği ve saf spekülasyona geri dönün!

Ben asfaltı hep sevdim. Yakından bakıldığında orada her şey görülür. Meyveler, kuru yapraklar, memelilerin ve kuşların parçaları. Dahası, şu tohumlar; üzerinde ölünen havyara benziyor. Kimi zaman da bedenler. Duvar yazıları. Lastik parçaları. Kaza, pus, duman, karanlıktan kaçan sıcaklığın ürpertileri.

Apaşlar yolun olmadığı yerde yürüyorlar. Gökyüzünü tanıyor onlar. Bir fotoğrafçı asfalt üzerinde, ezilmiş hayvanlar üzerinde çalışıyor. Zaman kayboluyor. Uzay ayak diriyor. Bakışsız buluşmak. Bedeni daha iyi hissedebilmek için. Işık, görünürlük, bilinirlik gibi saldırılardan duyuların nasıl sağ çıktığını keşfetmek. Sana saldıran şey karanlık değil, karanlık hakkındaki fikrin senin.

Sonsuz uzam kendini bilmez; her şeyin filizlenip yok olmasına elverişli bir ortamdır bu. Karanlık yumuşaktır, bir şey söylemez. Şiddet, dildir. Bir ağız açılır ve sonsuzu yalamak yerine, onu tarif eder. Marazi!

Bütün duyular örgütsüz. Kaymalar. Organlar kendi konuları dışındaki algıları keşfediyor: Bir sesi tatmak, görünmezi görmek. Senin başına da adım adım bu gelecek. Başlangıçta, bir alan diğerine hafifçe taşar. Sonra, biri diğerinin yerine gerçekten geçer.

Senin sesin daha titrek, daha sıcak. Sanırım karanlık beni dinlemeye mecbur ediyor.

Sesinin güzel olduğu doğru. Ama Von onu kudurmuş bir riff'le bastırmakta! Ses, vücut buluyor. Sen bana, "Gel!" diye yazdın. İşte, hayatını basitleştiren doğrudan bir insan. Kimseyi görmemek, güzel bir fikir. Ne rahatlık! Doğduğumdan beri gördüğüm binlerce yüzü hayal ediyorum. İnsan kendini Prado'da ya da mahzenlerde çürüyen bütün portrelerle duvarlarını kaplamış herhangi bir resim müzesinde sanıyor. Sonuçta, herkes bir çerçeve içinde başkalarının bakışına sunulmayı hayal eder. Facebook. Bin-

lerce milyar yüz. Suratlar, kafalar, yeniden çizilenler, yok olanlar, hayatın bayağılığı tarafından sünnet edilmiş ve yumuşak yüzler, ince kumaştan mini etekli ve yüzleri botokslu, iri mavi gözlerine ifade gücü vermeye çalışan yaşlı küçük kızlar. Yüz buruşturanlar, kıskançlar, huysuzlar, can sıkıcılar, saçları dökülenler ve görünmezler yelpazesi. Şapka bir tarafta, gözlük diğer tarafta. Küçük perçemler ve renkli lensler. Bön ya da kandıran gülümsemeler. Uzak bakışlar, zekâ, duyumsallık. Panik, panik, panik. Yüzler sıvılaşıyor, kasırgaya kapılıp sürükleniyorlar. Kozmik banyonun içinde kayboluyorlar. Altı milyar insan varlığının tellerden oluşan boru düzeneği içine akabileceği bir uzay banyosu. Büyük asansör etkisi, bir yolculuk, ışık-yılı eonları, akış, uzayın sonuna, sanki uzayın bir sonu olabilirmiş gibi ve orada, flu, ifadesiz bir su, başka bir şey değil. Einstein'ın ve Plank'ın çocukları sonunda birbirleri içinde eridiler mi, bilemiyorum...

Seni soymak, sana dokunmak, seni okşamak, seni yalamak. Dostlarım, sakin sakin varıyoruz, görüyorsunuz. Zamandan söz etmek gerekiyordu. Bedenler nefis bir suç ortaklığı kokusu salgılıyor. Bu ikisi karşı karşıya gelmek için yaratılmış Ah, bu kayma, bu sürtünme. Anında soyunuyor. Neredeyse çırılçıplak. Gecenin içinde. Kadehimi almak için eğildiğinde, hareketin ahengiyle göğüslerinin sallandığını, bana göz banyosu yaptırdığını görüyorum. Sutyensiz, bir string var yalnızca üzerinde. Cüretkâr. Haklı; zaman sayılı olduğundan, varoluşu da kurgusal. Biz yok olduktan sonra, hesap kitap tutacak kimse yok. Bak, şeytandan söz ediyorlar. Gitarın telleri tek başına titreşiyor! Bu saçma düellolara zaman yok.

Hepimiz aynı patalyanın içindeyiz, pironman, pis, pislik, piste, piranha... Nataşa olsa böyle derdi. Kaldırıma fırlatılmış samanı yiyen kadidi çıkmış bir atın yanından geçiyoruz. Durup bakıyorum. Hayvanların doğal felaketleri hissettiği söylenir. Bakışı huzurlu. Yaşlı bir at. Onun sırtına atladığımı ve mavi gökyüzünden geçtiğimi hayal ediyorum, bir Meksika piramidinin tepesine,

taştan bir sunağın üzerine iniyoruz, Nataşa, çıplak, tuhaf biçimde gülüyor.

Hangimiz kapatılmayı hak ediyor?

BALSTAM. RAPOR NO 360. RIALTO 1

Üç kuyruklu yıldızdan söz etti. NASA'ya gönderilen önceki raporlara bakın. Dünya sürekli yok oluyor, 2000, 2012, 2036. Maya takvimi ve diğer saçmalıklar. Dünya, kimsenin öngörmediği bir vakit, birden bire yok olacak! Ve bunu yorumlayacak kimse kalmayacak. Akşamları televizyona kimse çıkmayacak. Herkes ölü. Kesin ve kusursuz. Bizim iki kumru boşlukta asılı düzüşüyorlar. İnsan kendini sirkte sanır. Bir pornodan daha ucuz ve daha gerçekçi. Erkek porno oyuncularının neden kadın oyuncuların yüzlerine boşaldıklarını hep düşünmüşümdür. Yine de, ama, kıça ya da ağza boşalmaktan daha iyi. Daha az gösterişli olduğu kesin. Üstelik kızın gerildiği, alnını kırıştırdığı, gözüne gelse yakacağını bildiğinden gözlerini kapattığı o gülünç an. Tamam, kişisel düşüncelere dalıp gittim, dostlar, herkesin kendince bir üslubu vardır, öyle değil mi? Şef, bahse girerim ki bunu okurken otuz bir çekmeye başlayacaksınız ve bu aralar, soruşturmanın selameti açısından benimle birlikte Rialto'ya gelmek isteyeceksiniz. Şeytan'dan yeterince söz ettik, ama Tanrı'sız Şeytan'dan değil. Bu, huzur verici. Şeytan Rialto'da oturuyor. Aniden, karanlıkta yeni bir kişilik beliriyor. Nataşa. Tuhaflığın içine dalıyoruz. Harvey Keitel'le birlikte *Bad Lieutenant* tarzı. İyi bir delikanlı bu. Benzemek istediğim biri. Mistik bir çılgınlığın tam ortasındayız. Harvey Tanrı'yı filmde görüyor, yani İsa'yı. Hepsi aynı aileden. Belki de Bakire Meryem'i görüyor. Evet, Meryem'i.

Rialto'da görülebilecek tek Bakire Marilyn olur. Ama bu rolü ona önermemişler. Müthiş olurdu. İnandırıcı ve çok kibar. Bence o kız çok ıstırap çekmiştir. Scorsese bunu yapsaydı kötülük et-

miş olurdu. Marilyn kilisenin bağrına ya da en azından, meleksi bir yumuşaklıkta olması gereken kendi bağrına çok kişiyi sürüklerdi. Hâlâ gerçek memelerin olduğu klasik dönemdi o vakitler. Bugün bütün aktristler, sekreterler, orospular, gemilerin çarpmasını önlemeye yönelik şamandıralar gibi insanı geri püskürten o korkunç silikon kütlelerinden koydurtuyorlar. Neyse ki, sahte göğüsler fazla derine dalınca patlıyor. Balıklar korkuyor. Bak, bir gün, Miami'de, kendime bir balıkçı teknesi satın alacağım. Mistik çılgınlık. Tek bir kapı bile açılmıyor. Hiçbir ayak sesi yok. Ama aniden, uzamın filtrelediği soyut bir ses. Dekorun öte tarafından geliyor gibi gözüken Nataşa adlı birinin sesi. Hiçbir şey içmedim, herhangi bir madde almadım, ama Nataşa yüksek sesle haykırdı: "Quetzalcoatl." Bunun üzerine, kanat aralığı on iki metre olan bir kartal sanki sinema koltuklarının üzerine doğru süzülerek uçtu. Gayriihtiyari eğiyorum başımı. Quetzalcoatl denen şey iki koltuk önüme kondu. Elimi uzattım, pençelerine ve tüylerine dokundum. Manhattan'da bu büyüklükte kuş yoktur. Hiç olmamıştır, asla da olmayacaktır. Kuş kendi dünyasını toparlıyor ve geldiği kadar aniden çekip gitme riski taşıdığından, hiç tereddüt etmeden pençelerine asılıyorum ve aniden, meçhul bir istikamete doğru yerden havalanıyoruz.

Mola.

MEKSİKA

Önce, anoreksik mavi. Sonra, aniden, Meksika göğünün koyu mavisi. Bax ve ben. Denklemlerinin kanatları var. Chiapas'ta bir piramidin tepesindeyiz. Cangıl. Maymunlar. Milyonlarca gıcırdamanın, kükremenin, çığlığın, mırıltının, kanat çırpışın, gırtlağın, titreşen dilin, ormanların sıkışık örgüsünü kat eden temel soluğun müziği.

"Mırıltılarını işittim, vücudun titriyordu. Nataşa kim?"

"Parmakları her zaman mavi mürekkebe bulanmıştı. Okyanus kadar derin. Ucuz tükenmez kalemi mürekkep akıtıyordu ve kendi ellerine hayranlıkla bakıyordu. Bakışlarından koyu renk bir su geçiyordu. Bir gün, bir matematik dersinin sonunda, Bax'a yaklaşmıştı (üçüncü şahıs diliyle konuşuyor; mesafe bunu gerektiriyor), yüzüne mavi mürekkep sürme coşkusuna o da kapılmıştı. Alnında, yanaklarında, gözkapaklarında nehirler açıyor, Bax da büyülenmiş bir halde, bunları yapmasına izin veriyordu. Bax bir mağaranın derinliklerinden çıkıp gelmiş tarihöncesi bir yaratığa benziyordu. Onu ayrıksı kılan geceye özgü bir maske vardı yüzünde. Bir kuantum sıçrayışı, loşlukta, en gizli yerlerde düzenlenen bir inisiyasyon. Nataşa onu seyretmişti. Hafif kaçık gülüşünü görmek ürpertiyordu. Delice; çünkü sınırsız ve korkusuz. Gözlerini kaçırmadan, hayata dosdoğru bakan birinin doğrudan bakışı. Kaygı verici, vahşi bakış. Mürekkebin bozulmaz bir bağ kurduğu, sonraki haftalarda doğrulandı. Bir akşam, Nataşa onu elinden tutup ormana götürmüştü. Onu soymuş, kuru yaprakların üzerine yatırmıştı. Hümüs mayalanıp sızarken, minnacık hayvanlardan bir sürüyü kendine çekerken, toprağa girip, meşe palamutlarını ve diğer tohumları ana sıcaklığıyla örterken, bunun ölü olduğu nasıl söylenebilir? Bir şişe mavi mürekkep. Şişeyi açıyor. Bax şişenin kırmızı ve siyah Sheaffer etiketini hatırlıyor. Nataşa onun göbeğine, göğsüne mürekkep döküyor. Kendi de soyunup üzerine yatıyor. Ürpertili ve sıcak. Hayvani. Tenini tenine sürterek deşifre edilemez işaretler çiziyor. Bax gördüğü düşle bağ kuruyor. Nataşa onu kışkırtmış olabilir. On beş yaşındaydı ve tişortünün altından göğüsleri belirmeye başlamıştı. Ay onları aydınlatıyordu. Nataşa ara sıra dil çıkarıyor ve büyülü bir dilde meçhul kelimeler söylüyordu. Kendinden geçme iniltileri işitiliyordu. Bir kadın bedeninin temasının neden olduğu ilk ereksiyonu, mürekkebin içine ilk ve son boşalışı, titreşen mavinin içindeki soluk beyazlık. Gözlerine, alnına, dudaklarına utangaç öpücükler konduruyor ve yüzünü yalamaya başlıyor. Bax ona izin veriyor, ağaçların doruklarını görüyor. Nataşa matematik seviyor. Nataşa

onu seviyor. Kızlarla konuşmaya cesaret edemeyen, ama onlara takıntılı bir şekilde bakan -sonunda bu kızlar soğuk rakamlara ve matematik işaretlerine beden ve ses vererek, iki denklem arasında yatarak beliriyorlar- utangaç oğlanı seviyor. Göğün koyu mavisi içinde denklemi görmesini sağlayan şey, beden ile soyutlamanın bu üst üste binmesi. Renkleri ve titreşimi bu üst üste biniş sağlıyor. Kozmik yaylara olan ilgisinin de kaynağı bu, çünkü bu yaylar titreşiyor ve titreşen her beden bir ezgi yayıyor. Bugün bazı meslektaşları yıldızların müziğini yakalamaya çalışıyorlar: Yayların müziği bu. Teoride hoşlarına giden şey bu: Görmeden önce hayal etmek. Ona göre, bilimsel kanıt, hayal gücünün ölümüdür. Kozmik yaylara, sıkıntının doruğundaki eski Meksika tanrılarının titretmeye çalıştıkları çokboyutlu mercanlara bağlı o.

Bir yılı aşkın süre boyunca, ormanda eğlenip durdular, sonra, bir gece, yaz tatilinin arifesinde, Nataşa onu görkemli bir şekilde en sevdiği açık alana götürdü. Soyunmadı.

"Ailem beni psikiyatra gönderdi. Tedavi görmek için hastaneye yatmam gerekiyormuş. Tatilimi delilerle geçireceğim. Delireceğim. En basit şey belki de budur."

"Ne diyorsun?"

"Delirmek istiyorum. Gerçekten deli olmak. Ailemin hayatını sevmiyorum. Senin ailenin hayatını sevmiyorum. Bunu hiç istemiyorum. İki şey seviyorum sadece. Mavi ve sen. Mavi, senin içinde. Sen, mavinin içinde. Bu durumda, eğer delirirsem, artık hiçbir yükümlülüğüm olmaz. Bu rahatsızlıkla, bu kestane, ölü televizyon ve yapış yapış duygularla hiç işim olmaz."

"Psikiyatri klinikleri korkunçtur! Geçen yıl gittim. Amcam deli benim."

"Tarif etsene bana."

"Yüzü yumuşak. Bedeni yumuşak. Biçimsiz. Gözlerinin feri sönmüş. Bir zombi."

"Zombileri severim! Geçen gün gördüğümüz filmi hatırlıyor musun?"

"Aynı zombiler değil, inan bana."

"Psikiyatr bana ağaçlıklı bir park olduğunu ve benim boyayabileceğimi söyledi. Maviye boyayacağım. Diğer renkler kalabilir."

"Ya mürekkep?"

"Sormaya cesaret edemedim. Sanırım, sadece renk olmadığı için, mürekkebin kokusu da var."

"Eğer sen oraya gidersen, belki de artık maviyi sevmemeni sağlayabilirler."

"Bunu düşünmemiştim."

"Düşün..."

"Tamam. Gitmiyorum."

"Ya ailen?"

"Ben maviyi tek başıma aramaya gideceğim."

"Nasıl?"

"Bu akşam uyumalarını bekliyorum. Babamın kasasından para çalacağım. Şifreyi biliyorum: 7963. Epey para var. Geçen gün gördüm. Televizyonda Meksika piramitleri üzerine bir film seyrettim. Oraya gitmek istiyorum."

"Tehlikeli ama!"

"Diğerlerinden daha az tehlikeli..."

"Diğerleri ne?"

"Ev, çimenler, köpek, araba, evlilik, çocuklar, kilise, okul, fasulye sırığı, egzoz borusu, kargaşa, çöküş."

Yan yana konmuş felaketler. Nataşa beni gerçeğin üzerinden uçuruyor. İçimden, farklı, daha derin, daha temel bir kahkahayı çekip çıkartıyor.

"Tuhaf, üzücü tuhaflıkta, panik ve plastik düğmeler."

"Bana kart gönderecek misin?"

"Haftada bir."

"Hayır, posta pulundan nerede olduğun anlaşılır."

"Ya, evet! Haklısın. O halde kartpostal yok. Ama her mavi gördüğünde beni düşünürsün, ben de seni düşünürüm ve ben sana mavi aracılığıyla her şeyi anlatırım. Kimi zaman daha iyi işit-

mek için kulaklarını maviye boyarsın. Meksika'dan kimseye söz etme. Hiçbir şey bilmiyorsun. Senin ruhunu maviye boyuyorum."

"Geri gelecek misin?"

"Asla."

Genç Bax ağlamaya başladı.

"Üzülecek bir şey yok."

"Doğru."

"O halde ağlama. Piramitleri düşün. Ben en tepedeyim. Göğe atlıyorum ve orada sakince durup Dünya'nın dönüşünü seyrediyorum. Mavilik. Bu kelimeyi seviyorum. Maviliğin içine altın renginde işemek isterim."

"Kaygılanacağım."

"Bana bir şey olmaz. Hiçbir şey! Hiç! Hiç! Hiçlik! Hiçsizlik!"

"Nerden biliyorsun?"

"Sus. Yeter bu kadar. Beni öfkelendiriyorsun. İçimi kabartıyorsun. Soluksuz kalacak denli şaşırıyorum! Elinden geleni yap da bakirelikten kurtulayım, bırak beni gideyim, tırmanayım, hissedeyim!"

Gerekeni yapıyorum. Vücutlarımızın arasında yine mürekkep. Kanadı. Başardım. Ama sevişirken hep bedeni üzerinde kaymaya, açık, şaşkın, güleç gözlerinin içinde kaymaya çalıştım. Hep bunu aradım. Bu büyülenmeyi, bu maviyi asla bulamadım. Yedi yıl sessizlikten ve mavileşmiş kulaklardan sonra nihayet Meksika'dan bir kartpostal aldığımda yirmi iki yaşındayım. Tenochtitlan güneş piramidi. Arkasında, ailemin adresi ve flasterle yapıştırılmış bir tutam saç. Nataşa yaşıyordu. Ben okul tatillerinde on yedi kez Meksika'ya gittim. Süspansiyonsuz otobüs koltuklarında kıçımı yıprattım. Tavukların, keçilerin, sombreroların, gümüş ve turkuaz mücevherlerin, bakır yanığı yüzlerin, güzel burunların, soylu bakışların, çalışmaktan bükülmüş ellerin, güneşin ve ayın komşusu oldum. Öyle baharatlı yemeklerle içimi kavurdum ki yanarak öleceğimi sandım. Siyah sosun içinde yüzdüm. Issız yerlerde, dağ köylerinde durdum. Peyote içtim, yıldızları, hatta ayın karanlık yüzünü okşayarak dolaştım evrende, yabancı dilleri anladım, bir

şey bildiğime inanmaktan vazgeçtim, kayboldum, ayın altında herhangi bir yerden eşeklerin ve sanrılı süvarilerin çıktığını gördüm, sarı kaktüs çiçeklerinin sıcakta titrediğini gördüm. Alakasız yılanlar, başka yerde var olmayan sessizlikler gördüm. Suçlar gördüm. Bir tecavüz, kırmızı bir taşın üzerinde ayakta kurumuş bir iguana gördüm, ama Nataşa'yı bir daha asla göremedim.

"Sana eşlik etmemi bu yüzden mi hemen kabul ettin?"

"Sen günlük yazıcısısın!"

"Onu bulacağız."

"Kavramlar, duyguların, varlıkların, duyumların özgür dolaşımını engelleyen duvarlardır."

"Yürümeliyiz."

"Nereye gitmek için?"

"Belirgin bir amaç olmadan yürümek, tukanları ve maymunları, yılanları ve sinekkuşlarını görmek... Sarmaşıkların, dev yaprakların, nemin en mahrem dokularımızı ele geçirmesine izin vermek."

CANGIL BOYUNCA

Hızla aktarılıyoruz. Cangıldayız. Dayanıksız ve şeffaf yapılı köylerden geçiyoruz. Bizi karşıladılar. Sessizlik. Yuvarlak ve siyah gözler. Uyuyoruz, yürüyoruz, uyuyoruz. Kimi zaman bir piramit. Bir gökyüzü parçası. Bir akbaba bizi izliyor. Bize yavaşça rehberlik ediyor. Yürüyüş zihni boşaltıyor, onu alıcı kılıyor. Zihinsel uzam, şeyleri kapsayan esnek bir plasentaya benziyor. Bakış genişliyor. Artık kavramıyor, daha geniş bir uzamda yüzüyor, bölmekten ziyade birleştiriyor. Bax'ın bakışı her adımda değişiyor. Issızlaşıyor. Kendi hayatından, duygularından üçüncü şahıs diliyle bahsetmesini anlıyorum. Bir hikâye. Ama "onunki" değil. Sarmaşıklar çok çabuk büyüyor. Dev yapraklar yayılıyor. Nehirler üç kalbi birleştirerek akıyor. Nataşa, ben, Bax. Delilikle bunca yakın oluşu beni etkiliyor, beni zehirliyor. Nereye kadar yürüyeceğiz? Ateş Ülkesi'ne kadar mı?

Sigara içiyoruz. Kızartılmış çekirge ve canlı mayısböceği kurtçukları yiyoruz. Üzerinde kulakların bittiği bedeni, mırıltıların, kahkahaların, çocuk çığlıklarının kat ettiği sesli kulübelerde yatıyoruz. İşitsel beden, kokusal beden, dokunma kanı. Ten tadı. Organlar içsel geçirimsizliklerini terk ediyor, yarı saydamlaşıyorlar ve billursu bir ten aracılığıyla bakıyorlar.

"Aerik'i iyi tanıyor musun?"

"Birkaç aydır görüşüyorum. Teorimle ilgileniyor. Birlikte içiyoruz. Onun ilham perisi Cybèle beni büyülüyor. En öfkeli rifflerini ona adıyor. Karanlıkta. Bilmeden. Alkolün belirsizlikleri, bedeninin taşkınlığı ile meçhulü arayan beyninin taşkınlığı arasında sıkışıp kalmış. Şeylerin derin esrarını karanlığın ona açık edeceğini düşünüyor. Bence Cybèle'in bir gücü var. Kendini ona bırakanlara ruhun en karanlık ve en aydınlık tabakalarını açık etme gücü. Bir elmas madeni o. Toprağın derinliklerinde, varlığın derinliklerinde parıldayan mücevher.

BALSTAM. RAPOR NO 361

Ormanı sevmiyorum. Cangılı hiç sevmiyorum. Böceklerini, yılanlarını, öldürücü küçük kızıl kurbağalarını, sanrılar gören maymunlarını ve hiç yol işareti olmamasını... İnsan nerede olduğunu hiç bilemiyor. Güneş görünmüyor. Tuhaf gürültülerle dolu. Denny's yok. K-Markt yok. Motel6 yok. Kablolu tv yok. Drugstore yok. Kısacası, uygarlık yok. Dahası, ben bu gezinti için donanımlı değilim. Üstelik, akıl dışına çıkan her şey beni son derece kaygılandırıyor. Ben yapım gereği bir rasyonalistim. Aldığım eğitim beni açıklanamaz olana duyarsız kıldı. Acı çekiyorum. Sinekler beni sokuyor. Işınlanma yeteneğim yok. Kısacası, ben terleyen, *Anaconda* filminde olduğu gibi ağaçtan inen bir yılanın yutabileceği fikrini aklından çıkaramayan bir insanım. Bizim filmlerde, fonda hep terör var. Bizim sinemamız korku üzerine, istilacı kaygısı üzerine, sınırsız şiddet üzerine ve cinsel tabu üzerine bir sinemadır. Bir evin içinde

dolaşan ışıltılı ve çıplak bir kadındansa, tecavüz edilen, işkence gören, sakatlanan bir kadını tercih ederiz. Kubrick'in *Eyes Wide Shut*'ında Nicole Kidman'ın çıplaklığını hatırlıyorum. O saf masumiyet anı. Amerikalı kadın oyuncular düzüşürken sutyenlerini çıkarmazlar ve adamlar da her zaman slip ya da donlu olurlar. Kıç sahneleri felakettir. Birkaç güzel istisna: John Boorman'ın *Point Blank*'inde Angela Dickinson çıplak görülürken, benim gözde aktörlerimden biri olan, ön plandaki Lee Marvin'in yüreği hoplar. Üstelik, Avrupa sinemasına daha yakın olan New York sineması. İstilacı Japonlar'dır, Pearl Harbor, Vietnamlılar, Iraklılar, Müslümanlar, dünyadışı yaratıklar, virüsler, Marksist düşünce, teröristler, Marslılar, kendi düşlerimiz ve gecedir. İyi bir yönetim, düşü yasaklamalı ya da düş kartlarını süpermarketlerde satmalıdır. Düşlerimiz de hayatlarımız kadar formatlanmıştır. Benim düşlerim vasattır. Olağanüstü bir şey asla olmaz. Örneğin tavuk satın aldığımı hayal ediyorum. Televizyonumun bozulduğunu hayal ediyorum. Portorikolu nefis orospum Samantha'yı gördüğümde artık ereksiyon olmadığımı hayal ediyorum. Benim Buick'in çalındığını ya da geceleyin bir zencinin üzerine yazılar yazdığını hayal ediyorum. Kızılhaç için gizlice kan toplamaya çalışan dev sineklerin bütün kanımı emdiğini hayal ediyorum. Bir Fransız kamamberinin (Amerikan kamamberleri alüminyum kutulardadır) New York sokaklarında peşimden koştuğunu ya da benim Docs Martens'imin küçülüp ayaklarımdan çıkmadığını, ayakkabılarımla yatmak zorunda kaldığımı hayal ediyorum. Az sayıdaki dostlarım eğer bunu bilselerdi, bana, ben de bu tür düşler görüyorum, derlerdi. Sonuç, hepimiz psikoloğa gitmeliyiz. Bendeki tek orijinal unsur, defalarca kendimi muayene ettirmem önerilmiş olmasına rağmen, benim psikoloğum yok. Şurası kesin ki, onlar bu satırları okusalardı, kafamı yeniden şekillendirmeye beni ciddi ciddi teşvik ederlerdi.

Valentina ile Ulysse sevişiyorlar. İlginç olan şey, bir sinemadayız, ama görüntü yok! İlkel içgüdülere geri dönmüşler. Birbirimizi kokluyoruz! Basitliğin başlangıcı! Cybèle etkisi... Aerik'in müziği... Gerçeğin sonsuz katmanları... Yüzü giysinin içinde kaybolmuş olmalı. Bir, iki, üç kez derin soluk almak, ona mahrem özü altın bir kadeh içinde getiriyor. Kimi zaman bir bülbül işitiyorum. Çatıya yuva yapmış. Hiçbir şeyi kaçırmayan Anlatıcı Bülbül'den yine söz ediliyor. Hepimiz gölgedeyiz. Aerik Von yeniden sessiz. Soğuk bir iki bira! Onu görmeye inebilirim. Hiçbir şey onu şaşırtmamalı. Bir bira... üstelik, Cybèle'le karşılaşma. Dış etkenlerin yokluğu. Nesnel olarak neredeyse hiçbir şey olmuyor. Sessizliğin farklı yoğunluklarına dalış. Bir katmandan diğerine göç ediyorum ve nesnelerin kalbine yaklaştıkça, tek bir kalp olduğunu da o ölçüde hissediyorum. Cybèle'in kalbi! Dünyanın incelikli mimarisini bu kalp değiştiriyor. Aerik Cybèle'i gördüğünü, her gece onu davet ettiğini söylüyor. Ben de gördüm, kimi zaman yükseliyor, mutlak bir karanlıkta. CYBÈLE. UÇU'nun ardından gelecek albümün adı bu. Bir sonraki videosu. Gece gibi bir kalp, karanlık anayollar, vücudun içinde kara ırmaklar. Nesneler birinden diğerine bir kasırga halinde akıyor. Kimi zaman sesi güçlükle işitilen bir dere, kimi zaman bir çağlayanın kaynaması, kimi zaman bir nehrin huzur ve sakinliği.

Sakin sakin varıyoruz. Ayrılık yok. Kuantum teorisine, matematiğe, yaylara, fiziğe, görececiliğe ihtiyaç yok. Duyarlı iki varlık, bilimin son sonuçlarının peşinden koşabilir. Şeyler bölümlere ayrılıyor. Katılaşıyor ve ayrılıyorlar. Tensel bir varlık yokken aşkı hissetmek mümkün müdür? Tango. İmkânsız aşk üzerine kan kırmızısı ve siyah metinler.

Mistikler Tanrı'yı seviyor. Yoo, lütfen, O'nu değil! İdrak gücü her ketlendiğinde, o küçücük halinden sıyrılıp frizbiyi yakalıyor. Kaliforniya plajında değiliz ki! Ben ateistim. Kesin olan bu işte!

Kardeşlik! Taşla mı sevişelim? Gökyüzüyle mi? Metro koridorlarıyla mı? Etrafımda, nesnelerin etrafında, çizim, çizgi yokluğu. Sanki her biçim onu sınırlarından kaçmaya mecbur eden bir güce maruz kalıyormuş gibi. Edebiyat, müzik, matematik, fizik. Bütün insani his ve duygular titizlikle tarif edildi. Fakat insanın madde üzerindeki üstünlüğü mefhumu hep var.

Küçük şeytan benim topraklarıma tecavüz ediyor! Ben taşa, gökyüzüne, metroya evet diyorum. Madde canlanmış ya da insanın eşiti gibi mi? Her şeyin her yöne doğru hareket ettiği ve maddede bulunmayan bir şeye sahip olduğumuzu hiçbir şeyin kanıtlamadığı geniş bir alandayız. Fazla riske girme... yol, tanrısallığa doğru kayıyor!

Bir aralıktan sızan ışık çizgisini yavaş yavaş sana keşfettirmeyi umuyordum... ama hiç. Karanlık mutlak. Aerik birinci geçide açılan kapı ve pencereleri siyah plastik yapraklarla tıkamayı ihmal etmedi. Üç gündür ışık kaçaklarını test edip, yeniden tıkıyorum. Ama ay girebilsin, uzamdan geçip, vücudumun üzerine yatsın isterim.

Aerik Von'la Cybèle sinemayı kana, ateşe bulayacaklar! Eğer bira içmek için inmezsem, müzik için inerim. Cybèle'in evi daha da mı karanlık? İğdiş etme, boğa kurban etme. Yuvalarından fırlamış gözler, son bir adrenalin fışkırması içinde sabitlenmiş. Dünyanın kuyusuna akan koyu kan. İnmek, kendi bedeninin içine, kendi maskeli korkunun içine düşmek. Toplumsal süslemenin altında gerçek yüz. Kendi yüzlerinin dışına çıkamayan ve her türlü şekil ortadan kalkana dek bir rengin ardından diğerinin geldiği sonsuz bir otoportre içinde en gizli yapılara erişmeyi göze alan şu ressamları düşünüyorum. Yüz yıl boyunca kendi yüzünün fotoğrafını çekip durmak. Geride yalnızca bu klişe dağını bırakmak. Kendi görüntünün ağırlığı altında ölmek.

AVRUPA ÜZERİNDE BULUTLAR

Nelson. Yirmi altı yaşında. Günlük yazıcısı.
Her şey aldatıcı bir şekilde başladı. Özgürlük manzarasından hafif bir sapma. Başlangıçta, bütün Avrupa'daki kolluk kuvvetlerinin en küstahının varlığı. Keyfi tutuklamalar. Hukukdışı gözaltılar. Okullarda çocukların sorgulanması. Oğlan çocuklar için on yaşından itibaren, daha şeytansı kabul edilen kız çocuklar için sekiz yaşından itibaren uygulanabilen ölüm cezasının geri gelmesi; tıpkı engizisyon döneminde dört yaşından itibaren kız çocuklarına işkence edilip yakılabilmeleri gibi. Yaşlıların, yanlış yere araba park ettikleri ya da yaya kaldırımı dışından karşıya geçtikleri için dövülmesi. Polis karakollarında tecavüzler, seri cinayetler. Şantajla para sızdırma. Sahte tanıklıklar, iktidarın kiralık yargıçları. Paramiliter grupların cezalandırma seferleri. Açıkça terör saçan yurttaş hakları savunucusu her türlü milisin ortaya çıkışı. Korkunun yerleşmesi. Yasadışı göçmenlere yardım eden yurttaşlara hapis cezaları. Sahte isyan suçlamaları. Irkçı cinayetler. Başkanlardan biriyle ya da düzen kuvvetleriyle dalga geçen kişilerin zor kullanılarak tutuklanması. İnternetin giderek daha fazla denetim altına alınması. Sansürün yerleşmesi, eserleri yıkıcı görülen ressam, yazar ve fotoğrafçıların mahkûm edilmesi. Telefon dinlemenin yaygınlaşması. Kuşkuculuk, jurnalcilik, sağ çıkılamayan sorgular. Her tarafa, bütün Avrupa'ya yerleştirilen kameralar. Gözetlemenin süper kahramanı olma umuduyla ekran karşısına kurulan hafiye casuslar. Resmi olmayan istatistiklere göre, zanlı olmayan Avrupalı bir yurttaş günde yedi yüz kez filme alınıyor. Kolluk kuvvetlerine yapılan en ufak şikayette evleri altüst eden, karşı koyanları balkondan atan milislerin ziyaretleri. İktidara bağlılık göstermeyen sayısız gazetecinin işten çıkartılması. Basın özgürlüğünün sona ermesi. Başlangıçta uysal olan halkın sonunda isyan etmesi. Günlük Yazıcıları Avrupa'nın totaliter bir rejime doğru sinsice kayışı-

na dair bu işaretleri önemli görüyorlar. Şiddet ise yavaş yavaş hükmünü arttırıyor. Hapishanelerde sayısız intihara tanık olunuyor. Gözaltılar sırasında sanıklar kendi kendilerine başlarını duvarlara vurarak ölüyorlar. Nihayet, açıklamasız kalan ilk kayıplar. Gazeteciler, meçhul kişiler, özgürlük mücadelesi veren STK üyeleri. Demokrasiden hiç bu kadar çok söz edilmemişti. Demokratlar demokrasinin en iyi biçiminin güçlü demokrasi olması gerektiğini ileri sürüyorlar. General Pinochet'nin tanımı da buydu: "Güçlü bir demokrasi."

LİMONLAR, ÇİÇEKLER VE MEYVELER

Çocukluğumun limon ve portakal ağaçlarının kokusu. Çok serinlik verirler. Kaybolmadılar, benden çok sonra da burada olacaklar. Senin duyuların, sadece onları anmakla bile, bütün duyumsal algılardan oluşan bir görüntüyü yavaş yavaş yakalayacaktır. Sanki tatların, dokunuşların ve seslerin biçimi görülebilirmiş gibi.

Karanlıkta uyanık kalmalı. Siyah beni korkutuyor. Evimde storu hep açık tutuyorum ki biraz ışık girsin. Tekdüzelik içinde bile biçimleri seçebilmek isterim. Kokun beni yatıştırıyor. Düzüşmekten, çiftleşmekten, sikişmekten başka yapacak ciddi bir şey yok. Hemfikirim. Von da hemfikir olur. Belki gitarı ekler. Tabii eğer cinsellikten tiksinmemişse... Sonuçta, insanların pek az düzüştüğünü görmek şaşırtıcıdır. Kuyruklu yıldızları düşünürken aklımda bu vardı. Her şey yok olup gitmeden önceki son saatlerde ne yapmalı? Bir orji! İçiyor. Yuttuğunu işitiyorum. Hafifçe, neredeyse cıvıldar gibi. Bu ritüele son verip sürahiyi elime alıyorum. Açgözlü gibi bir çırpıda boşaltıyorum. Karanlık mı bilmiyorum. İçimde anların, geçmişin görüntü, ses ve tatlarının belirdiğini işitiyorum. İki tür korku hissediyorum. Birisi, zaten bildiğim şeyi kopyalamanın yazgısallığına bağlı. Helezonvari bir şekil alsın diye her köşesini parçaladığım bir labirentte yol aldığımı seziyorum. Terk edilme korkusu... Uzlaşmak zorunda kalmaktan,

başkasının sevgisinden emin olmak için tamamen kendim olamamaktan korkuyorum. Uzlaşma yok. Aşırılık! Şiddet!

Özgürlük karşısında herkes korkuya kapılır. Yakın hemen odunları! Kendime dair her imgeyi, her türlü koruma içgüdüsünü bıraktığım oluyor. Bir hayvan olduğumda hissedeceğim korku. Vahşi, hayvani bir gücün yükselişi. Özellikle cinsellikte. Ama aynı zamanda müzik, resim ve edebiyat beni son derece etkilediğinde. Geçen yıl Prado Müzesi'ndeki Goya'ları keşfettim. Müzeden çıkarken, bir kafenin terasında bir adama rastladım. Öyle şiddetli bir cinsel açlık hissediyordum ki, dudaklarım şişip ürperiyordu. Dişlerim bile kamaşıyordu. Ağzım patlıyordu. Bir otele gidebilirdik. Yalnızca sen ve ben. Biz yiyişip tapınırken cesur ve genç denizcimizi tutkunun sekstanıyla oynamaya bırakabilirdik.

Valentina fotoğrafçı. Bütün bir ağız. Karanlık bir odadayız. Objektif açık. Yıldızlar, fotoğraf plakası üzerinde iz bırakıyor. Duyuların tiyatrosu. Dekor yok. Şehir yok. Gökyüzü yok. Müzedeki adam epey şiddetli. Zorlayarak içime giriyor. Aniden fotoğraf makinemi elime alıp resim çekmeye başlıyorum. Bir an, ağzı bir çığlıkla açılıyor ve tam haz alırken deklanşöre basıyorum. Ağzı bir Goya'ydı. Gecenin etrafında lâl rengi dudakların çizimi. İçine sonsuzca dalınabilecek sonsuz bir uçurum. En mahrem an. Hiçliğe açılış. Bana İspanyolca bir şeyler söylüyor, anlamıyorum. Bana tokat attı. Giyinip gitti. Bense ağzının hiçliğiyle büyülenmiş duruyordum hâlâ. Yatağın üzerine oturup kaldım, gözlerimi "benim" Goya'dan ayıramıyordum. Eksiksiz bir gümüş canlılığı. Karnım ışıldıyordu. Büyük, güzel, yerinden oynatılamaz Dünya'nın merkezine oturmuştum. Kimse beni terk edemezdi, kendim bile. Dayanıksızlığım kısmen yok oldu. Okyanusun içinde karanlık bir falez. Kendi adımı haykırdım: Valentina! Ağzın hemen sonrasındaki, tamlığın hemen sonrasındaki öteki korkuyu tanıdım. Büyük bir sessizlik. Mutlak bir sessizlik. Görkemli bir yerde bir anlık hareketsizlikten sonra, kendimi bu niteliksiz boşluk tara-

fından yutulmuş hissettim. Boşluk kendi içinde ürkütücü değildi. Beni korkutan şey, benim sonsuz düşüşüm oldu. Sınırsız bir uzayın olabileceği fikri. Sonsuzun içine sonsuzca düşmek.

İki sonsuz sonluya eşittir. Başka bir şey eklemeyin! Kara ağzı biliyorsun, değil mi? Onu araştır. Başlangıçta korku içindeydim. Sonra, düşerken, tarifsiz bir haz almaya başladım. Ağzı keşfetmek için yazıyorum, ağzı keşfetmek için yazıyorum, ağzı keşfetmek için yazıyorum. Tekrar tekrar söylüyorum. Uzun sözler. İçsel ritm. Uzamsal mantığın kesin gerçekleşmesi. Derin ve karanlık gökyüzünden geçen bir kuyruklu yıldız. Onu hiçbir şeyin durduramayacağı hissi. Sana soru soracak, seninle ilgilenecek gezginler yok. Sessizlik sessizlikle konuşuyor. Ve sürat. Tenin ürperişi. Kalp titriyor. Zihin, kendini besleyecek ve bu bedeni yeniden güvenli kılacak hiçbir imge bulamıyor. Goya'nın ağzının beni yeniden yutmasına kendimi bırakmaya hazırım. Canavarları görmedin mi sen?

Beni kaygılandıran, tam da bu canavarları görmemem. Onlar, güvenlik sağlıyor. "Başkaları"nın hâlâ bulunduğu bir bölgeyi belirliyorlar. Fakat bu başdöndürücü dalışı yaparken buluşamayacaksak, demek ki sonsuzluk bize işaretsiz saldırmakta ve bizim içimize öyle yerleşmekte ki her türlü kişisel bölge kavramını yitirmekteyiz. Benim deneyimlemek istediğim nokta, bir deneyimi açıklamak isteyen ve açıklayabilenin bile terk edilişi.

Delilik mi? Karşılaştığım varlıkları delilik büyülemiş. Aklın yapısı, sonsuz sessizlikle kendini gösterir. Bu sessizlikten duyulan korkuda. Delirmekten hepimiz korkuyoruz. Bu nedenle konuşuyor, felsefe yapıyor, yazıyoruz, güvenliğimizin gölgelerini yitirmemek için yaratıyoruz. Başka şey? Ağsız?

Nataşa delilikten korkmamıştı. Deliliği arzuluyordu. Ben buna hep inanmışımdır. Ama aniden, konuşuyor. Orada. Sadece sesini mi işitiyorum, yoksa gerçekten var mı, bunu nasıl bilebilirim? Bana karanlık cevap verecek değil ya! Nataşa bu. Eşi benzeri ol-

mayan o hafif, güleç ve yavaş tınılı ses. Her kelimenin magmadan çıkması zaman alıyor. Onları özenle derliyor.

"Yanılıyorsun, korktum. Onu bir jaguar gibi evcilleştirdim!" dedi Nataşa.

"Meksika'da geçen bütün bu yıllar... Benim bekleyişim... Senin sessizliğin..."

"Kuşların dilini öğrenmem zaman aldı. Sonra sana ulaklar gönderdim: sinekkuşları, tukanlar, akbabalar."

"Kimi zaman onların bir dalda beklediğini, benim açık penceremin kenarında durduklarını, bisikletime bindiğimde ve şehir merkezine inen o başdöndürücü yokuşta gidonu bıraktığımda beni takip ettiklerini gördüm."

"Piramitlerin tepesinde karşılaştım. Kuşların dilini bir adamdan öğrendim. Bir günlük yazıcısından. Adı Ulysse. Birlikte son devrime başladık."

"Devrime hâlâ inanıyor musun?"

"Sen, zaman yok, diyordun. O zaman bütün yaratıcı sınırlar yok olur. Her şeyin yapısı zamana bağlıdır. Sinemada geçmiş zaman, gelecek zaman, bütün bunlar kronoloji, anlatı kaygısı olmadan belirebilir. Karanlıkta sesler."

"Şu sesi işitiyor musun sen?"

"Evet, bülbül öttü. Kanatlarının çırpışını işittim. Kulübelere doğru uçtu."

"Hayır... bir kadın sesi... edebi yapı... öykünün düzenlenişi... Çoklu kişilerin ortaya çıkışı... son devrim... Hiçbir şey önceki gibi olmayacak. Bu yer hayali varlıklarla dolacak."

"Sanırım delilik korkusundan kurtuldum. Istırabımı sürdürmenin bir tarzıydı bu."

"Büyük ağzı keşfedeceğimizi hissediyordum. Bu arada, dilinden hoşlanıyorum! Dilini ver bana!"

Hiçbir şey yok. Aerik bile sessizliğe gömülüyor. Tükürük, dudaklar, diller, hepsi karışıyor. Emmeler, iç çekişler. Amaçsız

bir öpücük. Bekleyecek hiçbir şey yok. Dudakların kaynaşmasıyla ve tükürüğün yumuşaklığıyla ruhun içinde erimiş ruh. Sessizlik dudaklarımda, çıplak omuzlarımda, göğüslerimde, kürekkemiklerimde. Bu sesi işitmek için boyut değiştirmek gerekmiyor.

Koltuklar çatırdıyor... Buradalar...

Asla ve daima gibi olan vahşilik. Özgürlük ilk sayıya benzer, der Bolaño. Bu dünya kötüye gidiyor. İyi ama yeterince kötü mü? Bir yüzyıl süren can çekişmesinde hiç yaratıcılık yok. Ya daha kötüsünü dilersek? Uçurumun kenarı, sütsü çarpıntısı içinde gökyüzüyle yeryüzünü ayıran solgun iz. Yeni Dünya'nın yuvarlak başının etrafındaki aşırı genleşmiş bir vulva mıdır sıfır? Yarım çözümlerden bıktık artık, ahlakçı söylemlerden bıktık, dünyayı kaostan kurtarmak isteyen idealistlerden bıktık! İnsanın sapkınlığı, kibir, gurur, para ve iktidar dünyanın gerçek motorlarıdır. Tek çözüm: Son devrim! Kaos! Ardından, insan belki nihai yıkımdan yararlanıp yeniden doğabilir. Eğer başarısız kalırsa, dünya nihayet sessizliğe kavuşur ve filme çekecek uyduların olmadığı mavilikte yüzer. Okyanus gökyüzünün olur, ormanlar nehirlerin, buzlar koyu mavinin. Bütün insan bilgisi, bütün yaratıcılık, deha; volkanların uçurumunda kaybolan bir melodi gibi. İçimizdeki ateş bizi tüketiyor, böbürlenmemizi, söze gelmez olanı ararken gökyüzüne kaçan yavaş yavaş akan bir lava dönüştürüyor.

Bax koyu maviden söz ediyor. Nataşa'nın varlığı sonsuza dek damgalamış onu. Onun mavisi benim mavimi elimden alabilir mi? Çıplak mısın? Giysimi çıkardım. Kırmızı ayakkabılarımı sana söylemeden çıkardım. Ayaklarım parkenin ılık tahtasına değiyor. Çok yoğun, koyu renk bir ahşap bu sanıyorum... Koyu maun ağacı. Tıpkı gemide olduğu gibi. Ağzının çizimi. Hareketli dudakların.

İşte, bir varlığın bedeninin en derinine götüren açıklık! Karanlık ve esrarengiz. Tenim yalnız, yalvarıyor. Hepimiz tek bir büyük deri olamaz mıydık, O, Öteki, Aerik, Cybèle, Ben, bütün varlıklar?

Yedi milyar insan çarpı 1,73 metre kare deri. Dünya'yı kaplayabilir mi? Işıl ışıl bir plasenta!

Kimi geceler umutsuzluk içinde oluyorum. Özellikle şafak vakti.

Şafak vakti ıstırap, özlem, ketlenme artar. Özellikle de bütün gece uyanık kalındıysa. Erkeklerleyken hemen eyleme geçilir. Bir barın arka odasında görünmez bedenlere sürtünme duygusunu seviyorum. İnsanın doğrudan cinsel organına uzanan o meçhul el ve ağızları seviyorum. Üstderilerin sürtünmesini seviyorum. Bir uyumun meydana gelişindeki esrarengizliği, karanlıkta aniden boşalmayı seviyorum.

PEYOTE

Başlangıçta, ağzımı acı kaplıyor, bant-sesin yoğunluğu aniden artıyor. Ses düzeyi beni yutarken, karşımdaki kulübede oturan Bax'ın yüzü, mantıkla ya da cismani kütlelerin dengesiyle alakası olmayan oranlar edinmeye başlıyor. Bax yüzdür. Ayakkabılarını çıkardı. Ayakları kırmızı. Cangılda sanrılı otomatlar gibi yürüdük. Ritm, birkaç gün sonra takınaklı bir hal alıyor. Yürüyüşçü yavaş yavaş yok oluyor. Zihin boşalıp uzamla karışmaya başlıyor. Göğe, toprağa, jaguarlara doğru hareket halinde olan bir cisim kalıyor benim için geride. Bir ateş, duman, içsel ritmlerin ani algısı, içsel göçler. Bilinçdışı bir dünya beliriyor, esnek bir mekanizma. Ben kendi gövdemin içine girdikçe, nesneler de özerklik kazanıyor. Bir küp. Yer hizasına konmuş mor plastikten bir havuz. Çömleğin deliğinden içeri giriyorum, Bax'ın dudaklarını hissediyorum, Bax'ın içine giriyorum. Gözlerim bu araştırmaya katılmıyor. Onlar kulübenin bitkisel lifleriyle iç içe girmeyi tercih ediyorlar. Bax'ın gövdesinin içinde kalmayı istemediğimden, ayağa kalkıyorum. Bize peyote macunu hazırlamış olan yaşlı adam bana eşlik ediyor. Bana göğü gösteriyor. Ben onun sonsuz parmağının hareketiyim. İçimde bir çakıl açılıyor, mahrem deneyime hazırım. Kadınlar top-

lanmış mısır dövüyorlar. Dinmek bilmeyen ritm beni alıp götürüyor. Yere gerçekten değen karanlık ve geniş ayaklarını görüyorum. Ayaklarım yere dokunuyor. Yürümek beni yoruyor. Ayak tabanlarımla toprağı kavramayı bilmiyorum. Yuvarlak omuzlarıyla birlikte dans eden göğüslerinin hareketi. Doğuştan uyum. Ayrılık yok. Bu kadınların her birinin içinde bir cangıl boy veriyor. Şu an için onu yalnızca görüyorum. Fakat yaşlı adamın göğe doğru hareketi şimdi berrak. Yapraklar bana bakıyor. Bir tukan. Yumuşak bakışlı bir maymun. Ağaçlar. Göğe değecek gibi uzanan gövdelerin hareketleri. Bir yay. Bir ok gidiyor. ZZZZZZ! Nehir. Konuşan ve bir araya getiren su. Benim içimde akıyor. Ruhumun karmaşık yapısı adım adım basitleşiyor. Bana, "fark yok, fark yok," diyor. Neden farklı olmadığını sormuyorum bile? Fark yok... Her şey dans etmeye başlıyor. Güneşin içinde toz zerrecikleri. Dans et!

BALSTAM. RAPOR NO 362

Bax'la Lupa'nın halini görünce, cangılın ortasında bir köyde karşılaştığım yerlilerin konukseverliğini hiç tereddütsüz kabul ettim. Söyleyecek tek bir kelimem var: yumuşaklık. Benden hiçbir şey istenmedi. Sadece yiyecek ve içecek sunuldu. Ne yediğimi bilmiyorum. Bilmemeyi tercih ediyorum. Dostlar, bu bana iyi geldi. Bax ve Lupa öyle yakınlar ki onları işitebiliyorum, hatta kulübenin kurumuş yaprakları arasından vücutlarını bile tahmin edebiliyorum. Bir yerli onlara ne olduğunu bilmediğim bir şeyin reçelini sunuyor. Alıyorlar ve yarım saat sonra, yüzlerine ve gözkapaklarına bakılırsa, bunun da yasadışı bir madde olduğunu anlıyorum. Aynı yerli, soylu yüzlü bir yaşlı, bana da reçelinden verdi. Bir kahve kaşığı dolusu alıyorum. Korkunç acı. Muhtemelen *Lophophora williamsii*. Katlanıp içiyorum. Literatüre bakılırsa, peyotenin fiziksel acıyı azalttığını, enerji verdiğini ve başarılı olmayı sağladığını biliyorum. Bu koşullarda gerekli şeyler bunlar.

Basamaklara oturuyorum. Sonsuz, tanımsız, merkezsiz bir evren teorisi dile getirdiği için 17 Şubat 1600'de engizisyon tarafından işkence edilip yakılan Rönesans dahisi Giordano Bruno'nun kasvetli ve hatırı sayılır silueti tepemde asılı. Cellatları bağırmasını önlemek için, özellikle de konuşmasını engellemek için ağzına tahta bir gem sokmuşlardı. Geceyarısı. Orada. Onu tarif etmeyeceğim. Sadece sesi önem taşıyor. Bir bıçak sırtı gibi kesin. Bakışından tanıyorum onu.

Antropik gözler. Kendimi içine yutulmuş hissettiğim kara delikler.

"Bir gövde ağaç gibi yanıyor. Önce ten kopuyor, alevler dans ediyor, üstderi açılarak, yağını dışarı sızdıran tenin en derin tabakalarına giriş imkânı veriyor. Ten tutuşuyor. Eller ve ayaklar büzüşüyor, ten eriyor, kemikler parçalanıyor, etten çıkıp düşüyorlar. Kirişler daralıyor, vücut kıvrılıp bükülüyor, beyin pişmeye başlıyor, her şey donup kalıyor, sıvılar buharlaşıyor. Giordano Bruno'nun yandığını görüyorum."

"Sana hakikatten söz etmeye geldiğimi anlayacaksın."

"Hepsi doğru. Hakikatin töze ihtiyacı yok, hayali bir edim olabilir."

"Seninle bir anlaşma yapmak isterdim."

"Ben anlaşmaları sevmem, hep ihanet edilir anlaşmalara."

Geceye, O olabilecek kişiye gülümsüyorum. Onun yaşında olmalı. YouTube'dan işittiğim sesi, bakışı. İstisnai bir buluşma talep etmiş olan, Pynchon'un büyük hayranı bir profesörü hatırlıyorum. Pynchon sonunda kabul etmişti. Yirmi yıl sonra aynı profesör bir başka karşılaşma talep ediyor. Pynchon yeniden kabul ediyor. Karşılaştığı kişi aynı insan değil. İkisinden hangisi Pynchon? Ya benim karşılaştığım, o kim? Üçüncü biri mi?

"Dostlarının edebi yorumlarını işitmemek teskin edici."

"Trastevere'ye gidelim. Benim gözde barıma. Alaycı Gölge."

"Bir yanlış anlama var. Ben Pynchon değilim. Hem Pynchon'u da sevmem. *Gravity's Rainbow*'u sonuna kadar asla okuyamadım. Benim adım Bart. Felsefe öğretiyorum. Edebiyat eleştirmeniyim ve yazıyorum."

"O halde üçüncü adam sensin. Hep yazarlarla ilgili halusinasyonlar görmüşümdür. Geçen gün Dickens'le cin içtim."

Kuantum sıçramalarına alışmanız gerekecek. Bu öykü benim hayatlarımın kırk yılını kapsıyor. Pancurları ve pencereleri gece gündüz açık büyük bir ev. Günlük Yazıcıları kâğıttan uçak yapıp mesajlarını oraya bırakıyorlar. Sıcak hava esintileriyle gelen mesajlar içeri giriyor ve başımın ya da omzumun üzerine zarifçe konuyorlar. Tek bir hayatı, onunkini yaşamak, uzun bir can çekişmeye girmektir. Ekoloji: "*If you don't live on the edge, you take too much room.*"* Ama, hiç durmadan yenilenen sessizliğin içinde, her şeyi kendine indirgemeye çalışan düşüncenin bu merkezi düğümü nasıl olur da gevşemeye, hayata sahip çıkmadan onun akıp gitmesine izin verir?

RIALTO 3

İlkbahar başından sonbahara dek çılgına dönerim ben, diyor Valentina. Kışın vücudum cinsel anlamda kış uykusuna giriyor. Çalışma dönemimdir kış benim. Yazın çektiğim fotoğrafların baskılarını yaparım. Yüzlerin tam haz anındaki fotoğraflarını çekiyorum. İnternet üzerinden de bir davet başlattım. İnsanlar benimle temasa geçiyorlar ve onlarla sevişiyorum. Zevk aldıkları sırada fotoğraflarını çekiyorum!

Ben başkalarından korkmuyorum, yalnızca kendimden korkuyorum. Karanlık, hiçbir şey yakalayamadan gezinen bakışımı kışkırtıyor. Diğer duyularım art arda patlıyor.

---

* (İng.) Uçlarda yaşamıyorsanız gereksiz yer kaplıyorsunuz demektir. (ç.n.)

Sinema dolu. Son bir şölen. Uçsuz bucaksız bir orji. Kuşa dönüşmüş teoriler kaçırılıyor. Büyük bir kuşhane! Aerik içerlerde gitarıyla doruğa çıkıyor. Bir teli koparacak! Tapılan bir kitabı yiyecek. Kitap yamyamlığı! *Seksek'i* yutuyorum! Yazarı yemeli! O kadar çabuk değil, daha iki üç bomba yerleştirmek istiyorum! Dudaklarım kıvrılıp yukarı kalkıyor, gecenin içinde köpek dişlerim uzuyor. Thomas Bernhard'ı yemiyoruz. Burroughs'u, Joyce'u, Artaud'yu ya da Beckett'i de yemiyoruz. Çok zayıflar. Ama Tryno Maldonado'yu, Rodrigo Fresán'ı ya da Alan Pauls'u, Piglia ya da Rios'u, *Sözcüklerin Cinsel Yaşamı*'nı yazan şu yamyamı yerim... Kadınlar! Guadalupe Nettel'i, Vilma Fuentes'i, Cristina Padin'i ve kız kardeşi Silvia'yı, Yōko Ogawa'yı yerim. Yayıncılar? Elena Ramirez'i yerim ama yamyamlık üzerine sohbet edebilmenin zevki için Richard Millet'yi esirgerim. Benim ajanım Laure Merle d'Aubigné'yi yerim. Onun pek güzel adıyla beslenir ve son bir şekerleme niyetine de Zoé Balthus'u yerim.

Hikâyenin bu noktasında yamyam bir kabile vardır elbet. İlk Avrupalılar olan *Homo antecessor* insan yiyordu. Bu sinema-tiyatroya Aerik Von'un, Bart'ın ve senin -ey okur!- hayranlarını davet ediyoruz. İçeri girince sofraya geçiyoruz. Sen onların geçirdiği farklı dönüşümlerin fotoğraflarını çekeceksin. Giyinik yazardan ince ince dilimlenmiş yazara dek. Bu daha az vahşi, hem ten kederli denir, heyhat... bütün kitaplar da okunmuştur. Ki bu doğru değil.

"Onları nasıl yiyeceksin?"

"Saşimi olarak ya da biberli çiğ et. Yanında da demirhindi."

Bu gürültü patırtı da neyin nesi? Ona kitaplar fırlatıyor. Ustaca sıyrılıyor! Yazarlar düşüyor. Hem de en ufak tefekleri değil. Bolaño'nun tuğlası, vahşi hafiyeler, gözyaşı hikâyelerinin Paulan'cı kaleminden.

"Aerik bana geçen sabah José Saramago'nun hayaletiyle karşılaştığını söyledi. Ölümünden bu yana Rialto'da çok zaman geçiriyor."

"Cybèle tapınağına indin mi sen?"

"Müziği cezbetti beni."

Gayet mutlu bir şekilde, siyah ekranın önünde asılı halde sevişecekler. Böyle hayal ediyorum. 3D gözlüğe ihtiyaç yok, iç görü yeter. Fakat Ulysse'le Lupa var! Ezgisini bülbülün söylediği aşkları çocuksu. Ya hepimiz onu düzseydik?

"Saf zihin!"

"Kristal kafatası dilimin üzerinde. Bana bakıyor. Gözleri lavdan hayrete düşmüş."

Tutkunun nasıl olup da zihinden ziyade bedene bağlı olduğunu araştırdım. Cinsel organ düzeyinde güçlü bir bağ olduğunda, bütün konvansiyonların, sınırların, utançların, korkuların çözüldüğü bir başka evrende bulurum kendimi. Uygarlaşmamış temel varlığın gücünü serbest bırakıyorum. Lütuf dolu bir hayvansılık. Sen kendini Cybèle'e sunuyorsun. Aerik, müziğini tanrıçaya fırlatıp atan gardiyan. Belki ışık vardır. Elektrik kesin var, çünkü gitarının basları ayaklarımın altındaki toprağı titretiyor. Cybèle'in bir şekli var mı?

Korkusuz bir zihin sessiz olur. Sessizliğin insanyiyen tutkusu. Ötekini nesneye dönüştüren duygusal hazırlık yok. Sahiplenme eksik. Devrim! Bir basketbol takımının koçunun dediği gibi: "*Three things can happen when you throw the ball, and two of them are bad.*"*

BALSTAM. RAPOR NO 363

Kültürden söz edildiğini işittiğimde silahımı çıkarırım, diyemem, çünkü, talimatların tersine, ateşli silah asla taşımam. Çocukluğumdan beri, ben kesici ya da delici alet meraklısıyım. Bir Japon eğitmenden bıçak kullanmayı öğrendim. Keskin bir demirin, demircinin yaptığı işin güzelliğini öğrendim. Sessizliğe değer veriyorum. Sözü edilen yazarlar arasında tanınmış tek bir isim. Saramago. Çünkü kimi zaman Rialto'ya gelir; tehlikeli provokasyonlarıyla bizim servisler onu iyi tanır. Bu yamyamlık hikâyeleri

* (İng.) "Topu fırlattığınızda üç ihtimal vardır ve bunlardan ikisi kötüdür."

açıkça tiksinti verici. Biliyorum, Ruslar öğrenci bir kızı yediler, Fransa'da. Taylandlılar bir meslektaşlarını yediler. Düşünüyorum da, şu an bir baskın yapılsa, Rialto'da bulunan herkes tutuklansa, bir ihtimal Y ele geçirilebilir.

Ne yazık ki, bütün bu güzel dünya doğanın içinde kaybolacak. Sabır...

RIALTO 4

Erotik bir ateş, volkanik bir enerji, billursu bir hayvansılık. Cisimler sonsuzluk içinde patlıyorlar. Tek başına yazılan, yazarın uykusu sırasında değişip dönüşen bir hikâye yazmaya kalkışıyorum. Flaubert'in "hiç" üzerine kitabı ya da Antonioni'nin Rothko'ya sözü: "Benim filmlerim sizin tablolarınız gibidir. Hiçbir şeyden söz ederler; ama kesin bir şekilde." Bedenim ne zamanı, ne sonu, ne de yitimi bilir. Trajediyle bağlarını koparıyor. Cinsel kendinden geçme beni koşullandırıyor. Vücudum eksikliğin içine giriyor. Sıkışıyor. Istırap çekiyor. Talep ediyor. Daha çok istiyor. Ben, bana bu hazzı sağlayanın müptelası oluyorum. Istırap özlemi tüketti, bir uçurum bir çırpıda yuttu ıstırabı. Galaksinin ortasında devasa bir kara delik var. Bizi her an yutabilir. Bax, bu tartışmalara son vermek için bir şey yap, üç kuyruklu yıldızı gönder bize! Zamanın ağzında yok olalım!

MEKSİKA

Dolunayda harabe halindeki bir piramide tırmanıyoruz. Zirvede oturup, sessizce gökyüzünü seyrediyoruz. Kimi zaman takip edildiğimizi, binlerce gözün bizi gördüğünü hissediyorum. Sarmaşıkların, çiçeklerin, bitkilerin, tropikal deniz dalgalarının cilaladığı kaydırak taşlarının gözleri bunlar. Yaprakların gözle-

ri, sıkı yapılı, reçine kokulu ahşapların gözleriyle aynı değil. Bu gözler vücudumu hiç durmadan inceliyor, yapısını, düşlerini, hareketlerini sorguluyorlar. Sarmaşıklar birbirine bağlanıyor, ama serbestler. Kırmızı çiçekler fışkırıyor alacakaranlıktan. Bu esrarengiz denklemleri çözmeye çalışan uzamın içinde kuşlar ışıltılı izler çiziyorlar.

"Bax, bedenimi denkleme sokabilir misin?"

"Senin bedenin, cangıl, kokumuzdan bizi takip eden görünmez jaguar, ritüel dans, bitkilerin ve özsularının büyüsü, hatta sanrı."

"Ben de bunu düşünüyordum. Saf rasyonelliksin sen!"

"Bu gece rüyamda bir anakonda gördüm, kendinden geçmiş bir halde bizi yutuyordu, içine rahatlıkla kayabilmemiz için çenesi iyice açılmıştı."

"Harika!"

"Bu cangıldan asla çıkamayacağız."

Bax'ın peşinden neden gittim bilmiyorum. Ah! Evet, biz kaosu tezahür ettiren kişiyi arıyoruz... Y...

RIALTO 5

Hayalet yazar Bart Aerik'le bir bira içmeye iniyor. Cybèle'in bu hikâyesi kafasını karıştırıyor.

"Sadece hayvanlar benim evime izinsiz girebilir."

"Ben hayvanım. Beni Pynchon sandılar."

"Thomas Pynchon mu?"

"Antropiğin ta kendisi."

"Ama sen Bart'sın, değil mi?... Bira ister misin?"

"Memnuniyetle."

"Ben bir ayaklanmayım. Ama maddi yıkım daha az."

"Fred Gabria'nın *Rolling Stones*'ta senin hakkında yazdıklarını sevdim: 'Aerik Von gitarını kaptığında, bütün lanetli yaratıklar seslerine kavuşur ve hipnotize olmuş dünyanın suratına acılarını haykırırlar.'"

"Ne var ki onu terbiye edemiyorum, dilediğini yapıyor. Her şeyi denedim. Ona bir ad vermeyi, ona yalvarmayı bile. Ama hiçbir şey olmuyor. O da leoparlar gibi, Cybèle gibi."

"Dil uysal değildir."

Aerik öfkeye kapılıyor:

"Amerika ve Batı dünyası, satın alacak hiçbir şey bulamadığım geniş bir süpermarket!"

"Terk et savaş arabanı! Banksy'nin yaptığı gibi onu bir kaya gravürüne yerleştir."

"Cybèle'le her şey basit."

"Burada, derinliklerde mi?"

"Sen ve ben, derinlikle yüzeyin birbirine karıştığı tek bir düzlem olduğunu biliyoruz. Ama burada yalnızca para, teknoloji ve bir de daha *cool* görünsün diye bekçilik eden Tanrı var."

"İsa, yelekli, takım elbiseli bir bankacıdır. Yeni Madoff."

"Onu bir elektro gitar teline asmalı."

"İyi fikir, kafası bir çırpıda kopar."

"Cybèle onu tanıyordu. Onun bir blok ötesinde yaşıyordu."

"Tanrıyı mı? O halde, New York'ta yaşayan etten kemikten bir yaratık demek ki!"

"Sistemlerden nefret ediyorum. İnsanlar doğanın düzensizliğinden ve vahşiliğinden korkuyorlar. Cybèle onları koruyor, insanın antik gücünü onarıyor."

"Ben kaosa tapıyorum. Bir de yılanları, leoparları, sessizliğiyle birlikte Cybèle'e."

"Vahşi hayvanlar itaat etmez."

"Cybèle vahşi bir hayvan mı?"

"Ah, Tanrım! Bekle gör! *Zerre aklı yok, sırf içgüdü!*"

Yara izi yok, ideoloji yok. İlksel, şiddetli ve vahşi bir yaşam.

"Kelamın ve müziğin adalet kılıcı, en öldürücü silahlardır. İnsanları değil, kavramları öldürürler."

"Paralayın sistemi! Size yedirdikleri aptallıkları kusun!"

"Kendi olmak, kendini aramak tinsel bir istimna riüelidir. Kan! Devrim!"

"Neden çekiniyoruz? Kaçınılmaz olandan mı? Açıklanamaz olandan mı? Korku, primatların aletidir!"

"Curcuna!"

"Ekoloji, doğru ekoloji, insansız bir dünyadır! Geri kalan her şey ise bilinç satın almak isteyen tuzukuruların aptallıklarıdır. Edebiyat, nihai sanattır. Dün de bugün de aynı yerde! Hiçbir şey ölmedi!"

Bir bülbül geçiyor.

"Valentina, senin yüzünü karanlıkta ışıldayan bir küre gibi hissediyorum."

"Dokun ona..."

Şiddetle hıçkırmaya başlıyor. Yüz. Karanlık. Bart kapıyı çarpıp çekip gidiyor. Sır. Biçimsizleşme. Yalnızlık.

"Söylenme, sosyal, sofa."

(Demek ki Nataşa karanlıkta büzülmüş.)

"Mavinin içindeki bir izin üzerinde ağlıyorsun."

"Görünmezin içinde. Karalama yok."

"Sanki senin geçmişteki ıstırabın benim içime akmış gibi."

"Vücudun titriyor mu?"

"Artık bana ait değil."

"Bütün göğsün atıyor. Elimin içinde yumuşacık."

"Birden çok kalbim var benim."

"Göğüs" kelimesini işitmek beni delirtiyor. Nataşa'nın küçük ve sıkı, neredeyse parıldayan göğüsleri! Onları öpmeyi, yalamayı, okşamayı, koklamayı, sırtından sarılıp yattığımda avuçlamayı seviyordum. Göğüslerini yüzüme koymasını, penisimi aralarına sıkıştırmasını, göğüslerinin üzerinde boşalmamı sağlamasını, spermimle yaldızlı tepelerine arabeskler çizmesini seviyordum.

"Karında, göbeğin etrafında. Başın tepesinde. Kimi zaman kürekkemiklerinin arasında ve cinsel organın, rahmin, bacakların içinde."

"Karanlık mı?"
"Kadifeden bir rahim."

YAVAŞ SAPMA

Yuga, yirmi iki yaşında, günlük yazıcısı. Avrupa'nın neresinde gezersek gezelim, güvenlik güçleri giderek daha fazla kendilerini gösteriyorlar, giderek daha küstah ve şiddetliler, hükümetler tarafından kollanıyorlar. Polisin ve köpeğin olmadığı metro istasyonu yok. Yasadışı göçmeler kötü muamele görüyor. Korkuyorlar. Metro koridorlarında dolanamıyorlar, her şeyi yürüyerek yapıyorlar. Kaçıp kurtulma şansı yok. Geçecekleri yolları inceliyorlar, önemli kavşaklardan, bulvarlardan, ticaret merkezlerinden uzak duruyorlar. Bir Afgan göçmen olan Habib'e rastladık.

"Senin için hayat değişti mi?"

"Evet. Korkuyorum. Daha önceleri Almanya'da yaşıyordum. Ama neo-Naziler iki kez saldırdı. Fransız hududundan geçtim. Metroda arandım. Beni tuvaletlere götürdüler, İslam'ı reddetmemi söyleyerek başımı lavaboya soktular, beni boğmaya çalıştılar. İki kaburgamı kırdılar ve başım lavabonun içindeyken elektrikli tabancayla kalbimin yakınına elektrik verdiler. Aniden, telsizle arandılar, üç genç Afrikalı tutuklanmaya direniyormuş. Gittiler. Sanırım benim hayatımı bu kurtardı. O zamandan beri gündüzleri sokağa çıkmaya cesaret edemiyorum. Kız arkadaşım korku içinde. İki hafta öce bir asansörde ona tecavüz ettiler."

"Güvenlik güçleri mi?"

"Tuhaf bir tanımlama."

"Hayatını nasıl kazanıyorsun?"

"Doktorum ben, ama Avrupa'da doktorluk yapma hakkım yok. Yasadışı göçmenleri tedavi ediyorum. Muayene başına üç avro. Hayatta kalmayı başarıyorum, ama bir yere kımıldayamıyorum. Hasta kabul ederken, yerimin saptanma riskini göze alı-

yorum. Dün Afganlar sınırdışı edildi. Her gün göçmenler baskı altına alınıyor. Genellikle onları işkence ve ölüm bekliyor. Bize yardım eden bir Fransız kadın yedi yıl hapis cezasına çarptırıldı. Herkes korkuyor. Her yerde. Tek bir özgür ülke yok."

"Geleceği nasıl görüyorsun?"

"Karanlık, inanılmaz biçimde karanlık."

MEKSİKA

Korkuyorum. Bax beni kendi cangılımda çok uzağa sürüklüyor. Oaxaca'ya geri dönmeye karar veriyorum. Beni takip ediyor. Otobüsle uzun bir yolculuk. Kırmızı köprüler. Aniden su birikintisi. Olayların birbirini nasıl takip ettiğini, bir cismin bir başkasının yerini nasıl aldığını anlamıyorum. Bir dağın aniden nasıl kaybolup yerini kurak ve çorak bir düzlüğe bıraktığını anlamıyorum. Sadece gökyüzü sadık. Otobüsün tozlu ve yağlı camından gökyüzüne bakıyorum. En azından o beni terk etmiyor. Bax fiziksel olarak mevcut. Kalçama değen kalçasını ve gövdelerimizi ayıran su şişesini hissediyorum. Nataşa terk ettiği için çok acı çekti. İçinde bir şeyler parçalandı. Uyuyor. Huzurlu soluk alışı ve sakin vücudu otobüsün sarsıntılarına eşlik ediyor. Rüya görüyor. Ara sıra sinirli sinirli silkininceye eli seğiriyor, soluk alış ritmi değişiyor. Nataşa'yla koyu bir sohbette. İkisinin de sesini işitiyorum:

"Kuşların dilini nasıl öğrendin?"

"Hiç öğrenmedim. Juarez yakınında huduttan yasadışı geçtikten sonra, durdum. Chihuahua dağlarında, ücra bir köyde kaldım. Kuşların dilini bilen yaşlı bir kadının yanında üç yıl geçirdim. İpin ucunu ciddi biçimde kaçırdım. Gerçeğin süreklilik ipini. Kadın beni kuşlarla tedavi etti. Onları çağırıyor, onlar da gelip benim vücuduma konuyorlardı. Yaşlı kadın bana dinlememi söylüyordu. Yavaş yavaş her şey anlam bulmaya başladı.

Birkaç ay içinde yeryüzüne geri döndüm. Devrim hayalleri görüyordum. Çöküş hayalleri."

"Peki, gerçeğe geri döndükten sonra hâlâ kuşları anlıyor muydun?"

"Elbette."

"Ya yaşlı kadın?"

"O hiçbir şey yapmıyordu. O kuşları çağırıyordu ve onlar da benim hastalığımı alıp göğe götürüyorlardı."

"Hastalık ne olursa olsun fark etmez mi?"

"Her şeyi gördüm ben. Yanmışlar, zehirlenmişler, kaza geçirmişler, ruhsal bunalım geçirenler, dilsizler, sağırlar, kuduz köpeklerce ısırılanlar, yılanların, akreplerin soktukları. Bütün civardan geliyorlardı. Kadın onların hepsini tedavi ediyordu. Bir zamanlar insanların hayvanların dilini anladığına inanıyordu. Bizim insan olmadığımızı, hayvan da olmadığımızı, güzellik öldüren makineler olduğumuzu söylüyordu."

"Ayrıldın oradan..."

"Bir Quetzalcoatl beni aramaya geldi."

"Mitsel bir kuş bu. Mantıklı olalım."

"Ağzında bir tek bu kelime var, ağız, ağıl, ağrı, fark yok."

"Bülbülü görebilir miyiz?"

"Quetzalcoatl'ı çağırıyorum!"

Güçlü çığlığına karşılık olarak kuş dev kanatlarını çırpıyor...

"Ne bu? Ne oluyor?"

"Seni göğe götürebilir! Evrende yolculuk yaptırabilir sana!"

"Hayır!"

"Çok değişmemişsin, benim küçük Baxou'm, korkuyorsun, irasyonel olandan korkuyorsun!"

"İdrak gücünü aşıyor... gülme..."

"Akıl, evrenin ortasında camdan bir gözdür!"

BALSTAM. RAPOR NO 364

Meksika benim en sevdiğim yerlerden biri. Doğudan batıya, kuzeyden güneye kat ettim. Ne zaman nazik bir olay görülse Kaçık Doktor işin içindedir. *Cantinas*'ta görünmezsin, tozlu yollarda görünmezsin, saguaros kaktüslerinin gölgesinde görünmezsin. Şiddete rağmen, bu ülkeyi seviyorum. Mexicali şehrindeki son görevimle bir uyuşturucu şebekesini dağıttım. Ama gayet gereksiz. Bir uyuşturucu kaçakçısı yok olduğunda üç tanesi ortaya çıkıyor. Ülkeyi ellerinde tutuyorlar. Gizli anlaşmalar tavan yapıyor. Yozlaşma her tarafa yerleşmiş. Yine de *El Dragon*'u köşeye sıkıştırmaktan mutluydum, kokain sattığı için değil, ama o ve çete üyeleri, kesilmiş ve kurutulmuş göğüsleri bağladıkları anahtarlıkları gururla sergiledikleri için. Meme ucu, halkası. Hudutta moda. Kaçırılan, işkence gören, sakat bırakılan ve cesetleri gömme zahmetine bile katlanmadan çöle bırakılan yüzlerce kız. Bu yatan ve yırtıcı hayvanların kemirdiği ölüler arasında, pis kokular, kaktüsler ve koyu mavilik içinde gezindim. Rakip bir çeteden El Dragon hakkında kesin veriler edinmekte tereddüt etmemiştim. Uzun süre hapiste kalmayacağını biliyordum. Onun da sonu çölde geldi. Eşkali tanınsın diye kafasını bırakmışlardı, ama sikini kesmişlerdi. Şimdi otobüsteyim. Bitmeyen yolculuk. Sıcak hava bunaltıcı. Arkada oturuyorum. Süspansiyonlar tamamen bakımsız olduğundan, her çukurda, ufacık bir taşta göğe yükseliyorum. Yorgunluktan bitkin bir halde, yol boyunca uzanan çiçeklenmiş haçlara bakıyorum. Benim kendi küçük rakı şişem var ve vakit öldürmek için düzenli bir tempoda birer yudum çekiyorum. Oysa Meksika'da kendime sık sık şu soruyu soruyorum: "Bu rakı gerçekten var mı, yoksa yakında öleceğimiz fikrine bizi alıştırmak için yaratılmış bir kavram mı?"

Lupa Bax'ın omzunda uyuyor. Bu şüpheli şahısları giderek sempatik buluyorum. Kendi sonum gelene dek, yıllarca onları

takip edeceğim. Beni Y'ye götürecekler mi? Tuhaf bir şekilde, bu soruyu kendime giderek daha az soruyorum. Bir sorgucu için tuhaf bir durum. Hayatın kendisini sorgulamaya başladığım kanısındayım. Bu fazla kişisel ilişkiyi zaplamayı düşünmem gerekecek. Fakat konuşma alışkanlığı, en ufak olgu ve hareketleri söyleme alışkanlığı sert bir uyuşturucudur. Akşamları, dermeçatma odalarda tek başıma konuşmayı seviyorum, geceleyin barlarda tek başıma konuşmayı seviyorum. Balık tutarken ya da plajda yürürken tek başıma konuşmayı seviyorum. Sessizliği zenginleştirmeli. Süreklilik aramalı. Genellikle, bilmemeyi tamamen kabul ettiğim, kendimi gevşettiğim ve uygun bir mesafeden olayları takip ettiğim, makbul bir nemelazımcılığa kapıldığım anda, tam o anda bir soruşturmanın anahtarını bulduğum olur. Terk edilmenin erdemlerini yavaş yavaş keşfettim. İz üzerinde kalmak... yaptığım şey tam da bu. Yol kat ettikçe Y'ye samimi bir hayranlık duymaya başlıyorum. Kendisinin risk almasına, kendini ortaya sürmesine ve muhtemelen gizlenmesine ihtiyaç duymadan süren ölümcül stratejisinin zekâsı! Eylem onsuz devam ettiği sürece, o ölmüş bile olsa bir şey değişmez. Zaten belki de o yok. Sivilceli bir ergenin hayali, zihnin bir yaratısı olabilir. Biz onu bulsak bile, tutuklanması, muhtemel mahkûmiyeti, hareketi çok daha tehlikeli kılabilir.

Binlerce kişi atlayarak uzayı kat etti, olsun, açlıktan, susuzluktan ölen insan sayısı kaç? Gülünç bir soruşturma benimkisi, kendim gülüncüm, ama sonuçta nispeten mutlu ve gevşemiş haldeyim. Ben önemsizlik imal eden bir atölyeyim. Meksika rakısının etkileri üzerinde düşünmem gerekiyor... Gün ortasında ay gözüküyor, soluk, ışıltılı, ışığın içinde neredeyse görünmez, yüzüyor. Kaç FBI ajanı bu tür zevkleri bilir?

Mola.

Raporu yok etmeli.

Var olmak. Nöronlarla ve sinir sistemleriyle ilgili bilimler, bilinç üreten zihinsel işlemleri araştırıyorlar. Ve Freud'un payını ortaya koyuyorlar.

Bilinç nedir? Geniş soru. Descartes'ı, Husserl'i, Freud'u, *Annales du bac*'ı ya da tercihe göre yanındakinin kâğıdını kopya ederek cevap verebilirsin. Lionel Naccache'a da sorulabilir. Pitié-Salpêtrière Fakültesi'nin yedinci katında, İnserm 562 ünitesi, "bilişsel nörolojik görüntüleme." Nörolog o. Otuz dokuz yaşında. Vaktiyle sadece filozofların ve psikologların ortaya attığı soruyu -kendimizin ve dünyanın bilincine nasıl varırız?- bilişsel nöro-bilimlerin kavram ve araçlarıyla -psikoloji testleri, beyin görüntüleme, sinir akımlarının ölçümleri, zihinsel rahatsızlıkların klinik araştırması- inceleyen bu yerinde duramayan araştırmacılar topluluğunun parçası. Görme, yeme, sevme, bekleme, ıstırap çekme, düşünme ve konuşma, kendi gövdenin içinde olma (aşağıdaki bölümü okuyun) ve basitçe "var olma" bilinci mi? "*Bizim amacımız*," diyor nörolog, "*bilincin beyindeki temellerini keşfetmek*." Dahası? "*Bütün zihinsel işlemler arasında, bilincin faaliyetine bağlı olanları diğerlerinden ayırmak*." Başdönmesi. Montaj zinciri üzerinde çılgına dönmüş Şarlo gibi, kendimizi, beyaz önlükler giymiş, zihnin küçük mekanizmasını sökerken hayal ederiz. Nereden başlamalı?

Koma mı felç mi?

Dramdan; muhtemelen. Reanimasyon servisinde bir adam yatıyor. Klinik inceleme tereddütte. Koma mı? Felç mi? Bu vaka yakın dönemde Salpêtrière'de sunuldu. Collège de France'da profesör olan Stanislas Dehaene, Lionel Naccache ve meslektaşları tarafından *PNAS*'ta yayımlanan bilinç halini belirleme testini görmek için koşturan France 5 tarafından filme çekildi. Basit bir test: Hastaya sesler dinlettirilirken beyin faaliyeti eşzamanlı olarak kaydedilir. Özdeş ses dizilerinin içine, bir süre sonra, farklı bir dizi, bir "yenilik" dahil edilir. Bunu dinlerken, klinik incele-

mede bilinçli teşhisi konulmuş hastaların beyinsel faaliyeti pik yapar. Hepsi değil, ama çoğu. Tersine, koma halinde olanlarda ise sıfır tepki. Yukarda belirtilen hasta tepki gösterdi: Bilinci yerinde ama felçliydi...

Test kısadır, fakat bilincin "işleyişine" dair çok şey söylemektedir. Yeni bir sinyale tepki göstermek, önceki sinyallerin monotonluğunu akılda tutmayı gerektirir. *"Dolayısıyla işlem belleğin asgari biçimini harekete geçirir,"* diye açıklıyor bilim insanı. *"Sübliminal algı keşfedildiğinde işleyen bu zaman boyutu da görülür."* Bilincin bir başka hududu.

Bakalım o halde. (Beyin faaliyeti kaydedilen) bir kişiye, okuyabileceği kadar yavaş geçen bir kelime ile sübliminal hızda geçen bir kelime gösterilir. Bu sonuncu durumda, kelimenin ve anlamının algılanması bilinçdışıdır (araştırmacıların ortaya koyduğu gibi, bu algılama bir duyguya da yol açabilir). Beyinde ne görüyoruz? Arkadaki bir bölgeden daha önde bulunan bir dizi bölgeye doğru giden bir aktiflenme. Bilinçli algı örneğinde bir gidiş-geliş vardır: Geriden öne doğru, sonra geriye doğru. Sonuç: *"Bilinçsiz ve bilinçli algılar aynı şekilde başlar. Ama ilki daha değişkendir."*

Daimi bir kurgu:

Şoke edici: Freud'un ezeli bir yaşam atfettiği bu bilinçsiz algı demek ki uçucudur... Bilincin bilimi psikanalizi öldürecek midir? Soru, her iki dünya açısından da yakıcıdır. Cevap, Lionel Naccache için yakıcı değildir. *Le Nouvel Inconscient** [Yeni Bilinçdışı] adlı kitabında psikanalitik çalışma kavrayışını Freud'a doğru ve Freud'a rağmen yenilemeyi önerir.**

"Bilişsel nöro-bilimler için bilincin içeriği," der, "bir temsildir, inanılan bir kurguyu üretme çalışmasıdır." Tipik olarak, yapılan şeyin bilincinde olmamak, "şunu yapıyorum" diye kendini

---

* *Le Nouvel Inconscient*, Odile Jacob, 2006.

** *Libération*, 21 Aralık 2006.

temsil edememektir. "Bilinçli olmak, demek ki, anlam üretmektir. Oysa psikanalistin yaptığı şeye tam da bu yardım eder: Özne açısından anlam oluşturan bir öykü üretmeye yöneltir. Kurgusal, ama içinde oturulabilir bir gerçeklik yaratır." Bu yaratıcı faaliyetin beyindeki temellerini keşfetmek: Bir bilimkurgu programı."*

RIALTO 6

"Kimi zaman çok ince bir objektifle bedenlerin içine girdiğimi hayal ederim. Bir yüz ifadesinin içsel tınıları nasıl aradığını, organların duyguya nasıl tepki göstereceğini, kalbin bakışa, iç organların ifadeye ya da tutkunun hissettiklerine nasıl bağlı olduğunu gösterecek cerrahi bir kamera."

"Vücut kıtasını araştırmak, ırmaklarını, adalarını, çukurlarını ve tepelerini araştırmak. Vücudun içindeki yaşam üzerine bir roman yazmayı hep hayal ettim. Psikoloji bitti! Alt-gerçekçilik! Organik İlahi Komedya!"

"Bir kayık, bir denizaltı, bir sandal ya da sadece mavi bir balık olmak."

"Eğer konvansiyonel dinamiği takip edersek, birbirimizin üzerine atlar ve belirgin bir öfkeyle, birleşmeye çalışırız. 'Tekleşmeyi başaramadık' umutsuz saptamasına varan bir mücadele cinselliği."

AKBABANIN ZAMAN İÇİNDE AĞIR AĞIR UÇUŞU

Hayatım devrime sıkı sıkıya bağlı. Ben, şeylerin sondajlanamayan derinliklerinden doğan tek düzen olan kaosun cisimleşmesiyim. Dünyadan ve varlıklardan geriye ne kalır? İzler, kan, gökkuşağı renginde sızıntılar. Goya'nın oyma resimleri gibi, bir tırpanın üzerinde kazığa oturtulmuş umut mu? Dolaysız yaşam. Süreğen şimdiki zaman.

---

* Corinne Bensimon, *Libération*, 10 Şubat 2009.

Zamanın ilgası devrimin birinci etkisidir. Kırk yıl gezip dolaştıktan sonra, bugün bir Meksika piramidinin tepesindeyim, erişilmez mağaraların ağı içinde yaşıyorum, etrafımda başka Günlük Yazıcıları var. Nataşa bana geceyi açtı. Hayatımın modern iletişim sistemleri kaybolduktan sonra enformasyon toplamaya devam etmekten ibaret olduğunu çok çabuk anladım. Cep telefonu, internet, ağ olmadığında, eski yöntemlere geri dönülüyor. Mesaj taşıyanlar. Hanlardaki gezginlerin anlattıkları. Elyazması notların orada burada sergilenmesi. Kuşlar.

BALSTAM. RAPOR NO 364

Burada ve orada olmak, dün ve yarın. Valentina, esrarı çözmek için bedenlere girmek istiyor. Tenten Amazonlarda. Avrupa'dan gelen bu çizgi romanları hep sevdim. Daha az canavar, daha az katil, daha az tecavüz ve işkence, galaksiler arasında daha az uçuş ve daha az süper kahraman. İşler kötü!

Yine zaplanacak bir rapor. Fabulous Bureau of Interconnexion'dan dostlarım, ben neden denetlenemez olmayayım ki? Kazancım hava cıva. Karnım zor doyuyor. Doğru dürüst uyuyamıyorum. Gecelerimi, kurt yeniği Buick'imde mayışık şarkılar dinleyerek geçiriyorum. Lüks restoranlara gittiklerinde, Michelin'deki bir üç yıldızlıda kırk dolara hamburger yediklerinde, eşyalarını yerleştiren Portorikoluya yüz dolar bahşiş veren adamlarla geçiriyorum hayatımı. Oysa ben 2,99 $'lık sokak hamburgeri yiyor, yanında da acı bir kahve içiyorum. Onlar lüks orospularla, porno yıldızlarıyla ya da hayatlarına katacak renk arayan zengin, küçük burjuva kadınlarla çıkıyorlar. Benim mide ağrılarını ve ekşiliğini geçiren şu iğrenç pembe sıvı şişesiyle, Pepto-Bismol'la sürekli yolculuk etmem hiç şaşırtıcı değil. Müşterilerimin böyle sorunları yok. Yeni müşterilerimi sevmemin bir diğer nedeni, onlar da benim gibi ayak üstü tıkınıyorlar, metroya biniyorlar, bir bira parası bulduklarında mutlu oluyorlar. İdealist onlar.

Sistemi sikiyorlar, olsun, ama tatlılıkla, oysa ki sistem dünyayı bütünsel şiddeti ve küçümsemesiyle düzüyor. Ulysse'in devrim üzerine, zaman ve kuşlar üzerine söylediklerini işittiniz mi? Bir haydut bana bu nutku çektiğinde, ben papa oluveriyorum. Hiç de fena olmaz, çünkü bu tarafta güçlü değil. Kilise köktencilerin, Nazilerin, bankerlerin ve pedofillerin elinde. Kiliseye gitmeme nedenlerimden biri bu. Benim kilisem gökyüzüdür, gerçek gökyüzü, hâlâ mavi olan. Gökyüzü neden mavi? Çünkü Tanrı bizi yatıştıracak bir şey yapmak istedi. Valium tarzı. Ulysse'in bu müdahalesi beni heyecanlandırıyor. Ben hep otobüsteyim. Meksika'da günlerce kalmak mümkün olsa da, kapan çukurunda yarım yüzyıl geçirildiğini sanmıyorum. Ayı hep görüyorum, Lupa hep bir ergen ve Bax'ın saçları henüz kırçıllaşmamış. Dolayısıyla, rasyonel olarak, zamanın içindeyiz. Fakat Ulysse bütün yaşamından söz ediyor, yaşamın üzerinden uçuyor, öğrenmeye zamanı olmadığı her şeyi zaten biliyor. Modern iletişim sistemleri kayboldu, diyor, ama benim iPhone'um hep cebimde. İşleyip işlemediğini kontrol ettiğimde bir ağa yakalanıyorum ve gelen üç mesajın billursu ding sesini işitiyorum. Bugün, dün ve yarın aynı saniyede hem burada hem başka yerde olunabileceği sonucunu çıkarıyorum. Bu ise, açıkça, dünyanın bütün soruşturmalarına değer. Meskal yardımıyla (mataram neredeyse boş), herkes üç zamanda birden yaşasaydı hayatın ne olabileceğini hayal ediyorum. Daha henüz doğmuş bir bebekken, neredeyse can çekişen bir ölü oluyorsun. İlk öpücük son öpücük oluyor. İkisi arasında da, olmayan-zaman'ın bu masalsı, geniş, zengin, gür bitkili, canlı kıtası. Kendine bu tür sorular soran ilk FBI ajanı ben olmalıyım. Kendimi aniden iyi, tamamen gevşemiş hissediyorum, karnımda ağrı yok, bedenim bu sanrılı otobüsün içinde neşeyle dalgalanıyor. Ne bir şeyi ne bir kimseyi arıyorum. Canlı olmak için para alıyorum.

Mola.

Yok edilmeli.

Hatırlıyor olmalısınız, ben anlatıcıyım, dedi Bülbül. Aerik ile Bart arasında olup biteni görmek için inelim.

"Aerik, sen bir dahi misin?"

"Ben Cybèle'in gitar çalan tek oğluyum. Diğerleri, daha ziyade zil, kaynana zırıltısı ve davul çalarlar. Bu ritüel araçları küçümsemiyorum. Benim gitarım Cybèle'in kalbi."

"Tapınağın içine indin mi?"

"Ben çalıyordum, o çıktı. Kırmızı gözlerini gördüm. Yaldızsı tenini. Beni gezdirdi."

"Derin mi?"

"Bütün kavramlar yitiyor. Düşüyorsun, içinden geçiyorsun, görüntüler birbiriyle çatışıyor."

"Senin şeytan üzerine sayıklamalarını pek sevmiyorum."

"Sonunda onun Tanrı'nın ikizi olduğunu anladım. İyi ve nazik polis."

"Fazla Amerikalı."

"Leoparları bana gönderiyor. Bana rehberlik ediyorlar."

"Ben seninle inmek istiyorum."

"Bir bira daha içelim mi? Derinliklerde içecek hiçbir şey yok."

"Aşağısı sıcak mı?"

"Cayır cayır yanıyor."

"Normal boyutta bir kadın üzerine otuz altı sayfadan fazla yazmak güç. Oysa Cybèle'le belki de bir roman yazılır..."

"Aptallık! Bir kadın üzerine yüz bin sayfa yazılabilir."

"Bir barda güzel bir Meksikalı kadın olan Lara'ya rastladım. Kalçalar, muhteşem göğüsler, tumturaklı amber pullar serpiştirilmiş gri gözlerinde bir ışıltı! Ona baktım ve bedeni üzerine yazmayı önerdim. Tanrım, ne deneyim! Benim eve kadar yürüdük. Sabahın erken saatlerinin ılık havası, okyanus rutubeti, ender siluetler, balıklarla dolu pelikanlar, gayet hafif ağır bombardıman uçakları. Bir kahve içmek için durduk. Denize bakıyordum, gözlerine, denize. Fark görmüyordum."

"Fucking romantik... Love körlüktür..."

"Geniş camların önünde büyük bir masam var. Kuşlar cama gelip benim yazı yazışıma bakıyorlar. Masama asla bir şey koymuyorum. Ya da tek bir şey. Bir limon, bir hindistancevizi çekirdeği, bir taş, ölü bir Meksikalının kristale yontulmuş başı. Benim hiçlik masam."

"Hayatım mahvoldu, moruk! Şaşırt beni!"

"Lara masanın üzerine çıplak yattı. Bir başka ölü Meksikalı kafasının içinde keçelerim var. Mavi bir kaya bloğuna yontulmuş bir baş. Geceleyin, onun gözleri olduğunu ve bana baktığını hissediyorum."

"Gecenin sorunu bu. Her şey sana bakar. Özellikle iki kafanız varsa."

"Ben mavi bir keçe seçtim. Lara tek ağacının tenine temasını seviyordu."

"Nereden başladın?"

"Kasığın uzun çizgilerinden omuzlara doğru. Kıvrımları takip ediyordum. Keçe esnek deriyi hafifçe dalgalandırıyordu. Göğüslerinin, yüzünün, alnının, kalçalarının üzerine, sırtına ve kıçına bir çöle yazar gibi yazdım. Anüsün etrafını koyu renk bir haleyle çevreledim. Okyanustan doğan güneşin yaldızlı ışığı. Işık, baldırlarının üzerinden kayıyordu. Geceyarısı olduğunda, cinsel organının etrafında, metni bitirdim."

"Otuz altı sayfa tuttuğunu nasıl biliyorsun?"

"Olimpus'uma kaydettim ve Ejder'ime geçirdim. Metin ekranımda belirdi. Otuz altı sayfa."

"Çılgınlık!"

"O zamandan beri birçok kadın üzerine eksiksiz bir roman yazma hayali kuruyorum. Onların, tesadüfi okur ve aktristlerle birlikte, gezgin bölümler halinde geceleyin dolaştıklarını hayal ediyorum. Karşılaşılan bir kadını okumak, onu bir edebiyat kafesindeki masanın üzerine yatırmak..."

"Sex sucks!"

"Cybèle üzerine bin sayfa yazabilirim. Son romanım."

"Sonra, seni iğdiş ediyor ya da senin kendi kendini iğdiş etmen için seni delirtiyor. Kesik taşakların yerde..."

"Bana ne!"

"Çalparalar ve davullar. Taşaklarına dikkat et!"

"Onun müziği mi bu?"

"Elektro gitarı sevmeye başlıyor."

Düzlem değişimi, diyor Bülbül.

"Düşler beni ilgilendirmiyor, ben deney için varım. Gerektiğinde ölüme dek giderim. Aşk ve cinsellik teşebbüslerinin trajik tekrarı beni yıpratıyor. Issız bir adaya çekileceğim, şebeklerle, yılanlarla, gökyüzüyle, geceyle sevişeceğim. İnsanlardan bıktım! Soğuk cinsellik yok artık, umutsuz arayış yok!"

"Viking'in büyük sesi derinlerden geliyor! Ama umutsuzluğa kapılmayın, bu tiksinti aşırı kullanmaktan kaynaklı. Cybèle onunkini sertleştirir."

"Ne yapıyoruz peki? Kafamızda koyu bir talanla, cinsellik nöronlarımızı kızıştırıyor muyuz? Basquiat'laşıyor muyuz?"

"Stanhope Oteli'nde aşırı dozdan ölmek istemiyorum."

"Haz. Organlar hiçbir şeyden ayrı olmadıklarını hemen bilirler. Bedenler birbirine şeffaf bir şekilde gelirler."

"Bizim sorunumuz, ancak insanlarla cinsellik yaşıyor olmamız. Ben gökyüzüseverlikten, ağaçseverlikten, taşseverlikten, duyumseverlikten yanayım. Vücudun her şeyle bütünsel bir teması olmalı. Bebek bir kutupporsuğu gibi bütün evreni yalayıp sonra da dilini bir cinsel organın üzerine koymalı."

"Islanmaya başlıyorum..."

"Göğe bakarken siki kalkmalı insanın!"

"Ayın okyanustan doğuşuna bakarken orgazm oldum."

"Bir Jackson Pollock'a bakarken sikinin kalktığı hiç oldu mu?"

"Romantik dönem bu. Ama ardından şu soru gelir: Bir trene bakarken, bir kurşun kaleme, asfalta, betona ya da bir balık yuvasına bakarken hiç ıslandın mı?"

"Balık yuvası.. Sanırım bu olabilir. Çok güzel, özellikle orada asılı et parçaları, umutsuzca birbirine sarılan sarı, pembe ve lâl rengi izler varsa..."

BALSTAM. RAPOR

(Tamam, sonunda kendi etrafında dönüp durmamak için raporları numaralamayacağız!) Dolayısıyla günlüğüme devam ediyorum. Görünmez ve her yerde hazır ve de nazır Nataşa'nın diyeceği gibi, iç içe geçmiş utançlar olmadan. Görüyorsunuz, onun jargonu bana da bulaşmaya başlıyor! Basquiat'yı tanıyordum. Onu soruşturdum. Bir gece, saat sabahın üçünde, Tribeca'nın karanlık bir barında bana konyak bile ısmarladı. Ne zarif biri! Onu hep hatırlayacağım. Sıfır numaralı odada aşırı dozdan öldüğünde, Stanhope'un resepsiyonundaydım. Ama aklımda kalan şey, o ünlü sado-mazo bardaki sohbetimizdir.

"Beni soruşturmandan mutluyum."

"Ya! Tamam... orijinal..."

"Benim var olduğumun kanıtı bu."

"Bir konyağı bitirmek üzereyiz, hayır, sen ve ben, bu küçük Çinli kadın asılı adama işkence ederken ve bütün bu deri maskeli yüzler, kendini tatmin ederken onu dilim dilim kesişini seyrediyorlar."

"Sen son derece safsın, Balstam. Hiçbir şeyden emin olamayacağın bir gün gelecek."

Basquiat kadehini bir çırpıda bitirmiş ve beni o sapıkların barında bırakmıştı. Bu sezgiye nasıl sahip olduğunu bilmiyorum. Sanatçıların sağı solu belli olmaz. Onlarla düşe kalka bunu öğrendim. FBI'dan biri için bu hem bir hakaret hem teselli. So-

nuçta, elkitabında yazdığı gibi değil hayat. O gece sanatçıların, megalomanileriyle birlikte gayet öngörülebilir olan gangsterler kadar usta yankesici olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Birçok sanatçının mangırı olmadığından, her şey mümkündür. Elbette haydutların resim yapmaya ya da şiir yazmaya başlaması hariç. O günden beri benim salonumda Basquiat'nın bir röprodüksiyonu var. Sanatçı, benim için şu ithafı yazmış:

"Balstam'a, anlık gölgem. Seni takip eden görünmez bir kedi hep vardır."

Basquiat'nın üzerinde ise bütün tüyleri kabarmış bir kara kedi vardı. O geceden beri sık sık arkama bakıyorum ve kimi zaman, ıssız ve iğrenç yollarda, sarı gözlerini bana dikip bakan kediyi görüyorum. Kimi zaman, Basquiat'nın kediye dönüştüğünü ve bana eşlik ettiğini düşünüyorum. Reenkarnasyona ve çağdaşımız olan diğer antik aptallıklara inandığımdan değil, ama sanatçıyla benim aramda, o dönemki müşterilerimle aramda olan bağ vardı. Sonuçta, her şeyin belirsizliğini soruşturmak için yaratıldığımı ve bunun benim hayattaki işlevim olduğunu hissediyorum. Olgular, kanıtlar, kesinlikler, amfetaminler meslektaşlarımı uyuşturdu. Benim içinse bütün bunlar siliniyor. Ben başka sularda geziniyorum, üstelik teknem yok, daha ziyade hiçliğin tatlı sularında yüzüyor gibiyim. Rialto'da seksten çok söz ediliyor. Seks yapılıyor. Bende kriz şeklinde geliyor. Kamışım haftalardır ölü gibi. Taşaklarının üzerine konmuş, sakince uyukluyor. Sonra bir akşam kasıklarıma işkence etmeye başlıyor. Sanki hayalarım patlayacak. 39. Sokaktaki stüdyosunda çalışan Samantha'yı görmeye gidiyorum. Benimkini emiyor, otuz bir çektiriyor, dalga geçerek prostatıma takılıyor ve nazikçe burnuma dayadığı kılsız organına bakarak boşalıyorum. Dilimle bir kez yalamama izin veriyor.

Samantha hep dalga geçiyor, bu yüzden ona sadığım. Karışıklık yok, karmaşa yok, altmış dolarını veriyorum, müdavimlerine bu fiyatı çekiyor, diğerleri seksen ödüyorlar ve hoşnut bir halde gidip köşedeki şarküteriden pastırmalı ve salamura kornişonlu

bir sandviç alıyorum. Bu sırada, bizim genç dostlar gibi, bir amcığa bakarak ereksiyon olmak benim için biraz ezoterik. Güzel bir kıçı seyretmeyi tercih ederim. Ve bir kadının tenine yazı yazan Bart'ın aklımdan çıkmayan o görüntüsü! Çok kitap okumuyorum. İki Ludlum, üç Patricia Highsmith, beş Graham Green, Kolomb-öncesi uygarlıklar üzerine bir kitap, Meksikalıların geçmişini öğrenmek için. Muffinler üzerine bir kitap. Buna hayranım. Bir kalıbım var. Çırpıcım var. Evde yaptığım tek şey bu. Muffin tarifi denemediğim tek bir pazar günü yok. Son yaptığım, karamelize portakal kabuğu ve siyah çikolatalı. Tam yeme de yanında yat cinsindendi. Basket maçı ya da golf partisi seyrederken tek başıma tıkınıyorum. Düşük pantolonlu, kendinden emin davranışlı şu oğlanların hiçbir şey yokmuş gibi bir deliğe top atmalarını görmek hoşuma gidiyor. İnsanın içini rahatlatan bir saçmalık bu. Üstelik bütün çimenlik sanki bir kuaför tarafından tıraşlanmış. Benim imkânım yok, ama eğer zengin olsaydım bir golf kulübüne üye olurdum. Paralı yuppilerin etrafında hep güzel kapatmalar olur. Elbette, okuduğum polisiyelerin en iyisi Kitabı Mukaddes'tir. İnsan ruhunun bütün bayağılıklarının bulunduğu tek kitap. Bir dedektif eksik. Kendimi sık sık Kabil'in ve diğer psikopatların yanında, kötülük kumpası kurarken hayal ediyorum. İsa'nın, hiç olmazsa onun muhafızı olsaydım. Çocukluğumun kahramanları gibi üstün meziyetlere sahip artniyetsiz biri o.

Fakat Bart, kadınların üzerine yazmak yine de başka bir şey. Bu konuda bir şeyler okuyabilirim. İNTERNETTE bir hizmet olmalı: EN GÜZEL KİTAPLARINIZ OTUZ DAKİKAYA KALMADAN EVİNİZDE YA DA ÜCRETSİZ. *Son Mohikan* ya da *Huckleberry Finn'in Maceraları* gayet iyi rulolanmış kızlar biçiminde gelir. Okumak için yatağa uzanırsın. Ülkemizi etkileyen okuma yazma bilmeme sorununu büyük ölçüde çözecek bir program! Amerikalıların yüzde on biri ne okumayı ne yazmayı biliyor. Ah, Bart, bana en son kitabını gönder, baştan sona yiyip yutacağıma yemin ederim!

BÜLBÜL

Derinliklerde bir başka kuş. Çıngıraklı yılanların ve leoparların dostu. Cybèle'in ruhunun tezahürü.

"Yalnızlığın dibine temas etmeli. Oraya varana dek durmamalı. Yalnızlık, uç noktalarında, yumuşak ve hoş kokulu olur. Sevinç bu yumuşaklıktan doğar. Terk edilme duygusu bu yumuşaklıkta parçalanıp yok olur. Bir kozalak gibi içine gömülürsün. Kozalağın ucundaki minnacık delik görüldüğünde panik olur. Fakat, terk edildiğinde kozalaktan çıkılır, daralmanın ve sıkıntının ardından, yalnızlığın bir icat olduğunu hissetme mutluluğunun ani etkisi görülür."

"Beden, hayalgücüyle aynı kendinden geçme düzeyinde. Düşünceyle yapılan her şey anında gerçekleşir."

"İmkânsız bu. Şifreler yiyip bitirdi bizi. Aşırılıkçıların bile şifreleri var. Hepimiz kabile üyesiyiz ve bu kabilelerin kuralları var."

"Tam bir koşulsuzlanmaya yönelebiliriz. Organik bir çilecilik. İçsel anarşi."

"Materyalist ruhun erotikleşmesi."

"Varlığın karanlığına, maddenin karanlıklarına paraşütle atlayış."

"Büyük aşkı tanımadan ölmekten korkuyorum."

"Tutkunun yerçekimi bu."

"Şu an için, kara delik."

"Ben burada bunu seviyorum. Vücutlarımız gölgede. Sadece senin varlığın var, sesin, kokun, teninin seğirmesi."

BÜLBÜL, TEKRAR

Soluk alışı hızlı. Okşandığı hissediliyor. Güçlükle işitilen birkaç inilti. Sessizlik uzuyor. İniltiler artıyor.

Uzaktan gelen sağır edici bir gürültü giderek artıyor. Sonra, tam kadın bir çığlık atarak doyuma ulaşırken, siyah plastikten

geçen Bax'ın ilk kuyruklu yıldızının ışıltısı. Bu kısacık ışıltı, kuyruklu yıldızın sesinin yükselmesiyle çakışıyor ve onunla birlikte kayboluyor. İki üç saniye boyunca, gri, gerçekdışı bir aydınlık içinde Valentina'nın asılı bedenini, sarkan başını, koltuklara doğru kat kat inen saçlarını, ters duran yüzünü, açık gözlerini görmek mümkün oluyor. Göğüsleri, karnı görülüyor. Gökyüzünde bacaklarının arasında diz çökmüş adamın yüzü karnında. Bağsız, sicimsiz, yüzüyorlar. Açıla açıla hafiflemiş bedenler. Çocukluğumun sirki, akrobatlar, açılan bedenlerin hızı, ağır ağır dalışlar, tutulan nefesler ve sevinç, heyecan, mavi ışıktaki gizem.

"Cinsel organın beni gördü, beni tamamen kucaklıyordu. Onu alnımda, gözlerimin üzerinde, burnumda, dudaklarımda hissettim. Sanki beni senin içine girmeye davet ediyor gibiydi. Tersine dönmüş bu doğumda gözlerim seni içerden seyredebilirdi."

"İçsel yaşam..."

"Senin kanında, bir kayığın içinde yol almak, kalbine nüfuz etmek, onun nasıl emip boşalttığını görmek, karıncıklarını, göğüslerinin yumuşaklığını içerden görmek. Seyredile seyredile şeffaflaşmanı ve renklenmeni isterdim. Senin içinden geçtikçe, dünyayı, gökyüzünü, ışıltıları organlarından süzülen kuyruklu yıldızları görmek isterdim."

"Ben küçükken anne babam bana bir anatomi kitabı hediye etmişti. Organları tek tek kaldırdığında vücudun içini ziyaret edebiliyordun. Vücudun her bir bölümü hareketliydi. Bir dizi kapı kalbe doğru açılıyordu. Ben bu vücudu, bu vücutları, çünkü bir adamla bir kadın vardı, çok hayal ettim. Bir varlığın bana açılmasını ve benim içime eksilmeyen bir merakla, bilimsel ve şiirsel bir tutkuyla bakmasını o andan beri beklediğimi hissediyorum.

ÇINGIRAKLI YILANLAR

ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ!!! Çıngıraklı yılanlar derin uçurumlardan çıkıyor... Aerik, ağır ve ölçülü bir hareketle, gitarını

eline alıyor ve daha ilerde "çıngıraklı yılan blues'u" diye adlandırılacak olan şeyi çalıyor. Bu lanetli yılanlar, blues'u anımsatan heavy metal'i severler. Jimi Hendrix'in *Red House*'u geliyor aklıma. Ayağa kalkıyorlar, yılanlar gibi kıvrıla kıvrıla sürünüyorlar, ağızları açık, marakaş kuyruk, dişler öldürücü zehirle ışıldıyor. Tek bir ısırık bizi tapınağın son katına, karna, derinliklere, titreyen kaosa ve kaosun paramparça eden lavına gömmeye yeter!

ÇINGIRAKLI YILANLARIN ŞEFİ

Benim misyonum sizi Cybèle'e götürmek. Soyunun!
"Evet, böyle, kımıldama. Bırak yüzün yüzümün üzerinde kalsın. Benim içimde soluk al. Her aşk teşebbüsünden önce birleşmeli. Cinsel organınla benim altınımı bul, beni içimden geç, gel kalbime boşal, ağzıma, beynime, spermini kemiklerime kadar akıt!"

"Organında kalbini hissediyorum. Çarpıyor, haz alıyor."

"Daha derine... Kal orda... Kımıldama..."

POWER

Gary. On dokuz yaşında. Günlük yazıcısı. Boston.
Elektrik tabancasının Amerikalı imalatçısı Teaser, tartışmalı tabancalarının yol açtığı elektrik şokunun "asgari" bir kalp krizi riski taşıdığını ilk kez kabul ederek polislere göğüs bölgesine nişan almamayı öğütledi.

Teaser kullanıcıları için yayımladığı *En Yumuşak Silah Rehberi*'nde, göğse nişan almaktan mümkün olduğunca kaçınmak gerektiğini belirtmektedir. Böylelikle elektrikli tabancayla yapılan atışın kalp krizinden ölümler üzerinde etkisi olup olmadığı tartışmasına son verilmektedir.

Kalp-damar rahatsızlıkları Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ölüm nedenlerinin başında gelmektedir ve "bu tür ölüm bir golf sahasında ya da bir MacDo'dan çıkarken de meydana gelebi-

lir. Bizim silahımız masumdur. Görünürde hiçbir delik yoktur. Hatta bir M16'ya kıyasla zarif olduğu bile söylenebilir."

Karın bölgesine ateş edin!

Teaser, nöromüsküler felce, soluk tıkanmasına, otomatik olarak dışkılamaya, kırk beş dakikaya kadar uzanabilen bir felce neden olan elli, yetmiş bin volt elektrik vererek bir zanlıyı etkisiz kılmayı sağlar. Dünyada on dört bin iki yüz güvenlik gücü grubu tarafından kullanılan -bu güçlerin de en azından on iki bini Kuzey Amerika'da, aynı zamanda da Büyük Britanya ve Fransa'da bulunmaktadır- bu silah, ateşli silahların daha az tehlikeli bir alternatifi olarak sunulur.

İnsan Haklarını Savunma Örgütü'ne göre, yedi yüz doksan yedi kişi Teaser'la elektrik verilmesinin ardından ölü bulunmuştur. Teaser iki yüz on beş ülkede işkence aracı olarak kullanılmaktadır.

DOLUNAY

Piramidin göğüsleri olmalı. Biz aşağıdayız, ben (Ulysse) ve o (Nataşa). Buraya nasıl geldik? Onun adı Quetzalcoatl'dı. Aniden, daha onun ayaklarına bile tutunmamışken, gözlerinin içine girmeden ya da tüylerinin üzerine yatmadan, kendimizi bu piramidi seyrederken buluyoruz. Piramidin tepesinde tanıdık iki gölge, göğüslerin arasından doğan aya dua ederek doğruluyorlar. Bu kadar geniş bir ay başka nerede görebiliriz?

"Gördün mü onları?"

"Evet... Ay, Bax, Lupa..."

"Bax beni gerçekten işitseydi, kuşların dilini anlardı. Sen, senin ruhun taze, ışıltılı, sen onu anlayabilirsin. Bir süre sonra bütün modern iletişim araçları yok olmuş olacak, kanatlardan, gözden başka bir şey kalmayacak."

"Ben bunları yüksekten görmek istiyorum, kartalım ben."

Perspektif değişiyor, göz geniş bir yeşil alanı kapsıyor, piramit minicik, okyanusta kaybolmuş, iki gölge yaklaşıp kaynaşıyor. Cangıl cilalı. Kırmızı ve sarı çiçekler patlıyor. Sesler küresel haleler gibi yüzüyor. Düz ya da doğrusal hiçbir şey yok. Tolteklerden ve Şişimeklerden beri kullanılan peyote, dünyayı, meskalin dolu kaktüsün hamurunu ya da goncalarını yiyen kişinin ruhunda gösteriyor.

İspanyol istilacılar onu aldıklarında korkunç sanrılar görmüşler ve şeytanla karşılaşmışlardı. Oysa ki peyote kültünü uygulayan farklı etnik yapılar ve kabileler gökyüzüne açılıyorlar, bulutlardan geçiyorlar; uyumu, güzelliği, hiçbir şeyin varlıktan ayrı ya da farklı olmadığı ve tersine, kendini unutarak dünyaya hizmeti sağlayan global vizyonu görüyorlardı.

Tam olarak piramitin göğüsleri arasından doğan ayın hareketliliği, yükseklerde uçan akbabaların bin gözü gibi uzaya dağılmış bakışım, her bir yapraktaki, her bir tutam ottaki göz, renklerin muhteşemliği ve canlılığı, kendimi kaybederken gerçeği bulmamı sağlıyor bunlar. Bu gerçek artık varlığın kendini gösterdiği bu düz alan değil; bunları seyretmeyi sağlayan şeyler karşısında yavaş yavaş bir kaynaşma, bir öğrenme, bir alçakgönüllülük. Bakışın ne kadar köleleştirici ya da özgürleştirici olabileceğini düşünüyorum. Kendi bakış açından baktığında, dünya küçülüyor. Kaktüsün acı hamuru nesneleri yüzdürüyor, dans ettiriyor, beni dans ettiriyor. Zaman yok olup uzay doğuyor. Şahane bir şekilde. Her şeyi kapsayarak. Ben çokluk içinde yüzüyorum, kendi içimde yüzüyorum.

Bax da dans ediyor. Hayvani, neredeyse kalınderililere özgü bir dans. Ağırlığın ve güzelliğin, dinamiğin ve esnekliğin dansı. Ay mavimtırak ve billursu yörüngelerle çevrili. İliğime ve kalbime temas eden sonsuz bir ışıldama. Kalp önce organ, sonra varlığın merkezi, göğsün ortasında. Göğüsler kalbin zarif tezahürü.

Teaser konusunda hemfikirim. Bu alet tam bir pislik. İz bırakmadığından, bütün dünyadaki polislerin yeni işkence oyuncağı oldu. Refah içindeki bir işletme, görünmez işkence satıyor. Hayvanlarda kullanılanın aynısı. İnsanı tamamen felç edip bırakıyor. Küçük bir Teaser darbesi şu taraftan, küçük bir Teaser darbesi bu taraftan. Biz kendini uygar sanan barbarlarız. İnsanların palalarla kesilmesini tercih ederim. En azından bir oyun olmadığı anlaşılır. Daha açık olur. Teaser kullaan herkesi Teaser'den geçirmek gerekir ki, bedene, sinir sistemine ne yaptığını bilsinler. Irak'ta ve Guantanamo'da çok kullanılıyordu.

Ay burada. Piramitin göğüsleri arasından doğduğu doğru. Bizim otobanlarımız, fast-food'larımız, standartlaşmış otel zincirlerimiz, tektip yiyeceğimiz var, ama Meksikalıların bilimi vardı, gökyüzünü ve gezegenlerin hareketini biliyorlardı. Onların değeri anlaşılmasın diye, insan kurban ettikleri, tanrıları yatıştırmak için bir jaguarın gövdesine kurbanlardan taze sökülmüş kalpler doldurdukları söylendi ve dehşete kapıldık. Peki ya biz, biz daha iyisini mi yapıyoruz? Cortés'ten bu yana, Vietnam'a, Afganistan'a dek, uygarlık götürmek için işgal ediyor, katliam yapıyoruz. Tanrı bizimle, ama özellikle dolarların üzerinde. Tamam, bu tür notların üst rütbelilerin eline geçmemesi iyi olur. Ulusa hizmetle geçireceğim son yıllar bunlar. Emekliliğim için kötü olur. Peyoteye gelince, ben de kullandım, hatırlıyorsunuz, hoş bir uyuşturucu olduğunu söyleyebilirim. Yerlilerin onu Tanrı'yla karıştırmasını da anlıyorum. Hatta sırları bize öğretmek için Tanrı'dan önce peyotenin hazır bulunduğunu da söylerler. Amerika'da bizim bir peyote kilisemiz var. Törenlerde üyelerinin halüsinojen kullanmasına izin var. Dans etme arzusu. Hayali biçimlerin erimesi. Balmumu müzesi gibi biraz. Her şey ölü, donmuş, gerçeğin kötü bir taklidi. Hafif bir yel ya da başka bir sıcak rüzgâr estiğinde, yüzler erimeye başlıyor. Burunlar

kayboluyor, gözler Benjamin Franklin'in ya da diğer demokrasi ikonlarının hırkası üzerinde acıklı bir şekilde kayıyor. İşte yine katılmadığım bir kavram. Totalitarizme yakın olan sistemleri belirtmek için bu kelimeyi kullanmaya nasıl cüret edilebiliyor? Bizim demokrasimiz, herkes tamamen manipüle olduğunda ve kontrol edildiğinde görülür. Kölelerden oluşan büyük koro, özgürlüğe övgü düzüyor. "Diktatörlüğün" meziyeti açık seçik olmasıdır. En azından özgürlük olmadığı bilinir. Piramidin tepesinde, onların yanına varıyorum. Oradayız. Ayda dans etmekteyiz. Sanırım belli bir özgürlükten yararlanıyoruz. Uçak bileti almadan yolculuk etme ve obezler akvaryumu olan şu Amerikan havaalanlarından geçmek zorunda kalmama özgürlüğü de olsa bu, özgürlük özgürlüktür.

RIALTO 8

"Burada kalalım, karşı karşıya, iguanalar gibi huzurlu. Sence ölüme hazırlanmak gerekiyor mu?"

"Engelsiz düşünce, gökyüzüyle yeryüzü arasında yeşeren sinirler, son derece sütümsü vücut, galaktik bir küme."

"Kamışının tadını seviyorum, şeklini, taşaklarının kıvamını, baş yapısını."

"Vücutlarımızın çözülmesini, en ufak bir parça bile kalmamasını isterdim. Hafif bir dansla atomlar uzayda fır dönmeli."

"Bolaño'nun ailesinin geçirdiği araba kazasını tasvir ettiği şu bölüm. Ölümleri, ısıdan birbirine kenetlenmiş, kelimenin tam anlamıyla birbiri içinde erimiş elleri."

"Yağmur, gökyüzü, fırtına, şimşekler, tayfun, kasırga."

"Kuşlar bile sustu."

"Hayvanların kaosa, eli kulağında olan felaketlere duyarlı olduğu söylenir. Kasırgaları, tayfunları, tsunamileri saptama aygıtlarından çok önce hissederler."

"Belki de karanlık bizi kurtardı."

"Ya öteki tarafa geçtiysek, korkusuzca, çarpışmadan, yumuşakça?"

"Herkesin, elinde palayla yol açtığı bir cangıldan geçiş."

"Hayvanlar bize bakıyor."

"Mitsel yaratıklar..."

"Ejderler ve kızböcekleri..."

"Bu kez sonuna kadar gitmek istiyorum. En çılgın düşlerimi tenin içinde deneyimleyeceğim. Vahşiliğe varana dek."

"Ağzım titriyor, sanki bedenin sürekli içime akıyormuş gibi nektar doluyor."

SUS BÜLBÜL

"Ağzım deliriyor!"

Yiyişme sesleri. Vahşilik ve yumuşaklık.
Sesler incelik kazanıyor. Sessizliğe doğru kayıyorlar.
Yavaşça yol alınıyor. Nihayet, büyük sessizlik.
Kuyruklu yıldızın sesi çok uzaktan geliyor, daha güçlü.

İNTERNETTE KİMLİĞİ BELİRSİZ NASIL DOLAŞILIR

Leila. Günlük yazıcısı. Zürih.

İnternette kimliği belirsiz dolaşabilmek için iki çözüm: Ya kimlik kartı istemeyen siber-uzaylarda bağlantı kurulur, ki bu her zaman elverişli değildir, ya da "tamamen kimliksiz" protokolü izlenir.

– Her şey bilgisayar satın almakla başlar. Ne olursa olsun çekle ya da banka kartıyla ödeme yapmaktan kaçının, bilgisayarınızı nakit satın alın, kimlik kartı göstermeyin, böylece bir makinenin sahibine ulaşmayı sağlayan en basit bağdan kurtulmuş olursunuz. İkinci el bir bilgisayar alıyorsanız, sabit diski temizleme-

ye ve tamamen yeniden formatlamaya özen gösterin. Mac'leri PC'lere tercih edin.

– Önünüzde el değmemiş bir bilgisayar duruyor, fakat çeşitli öğeler yüklemeniz gerekecek, anti-virüs, metin işlemci, kimliksiz yazılım ve elektronik posta. Burada da önlem almazsanız iz bırakır ve geçişinizi belli edersiniz.

– Evinizden uzak bir free-wifi kafeye gidin. Tercihen başka bir ülkede olsun. Asla aynı kafeye tekrar gelmeyin. Anında kepçelenebilirsiniz.

– Bağlanın. Bilgisayar sizden kayıt olmanızı isteyecektir. Hayali ad ve adresler girin. Büyük harflerle küçük harfleri, rakamlarla sembolleri karıştırdığınız şifreler uydurun. Sözlükte bulunan bir kelimeyi, bir adı, soyadı, doğum tarihini, sevgilinizin, lisenizin, evcil hayvanınızın ya da bir spor veya film kahramanının adını asla almayın. Şifre ne kadar uzun olursa, kırması da o kadar güç olur.

– Anti-virüs programını kurun. Mac için en iyi programlardan biri Intego'dur. Fakat usta hackerlar karşısında hiçbir antivirüsün yüzde yüz garanti olmadığını bilin.

– Bir free-wifi bağlantısından, merkezi sizin ikâmet ettiğiniz ülkede olmayan bir kimliksizlik programı indirin. Böylece herhangi bir devlet istihbarat teşkilatının baskı yapması ve bilgi edinmesi çok daha güç olur. Ama en kesini kimliksiz serviste sizin IP adresinizin olmaması. Bilgisayarın adresi olsa bile sizinle bağ kurulamaz. Kimliksizlik programı size, dünyanın bütün ülkelerinde bulunan farklı IP adresleri sağlayacaktır ve her bağlantıda değişecektir. Şirketleri Asya ülkelerinde, interneti denetlemekle ünlenmiş ülkelerde ya da veri tabanını hükümet kaynaklarının hizmetine sunan ülkelerde bulunan programlardan uzak durun. Kanada ve Almanya iyi birer üstür.

– Çok sayıda üyesi olan bir elektronik posta sağlayıcı seçin. Böylece sizin yerinizin saptanması daha güç olacaktır. Daima takma ad kullanın. Her hafta şifrenizi değiştirin.

– Facebook gibi sosyal ağların sizin kişisel verilerinizi koruma politikası olmadığını ve yayımladığınız her şeyin takip eden dakikalarda size ait olmaktan çıktığını ve saptanmanızı sağlayacağını bilin.

– Eğer bir siteniz varsa, evinizden asla bir şey göndermeyin, daima free-wifi kafelerden gönderin.

– Mail'inizi ya da erişim sağlayıcınızı açık bırakmayın.

– Bir "davetli" kimliği yaratıp onu kullanın.

– Akıllı telefonunuzdan asla bir şey göndermeyin, asla bir şey açmayın. Sadece eğer nakit olarak satın almışsanız, kimlik vermemişseniz ve bir sahte kimlikle geçerli kılınmış aboneliği olmayan bir kartınız varsa kullanın. Bir akıllı telefonunun, kapalıyken bile, sizin yerinizin saptanmasını sağladığını unutmayın. Saptanmayı önlemek için, kullanmadığınız zaman bataryasını çıkartın.

Bu öğütlere uyarsanız meraklı gözlerden her zaman uzak olursunuz. İyi sörfler!

ÇIRAKLIK

Yüzüne mavi mürekkep döküyor. Ulysse kudurmuş denizi görüyor, hafif yelkenli bir dalgadan diğerine fırlatılıyor. Her şey aynı anda oluyor, ardışık zaman yok. Nataşa ona bakıyor. Gözleri deliliğin içinden geçtiğinden artık korkmuyor. Ulysse, güçsüz, deniz kazasına tanıklık ediyor. Yelkenli pruvasından su alıyor ve maviliğin içine pike yaparak dalıyor.

Ben, Nataşa'nın bizzat ruhumda açtığı anlık tünellerle birbirine bağlanmış farklı yerlerde aynı anda Lupa, Bax, Nataşa ve Valentina'yla birlikte olabilirim!

"Bu görüntülerle ne yapayım?"

"Bunlar senin görüntülerin değil, ben de görüyorum onları."

"Bir gün bitecek mi?"

"Evet, korkma."

"Quetzalcoatl Rialto'da beni bulmaya geldiğinde korktum. Valentina beni yemişti, öldüğümü sanmıştım."

"Burada olmak için bir geçiş bulman gerek."

"Üçüncü kuyruklu yıldız dünyayı yok etmedi mi? Hayatta mıyım ben?"

"Senin içindeki her şeyin yatışmasını beklerken, sessiz kal, haftalarca, aylarca. Göreceğiz."

"Lupa'yı görmek istiyorum."

"Gelecek. Gerçeğin içine derinlemesine giren herkes buraya gelir. Ben temel şeylerle meşgul oluyorum. Yiyecek, içecek, aşk. Demek ki senin yapacak hiçbir şeyin yok. Hayatını yaşa. Kuşlar yavaş yavaş gelecek. Seninle konuşacaklar, ama sana söyleyeceklerini kimseye tekrar etme, özellikle kendi kendine. Tercüme yok!

Bu çok tatlı sessizliğin içine giriyorum, korkumun ve kaygılarımın filmini seyrediyorum. Bir şey demeden dinliyorum.

RIALTO. İNİŞ 1

Sesler, antik bir koro, çığlıklar ve mırıldanmalar. Şehrin hortlaklarının gezindiği geniş karanlık odalarda herkes susuyor. Sessizlik, Cybèle'i karşılamak için. Fışkıran altınlar, hafif dokunuşlar, parıltılı izler. Görünmez ışık, deri ışık, *ışığın* beyindeki ani izi. Müzik enstrümanları, belki, çok boğuk ya da aşırı sesler, keskin, ne flüt var ne davul, elektro gitar yok. Aerik bile suskun. Çıtırtılar, toprağın açıldığı, betonun doğurduğu sezgisi. Karanlıkta bir kara delik, bir hava çağrısı, sıvı altın ve sessizliği yırtan leoparların kükremesi. Billursu birkaç korku çığlığı. Vahşi hayvan giysilerinin sürtünmesi, giysilerin karanlık kokusu. Hepimiz sinemayı terk ettik. Ulysse ve Valentina buradalar. Cybèle'in kesintiye uğrattığı bir yemekten artan kanlı vücut. Önce derin

katmanları ziyaret etmeli, sonra kendini yamyamlığa vermeli! Lupa ve Bax uzaya saçılmış, ayın içine gömülmüşler. Bülbül de indi, sesi işitiliyor, şakıyor ve sırlar söylüyor. Nataşa dışında kim işitebilir onu? Bir kanat çırpışı. O da Cybèle'i, kızını karşılamaya hazırlanıyor.

Çıngıraklı yılanlar araya sızıyor. Ölüm ve korku sessizliği içinde çıngıraklarını titretiyorlar. Bütün emareler belirdi. Şimdi de Cybèle'in ışıltılı, çıplak, parlak vücudu. Tek görülen o. Biz karanlığa gömülüyüz. Gümbür gümbür, acımasız kahkahası.

"Kim benim peşimden derinliklere gelecek? Bu yolculuğa kim katılacak?"

"Ben, Aerik, Bart, Lupa, Ulysse, Valentina ve Bax."

"Ya sen, sen kimsin?"

"Terennüm eden."

Bir uğultu. Boşluğa düşüyoruz. Uçuşan, asılı, başdöndürücü bir düşüş içinde birbirine tutunmuş bedenler. Şaşkınlık ya da korku haykırışları.

Bedenler arasında yere iniyoruz. Sanki en büyük atlayış gerçekleşmiş. Altımızda milyonlarca beden, çıplak ve kanlı milyarlarca beden, kendi iç ışıklarıyla parıldıyorlar. Işıyan çocuklar, erkekler, kadınlar, yaşlılar. Bir doları ellerinde sallayarak zamanın ve uzayın içinden geçiyorlar. Günde bir dolardan az parayla yaşayan bir milyar insan. Diğerleri ölü. Bize değiyorlar. Yarı saydam, neredeyse boş kemiklerin içinde yüzüyor bakış. Kimileri yürürken düşüyor. Doğrulacak güçleri yok. Mırıltılar ve sızlanmalar sönüyor. Gölgeler arasında gölgeler. Valentina fotoğraf çekiyor, şekillerin içsel ışıltısına güveniyor. Etlerin magması, deşilmiş karınlar, kemikler ve deri, dişsiz ağızlar, yılanlarınki gibi siyah diller. Yiyecek yok, su yok. Çatlamış toprağı elle kazmak bir işe yaramaz. Her şey kuru ve yaşamsız. Cılız bir kan dışında, bu bedenlerin içinden geçen bir şey yok. Hiçliğe açılmış bakışlar. Bir damla su umuduyla varsayımsal bir buluta dokunmaya çalışan eller. Can çekişenler ve cesetler arasında,

piknik yerine uygun beton masa ve sıralara yerleşmiş aileler sepetlerini ve şişelerini çıkartıp cesetlerin ortasında piknik yapıyorlar. Game Boy, keskin, aşırılmış sesli elektronik oyuncaklar, cesetlere inen kılıç darbeleri. Kırmızı şarap, radyo, dünya havadisleri. Her şey yolunda. Krizden çıkmak, birkaç aylık çabaya ve ılımlı kısıtlamalara bakar. Fazla yiyecek. Terk edilmiş meyveler. Ablak çehreler, donuk bakışlar. Kaynak suyu şişesini eline almak için bankın üzerine, masanın üzerine çıkacak güç kimsede yok. Cesetlerin arasına park etmiş parıl parıl arabalar. Karavanlar. Bir tanker. Bir polis arabası. Mavi ışıldağı birkaç dakika boyunca dehşeti aydınlatıyor. Mavileşmiş cesetler aniden güzelleşiveriyorlar. Polisler, bir tahıl çubuğunu yakalamak için bir masanın üzerine çıkmayı başaran genç bir adamı kelepçeliyorlar. Bir süre tartışıyorlar, sonra ağzına bir kurşun sıkıyorlar. Cybèle'in panterleri sinirli, gidip geliyorlar, leş kokularından ve kan kokusundan rahatsız olmuşlar. Dünyamn gerçekliğine açık derinlikler. Gerçeğin bayağı düzeyi.

8

KÖPRÜ

Gaspar. On altı yaşında. Günlük yazıcısı. Bogota.
Tenebrae Kolonisi emeklileri olan eski askeri dalgıçların yıllık yürüyüşü bu pazar yapılıyor. Güneş ışıl ışıl. Organizatörlerin kiraladığı üç otobüs tıklım tıklım. Bir alabalık partisi planlamışlar. Ardından da, balığın bol olduğu Segosa Gölü kıyısında barbekü düzenlenecek. Bogota'da, her yerde olduğu gibi, polis götünden soluyor; kuleleri, köprüleri, turistik havaalanlarını ve Flying Freedom'u sürdürmek için atlanabilecek her yeri koruyor. Köprünün başında polis barajı, polis, askeri dalgıçlar, topluluk. Karşılıklı bir iki laf edildikten sonra, güzel bir portakal rengine boyanmış ve iki yüz yirmi metrelik uçuruma hakim olan uzun demir köprüye çıkıyoruz.

Şapkalar ve oltalar, bira şişeleriyle dolu buzluklar. Üç otobüste de müzik sonuna dek açılmış. Ortam oldukça neşeli. Polisler ikinci ve üçüncü otobüstekileri selamlıyor.

"Emeklilerle sorun olmaz!"

"Özellikle eski askerlerle."

"Şu küçük sersemler ne diye atlayıp duruyor ki? Hayat o kadar da kötü değil, küçük zevkler, tatminler var."

"Bir torunum oldu."

"Hayat basit. Aile."

"Bak, otobüsler köprünün ortasında durdu..."

"Olta atmak için biraz fazla yüksek!"

"O yaşta miyop olurlar."

"Belki fotoğraf çekeceklerdir. Muhteşem bir manzarası var."

"Korkuluğa yaklaşıyorlar..."

"Üstüne çıkıyorlar!"

"Belki yeni bir paraşüt modeli deneyeceklerdir."

"Olamaz, onlar olamaz, lanet olsun, boşluğa atlıyorlar!"

"Gidelim!"

İki polis koşmaya başlar. Silahlarını çekerler ama gerçekten bir işe yaramaz. Ancak son zanlının atlamasını engelleyebilecek sürede olay yerine gelirler. Adamı yere yatırıp kelepçelerler.

"Delirdiniz mi siz, sersem sürüsü?"

"Bizim yaşımızda yapacak pek bir şey kalmıyor... Tehlikeli bir hayat sürdük... Geriye ne kaldı? Koltuk... televizyon... yemek... orospular... prostat kanseri, öyle mi?"

"Sana hapis kalmış bir de."

"İntihara teşebbüsten kimseyi hapse atamazsınız."

"Psikiyatri kliniği!"

"Sakin olun, delikanlılar, gençlerle dayanışma gösterin, çözün ellerimi ve benimle birlikte atlayın, muhteşem olur. Atlayan iki polis! Sansasyonu bir hayal edin! Dokuz saniye boyunca uçmak..."

"Bak, eğil, ahbaplarının düşüne bak!"

"Bırak atlasın, çok aptal, başka sempatik yaşlıları da zehirleyecek."

"Seni atlaman için bırakacağız, kelepçelerini çözüyoruz... Hatta seni biz iteceğiz!"

BALSTAM

Yine peyoteyle yüklü olarak nihayet uygarlığa geri dönüyoruz. Parlak ve engin bakışlı bölge rehberimiz her birimize büyülü kaktüs soğanlarından bir kâse bulamaç verdi. Ara sıra cebimden çıkarıyorum ve parmağımı içine daldırıp dilimin üzerine okkalı bir miktar koyuyorum. Bir kez etkisini göstermeye başladı mı, küçük bir doz irtifayı korumaya yetiyor. Oaxaca'dayız. Sevimli

sömürge evleri, berrak gökyüzünde dizi dizi. Işıltılı bir mavi, toprakrenkleri, maviler, pembeler, sarılar. Taş döşeli yollar, kimi zaman bir avludaki çeşmenin sesi, yeşillik, buldozerlerin açtığı yollar, toprak öyle yumuşak ki yalınayak yürüme fikri geliyor aklıma. Bax ile Lupa'nın gölgesiyim. Büyülenmiş bir halde izliyorum onları. Esnek ve havadar küçük şapkamla, pabuçlarım ellerimde, yüzümde bir gülümseme, şaşkın gözüküyor olmalıyım. Adı umut verici bir barda duruyoruz: CAOS. Hemen önünde, gece vakti iki sarı kepçe, insanın kanını emmekle meşgul sivrisinekler gibi kımıldamadan duruyorlar. CAOS'un mavi ışığı, seller gibi akan Meksika rakısı. Ömürlerini tamamlayıp küllüklerin kenarında sönen sigaralar. Her şehirde sanki meçhule açılan bir kapı var. Bir geçiş yeri. Gizli bir geçit. Oaxaca'da CAOS böyle yerlerden. Mavinin içine girmek benim gibi biri için azami risk almak demek. Çünkü mavi, diğer renklerin tersine, sonsuzdur. Barın içinde yayılan ritmik müziğe karışan sohbetlerin melodisini seviyorum.

Ruhu ıstırapla sallayan falancanın "tekno-hiphop-soulhouse"u. Barın bir köşesinde oturuyorum. Hemen karşımda, diğer köşede, üç metre ötemde, Lupa, yaldızlı teninin ışıltısı içinde çok güzel. Üzerinde neredeyse şeffaf bir giysi, string külotu ve hep kıpır kıpır küçük göğüsleri. Bax barmenden istediği bir parça kâğıt üzerinde hesaplarını yeniden yapıyor. Aklını kullanabilecek halde mi? Benden daha fazla değil. Ama belki de böyle anlarda bir deha işareti kendini gösterebilir. Sek içiyoruz. Lupa ayağa kalkıyor, kalçaları sağdaki soldaki maviyi temizliyor, bana sürtünüyor, dosdoğru gözlerimin içine bakıyor, gülümsüyor ve ortadan kayboluyor. Geri geldiğinde duruyor, hemen yanıma, boş iskemleye oturuyor. Bar tıkabasa dolu olduğundan ve bacaklarını koyacak pek yer olmadığından, çıplak kalçalarını dizlerimin arasına sokuyor. Kalbim çarpmaya başlıyor. Yüzüne baktığımda, kırmızı mercandan bir ölü kafası görüyorum, ama dudaklar ve gözler onun. Sorun yok, Meksika'dayız. Elimi ona

doğru rastgele uzatıyorum. İnsanların benim tombul ve yumuşak elimin temasından hoşlandıklarını biliyorum.

"Balstam."

"FBI mı?"

"Fabulous Bureau of Interconnexion."

"Kılığınız cangılda bırakılmayı hak ediyor. Portakal rengi otelde iyi misiniz siz de bizim gibi?"

"Ve sizin gibi benim de yolculuklarda şansım var."

"Yarın sabah size eşlik ederim. Ucuza yeni bir stil yaparım size. Şu andan itibaren aleni bir şekilde birlikte yolculuk edeceğiz. Size her şeyi söyleyeceğim. Hatta eğer isterseniz sizin alete raporlar kaydedebilirim."

"Aynı şeyi arıyoruz."

"Yani?"

"Onu araya araya kaybettim. Bedenime bile girmiş olabilir diye düşünüyorum... Y için bundan daha iyi zula olabilir mi?"

"Sizin içinizde onu görürsem söylerim."

"Vücut araması mı?"

"Düş görüyorsunuz, Balstam, ama güzel gözleriniz var. Eliniz sıcacık."

RAPOR

Ertesi sabah, avlunun serinliğinde, muz ağaçlarının yaprakları altında kahvaltı ediyoruz. Kat kat begonviller neredeyse krep tabağıma dek iniyor. Amerikan kreplerinin üstünlüğünü itiraf etmeliyim. Bunlar dürüme benziyor daha çok. Meksika mutfağına biz karışmamalıyız. İşin temelini bize bırakmalılar. Hamburger, krep ve sekiz santim kalınlığında biftekler. Bax erkeklerin en sevimlisi. Lupa'nın güzelliğine direniyor mu? Aynı odayı paylaşıyorlar, ama ben yan taraftayım, ben birleşmenin ses bandını işitmedim. Üç kuyruklu yıldızdan, Rialto'dan, Freedom Flyers'tan

ve elbette hedefler yok olana dek büyüleme gücüne sahip Y'den söz ediliyor. Bax, karanlığın içinde beliren, konuşan, geceleyin, ay ışığında piramitlere tırmanan Nataşa'dan başka kadın düşünemiyor. Daha sonra, pazarın yakınında, krem rengi bir takım elbise, her zaman çok zarif olan Basquiat tarzı bir Meksika gömleği ile Siyahi bir pezevengin zevkine uygun ayakkabıları Lupa'nın zorlaması ve cazibesi sonucunda satın alıyorum. Ama Lupa benden hoşlanıyor. Kendimi o kadar da kötü bulmuyorum. Büyük meydanda, ağaçların gölgesinde, buzlu bir frappaccino içiyoruz. Lupa tuhaf bakıyor. Hiçbir şeyi kaçırmayan, nüfuz eden ve her bir gözü varlığın farklı bir tarafına hitap eden bir bakış. Biri görünür izin üzerinde yol alırken, diğeri görünmezin kalbine dalıyor.

"Whitman'ı biliyor musun?"

"Lisedeyken birkaç şiirini okumuş olmalıyım."

"Dinle, o halde:

Sex contains all, bodies, souls,
meanings, proofs, purities, delicacies, results, promulgations,
Songs, commands, health, pride, the maternal mystery, the seminal milk,
All hopes, benefactions, bestowals, all the passions, love, beauties, delights of the earth, delights of the earth,
All the governments, judges, gods, follow'd persons of the earth,
*These are contained in sex as part of itself and justification of itself.**

Sessiz kalıyorum. Bir rüzgâr esiyor, yerli bir kadın geçiyor, bir çocuk renkli ayraçlarla yanımıza yaklaşıyor. Amma fikir! Binlerce ayraç. Sanki turistlerin kitapları varmış gibi, Whitman'a kar-

* Cinsellik her şeyi kapsar, vücudu, ruhları / fikirleri, kanıtları, incelikleri, amaçları, dağılmaları, / Ezgileri, buyrukları, sağlığı, gururu, annelik gizemini, meni sütünü, / Bütün umutları, iyilikseverliği, bağışları, bütün tutkuları, aşkı, güzelliği, dünya nimetlerini, / Bütün yönetimleri, yargıçları, tanrıları, yeryüzünün yöneticilerini, / Bunlar cinsellikte, cinselliğin sayısız parçası ve varlık nedeni gibidir. (ç.n.)

şılık verir gibi. Bart'ı düşünüyorum, bir kadının tenine yazılmış metni düşünüyorum. Lupa için başka şiirler yazabileceğimi düşünüyorum.

"Çok yalnız gözüküyorsun, Balstam, bir adın bile yok."

"Benim adım Waldo."

"Waldo, bırak git, yarın ölebilirsin."

"Güç! Bunun için eğitilmedim ben."

"Şimdi ölsen, ne düşünürsün?"

Frappaccino'mdan birkaç yudum içiyorum. Üst dudağımda donmuş köpüğü, Lupa gibi, bir dil hareketiyle temizliyorum. Lanet soru!... Bir Amor purosu yakıp, birkaç duman çekiyorum... Lupa gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Cevap vermem için, beni havaya sokmak için. Krem rengi gıcır gıcır kostümümle, teorik olarak öldüğüm yerde, krem rengimle, gringoları şaşkınlığa düşürecek şekilde yerde yatıyorum. Vücudum soğuyor. Kanım donuyor. Kalbim, bu zavallı Waldo Balstam'ın yaşamasını hâlâ sağlaması gerekiyor mu, diye kendi kendine soruyor. Ne yazık ki, bulunduğum yerde, ayrıcalıklı bir görüş alanım var. Lupa'nın kalçalarını ve cinsel organını görüyorum. Ben güzel pamuklu gömlekleri denerken, satın aldığı küçük kırmızı Meksika slipi içinde organı nabız gibi atıyor. Ölürken ne düşüneceğimi biliyorum. Kendimi bırakıyorum. Cevap geliyor, ağzımdan sadece o çıkıyor:

"Yaşıyor olmalıydım."

Tekrar oturuyorum. Sigaram sönmüş.

"Bu akşam yeniden canlanmana yardım edeceğim, senin kollarında çırılçıplak kalacağım. Küçükken neyi severdin?"

"*Son Mohikan*'ı. Annem bana okurdu."

"Ondan başka?"

"Kurbağalar ve baharatlı patateslerle jambonlu burgerler."

"Kurbağa mı yiyordun?"

"Hayır, onları seyrediyordum. Bizim evin yakınında bir bataklık vardı. Kurbağa yavruları siyah spermatozoitler gibidir."

"Irkçı mısın sen?"

"Hayır, insanları severim."

"O zaman ben senin küçük kurbağan olurum. Siz Fransızlara böyle diyorsunuz, değil mi?"

Waldo Balstam sempatik ve gümbürtülü bir kahkaha attı.

"Bana Y hakkında tüyo verecek misin?"

"Senin içinse, evet, ama soruşturman içinse asla."

"Sadece kendim için çalışıyorum. Bu lanet hayatın bizi meçhule doğru nasıl götürdüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Welcome, Waldo!"

TANIMA

Kyo. Yirmi yaşında. Günlük yazıcısı.

"Bir grup Japon, veri taşıma tarzı olarak insan vücudunun doğal iletkenliğini kullanarak, anahtarsız ya da kimlik kartı olmadan kapıları açmayı ya da giriş kontrollerini aşmayı sağlayacak bir sistem ortaya atmaya hazırlanıyorlar.

"Telekominikasyon devi NTT'nin kolu olan NTT Microsystem özel giriş düzenekleri tasarladı. Bunlar bir cebe ya da bir el çantasına konduğunda, kapı kollarına ya da zemine yerleştirilmiş alıcılara kimlikleri aktarıyorlar. Bu alıcılar da bir denetim düzeneğine bağlılar.

"Anahtarını ya da giriş kartını aramak için her yeri eşelemeye gerek yok artık. Aletten yayılan bir kimlik sinyali kişinin gövdesinden, kol ve ellerinden ya da bacak ve ayaklarından geçerek kapı koluna ya da zemine erişiyor. Kişi tanındığında yol açılıyor.

"'Gündelik hayatta çok şeye dokunuyoruz. Ayakta bile olsak yerle temas halindeyiz,' diye açıklıyor NTT Microsystem'in bir araştırmacısı olan Mitsuru Shinagawa. 'Bu basit eylem iletişimde bulunmayı sağlayabilir,' diye ekliyor.

"NTT'nin bir diğer kolu olan NTT Eletronics, zemindeki alıcılar sayesinde, bu teknolojiyi kullanan işletmelere erişimi kontrol sistemini ticarileştirmeyi öngörmektedir.

"'Kişilerin çalışma mekânlarında engelsiz dolaşımı alanında önemli bir pazar bulunmaktadır,' diye anlatıyor firmanın sorumlularından Toshiaki Asahi. 'Bu sistem sayesinde, kişiler, ellerinde eşyalarla alıcıların üzerinde yürürken kapılardan geçebilirler,' diye örnek vermekte, ayrıca -çok yaygın bir uygulama olan- bazı fabrikalarda boyna asılı bir cihazla dolaşmanın tehlikeli olduğunu da belirtmektedir.

"NTT'nin hedefi, insanın makineyle iletişiminin ötesine gitmek ve bu aynı teknolojiyi kişiler arası ilişkide kullanmaktır.

"'İletişim teknolojilerindeki gelişim dolayısıyla insan ilişkileri zayıflamıştır. Biz bu teknolojiyi dokunma yoluyla yeni bir iletişim tarzı yaratma umuduyla tasarladık,' diye belirtmektedir M. Shinagawa.

"Örneğin bir doktor bir hastanın vücut ısısını ve nabzını sadece elleriyle dokunarak ölçebilir. Doktorun vücudundan geçen bilgiler ölçüm aygıtlarına ulaşacaktır. Böyle bir uygulama, araştırmacıya göre, hastalar için daha az kaygı verici olur.

"NTT'nin bir diğer kolu olan DoCoMo NTT mobil iletişim operatörü ve rakibi KDDI birçok aplikasyona hizmet edebilecek bu teknoloji üzerinde yıllardır çalışıyor.

"NTT DoCoMo yakında insan vücudu aracılığıyla sinyal gönderebilecek özel vericiye sahip bir mobil telefon piyasaya sürecektir.

"Böyle bir aygıtla donanmış iki kişi, sadece el sıkışarak birbirlerine koordinatlarını ve kendi terminallerinde içerilen diğer bilgileri iletebileceklerdir.

"'Sürümü arttırmayı başarırsak, iletişim tarzı olarak sadece vücudu kullanarak, kulaklarda bir kask ve cepte bir gezici telefonla, aralarında hiç bağ olmadan, müzik dinlemek ya da göz-

lük ekranlarla video seyretmek mümkün olacaktır,' demektedir NTT DoCoMo araştırmacısı Yuji Nakayama.

"Aynı şekilde, ticari bir ilişkide, biyometrik sahicilik saptaması yapmadan, sadece mobil kredi kartını üzerinde bulundurarak ödemek için eli bir kayıt kasasına koymak yeterli olacaktır.

"Bir kör, uydu GPS'le yer saptamaya gerek kalmadan, bastonu ve eli aracılığıyla yerden bilgi edinip, selüler terminali aracılığıyla sesle yönlendirilebilir.

"Japon laboratuvarlarında başka çok sayıda fikir de doğmuştur. Bu teknolojinin insan vücudu üzerindeki olası etkileri üzerinde duranlar olsa da, bugüne dek risk saptanmış değildir."*

BALSTAM. RAPOR

Nihayet gece oldu. Duş aldım. Dişlerimi fırçaladım. Artık yeniden bulabileceğime göre, biraz Meksika rakısı içtim. Hiç belli olmaz diye, üç şişe satın aldım. Vantilatörün altına yattım. Yavaşça dönen kanatlarından etkilenmiştim. On yedi yaşında bir kızın benimle ilgilendiğine inanamıyorum. Kadınlardan daima uzak durmak FBI'ın bir öğüdüdür. Fakat bulunduğum noktada ne tür bir risk olabilir ki? Beni vaz mı geçirecek? Onların davalarına zaten yakınım. Üstelik, kimin ya da neyin üzerinde soruşturma yürüttüğümüzü bilmeyi hiç dert etmediğine eminim. Tenime serin serin dalgalar gönderen vantilatörün beni hipnotize etmesine bırakıyorum kendimi. Bir meyve kupu getirttim. Oradalar, komodinimin üzerinde, bana bakıyorlar. Birkaç ay öncesine kadar hiç bu tür düşüncelerim yoktu.

Lupa bir adımda içerde. Hafif, güleryüzlü.

"Çok mu korktun, Waldo?"

"Vantilatöre konsantre olmuştum."

---

* *Libération*, 12 Nisan 2009.

Lupa soyunup giysilerini eski deri koltuğun üzerine koyuyor. Kırmızı külodunu çıkardığında kalbim şiddetle atmaya başlıyor. Ona bakmama izin veriyor, gülümsüyor. Gözleri öyle koyu, öyle sakin ki, neredeyse göz kapaklarını hiç açıp kapamıyor. El kitabına göre, göz kapakların hareketi sorguya çekilen kişinin kafa karışıklığının ifadesidir, ama burada prensip olarak sorgu yok. Lupa yatağa doğru zarif bir şekilde yürüyor, kalkan organıma bakıyor. Kırmızı külodunun altında hayali bir külot daha var...

"Fena değil, Waldo!"

"Şey, doğanın bana verdiği aşağı yukarı bu. Beni tanıyan kimi kadınlar böyle söylüyor."

"Bilirsin, sizin sandığınızın tersine, bir yaraktan beklenen şey boyu değildir. Tabii gerçekten küçük değilse..."

"Ya... Peki, ne istiyorsunuz?"

"Duyarlı olmasını, dinlemesini ve özellikle zeki olmasını."

"Ufuk açıyorsun bana..."

Lupa üstüme yatıyor, beni kollarının arasına alıyor. Vücudu kaynaşma halinde bir kütle, tenlerimiz tanışıyor, birbirini tadıyorlar. Lupa beni öpüyor, küçük dili titriyor, benimkiyle oynuyor.

13

FREEDOM FLYERS

Imogeen. Günlük yazıcısı. On altı yaşında.
Nöbetçi'den telefon: annemin son mesajı.
"Kaptanınız konuşuyor, otuz yedi bin feet yükseklikte uçuyoruz, görünürde türbülans yok. Büyük bir an hazırlandığından, şampanya ve bütün alkoller su gibi akacak. İçecekler bizzat ben, yardımcım, kabin şefi ve diğer mürettebat tarafından ikram edilecektir. Cep telefonlarınızı kullanabilir, bu istisnai anı yakınlarınızla paylaşabilirsiniz, çünkü Havai'ye öngörülen saatte varmayacağız. Yolcuların alkışları. Mantarları patlatılan şampanyalar. İçinizden biri çılgınca bir arzu duyarsa, bütün mürettebat olarak sizi dilediğinizi yapmaya davet ediyoruz. Uçağın içinde dolaşabilir, gelip beni öpmek için pilot kabinine girebilirsiniz. Hosteslerimiz şimdi size *Satisfaction* müziği eşliğinde striptiz yapacak. Herkes Rolling Stones seviyor, değil mi? Histerik gülüşmeler. Sevgilim, inanmayacaksın ama hostesler çıplak. Biz Melta Airlines'ta olsak da, eski zamanların TWA hosteslerinin efsanevi gülümsemesi var yüzlerinde. Şampanya seller gibi akıyor. Düş gibi bir yolculuk bu. Hey, Tanrım! Benim hemen önümdeki sırada bulunan bir rahip cübbesini kaldırdı ve hosteslerden birine arkadan giriyor. Hostesin yüzünü görüyorum, zevkten kızarmaya başladı. Ah, Tanrım, Sodome ile Gomorra bu! Kaptan kabine geçip soyunuyor. Muhteşem dövmeleri görülüyor.

Aniden bir ayrıntı gözüme çarpıyor. Hosteslerin kasıklarında ve kaptanınkinde, basının sözünü ettiği o yazgısal Y dövmesi var. Her Free jumpers'ın kasıklarında bulunan Y. Ah, Tanrım!"

"Anne, sana bir şey söyleyeceğim, Günlük Yazıcıları'ndanım ben."

"Tanrım!"

"İyi jumplar, anne. Bana söyleyecek bir şeyin varsa diye hatta kalıyorum."

"Kaptanınkini... bir kadın yolcu emiyor... Orospular üniformayı hep sevmiştir. Yumuşak yarak. Böyle dememeliydim. Normal boyutuna dönmüş organ. Pilot kabinine geri dönüyor. Hoparlörlerden bizimle yeniden konuşuyor. Rolling Stones'u hep sevdiğim kesin..."

"Bayanlar baylar, kaptanınız tekrar konuşuyor. Hava ulaşımındaki kriz ve Low Cost şirketlerinin saldırısı karşısında, Skullteam, ana hissedarımız olan devletin de temel kaygısı olan devrimin anısına liberter uçuşu başlatmaya karar verdi. Bu akşamdan itibaren karşılığı size tamamen ödenecek olan bu uçuşu kazanmanız büyük bir şanstır. Yaşadığımız her şey CNN'den canlı gösterileceği gibi, kameralı birer akıllı telefonu olan bütün yolcuları da, yurttaşlarımızı eğlendirmek için mümkün olan en hızlı şekilde görüntü göndermeye davet ediyorum. Etik dertleri olan herkese şunu söyleyebilirim ki, çekinmeyin, kendimizi Beyaz Saray'ın tepesine atacak değiliz. Gönderilen görüntüler. Yolcuların çığlıkları. Son istekler. Son aşırılıklar. Bütün fantazmalarınızı doyurmanız için yarım saatiniz kaldı."

"Şu orospu hosteslerden birini boğazlayabilir miyiz?" diye bağırıyor bir yolcu.

"Hayır, işin güzellikle bitmesi için biraz nazik olmalı."

"Tamam, sizi meşgul etmek için, bütün mürettebatın Freedom Flyers'ın parçası olduğunu ve bütün bunların bir Nisan 1 şakası olduğunu anons etmekten zevk alırım. Bahse girerim hepiniz inanmıştınız."

Kahkahalar ve alkışlar patlak verir.

"Skullteam'in reklam kampanyası bu!"

"Uçus mili formları nerede?"

"Önünüzdeki bölmede bulunan derginin son sayfasında bulacaksınız. Bununla birlikte, size şunu belirtmek isterim ki, Y'ye buradaki herkesin büyük bir hayranlığı var ve dövmelerimiz sahici. Devrim için hayatlarını feda etmiş binlerce free jumpers'a da büyük bir hayranlık besliyoruz ve sonuçta, bugün 1 Nisan olsa da, şaka, bunun bir şaka olmadığıydı ve tam şu an, free jumpers'ın komutasında uçuş halinde yüz kırk yedi uçak var ve kararlaştırılan saat yirmi yedi saniye içinde gelip çatacağından, pike yaparak okyanusun üzerine ineceğiz. Bayanlar, baylar, size iyi inişler diliyorum ve Skullteam adına, sadakatinizden dolayı teşekkür ederim."

Bağırışlar, panik.

"Seni seviyorum, sevgilim!"

"Tahmin ediyordum ama asla söylememiştin!"

GÖKTEN DÜŞEN AŞK MEKTUBU

Elena. On beş yaşında. Günlük yazıcısı.

İki kız arkadaşımla birlikte Barceloneta plajındayım. Hava berrak, yumuşak. Uçak yok. Aniden gökyüzünden her formatta, her renkte kâğıtlar düşüyor. Gözlerimizi kaldırıp, bakışlarımızın bizi götürdüğü kadar uzağa bakıyoruz. Kâğıt düşüyor, kelime karı yağıyor. Birkaç mektubu okuyoruz. Aşk mektupları.

RIALTO. İNİŞ 2

Cybèle hiçliğin içine paraşütle yavaş yavaş inmemizi sağlıyor. Derin katmanların ikinci sahanlığı bu. Bakışımız geceye açılıyor. Burada iç çekişler ve mırıltılar var yalnızca. AIDS'ten sonra,

sonsuzca birbirine sarılmış milyonlarca beden, hareketli devasa tablo. Bu çoklu gövdede mitsel bir şey var, milyonlarca kol, baş, bacak. Her renkten derinin birbirine karıştığı dünyanın bu büyük bedenine bakıyorum. Hiç düzenlenmemiş kadar büyük beden-partisi. Soluk alışım daha düzenli. Aerik biraz bıkkın bir yüz ifadesiyle olup bitene bakıyor.

"Bu orji benim ergen düşlerime fazlasıyla benziyor."

Işıklı kombinezonlu hostesler bedenlerin arasından geçiyorlar. Küçük yapay mücevherler kakılmış ojeli tırnaklı ve kusursuz manikürlü ellerinde, hokkabazlar gibi, en çılgın ve en renkli seks oyuncakları beliriyor.

"Sihirli ördek, kokulu çilek, çifte takma penis, fosforlu anal priz, dalgıç yunus, klitorisinizi çiçek sanan kelebek, cinsel organınızın uzunluğunu ve genişliğini üç misli arttıran pompa. Bütün bu aletler, Avrupa Adil Boşalma Hakkı Komisyonu tarafından size karşılıksız sunulmaktadır. Stoklarımız sınırsızdır! Aletlerimizden isteyin, hazzınız sonsuz olsun!"

Haz makinelerindeki elektrikli motorların gürültüsü dayanılmaz oluyor. Kulaklarımızı histerik bir sivrisinek ordusu istila ediyor ve en keskin sesler kulak zarımızı titretiyor. Orgazm çığlık ve bağrışları artıyor. İblisler amfiye bağlı, ses dayanılır gibi değil.

"Jeller, pomatlar, Viagra, popperslar!" diye haykırıyor, göğüsleri küstahça yapay sarışın bir bebek.

Sesini işittirebilmek için bağırmak zorunda. Orgazm aletleri götlere ve amlara sokuluyor. Bedenler devasa bir titreşimden ibaret. Toprak sarsılıyor. Dağlar çöküyor. Göllerin üzerinde tsunamiler. Açık deliklerden çıkan yarasalar uçuyor. Sarı, mavi ve kırmızı ilk oyuncaklar kendi kendine kımıldamaya başlıyorlar, bir delikten çıkıp diğerine giriyorlar. Hareketsiz Cybèle tuhaf bir uzaysallaştırmaya tanıklık ediyor. Sağ elini kaldırıyor, bir işaret yapıyor, seks oyuncakları baştan sona vücutlardan geçmeye başlıyor, cinsel organa girip bir gözden ya da patlayan bir kafatasından çıkıyorlar. Haz nesneleri ışıltılı obüslere dönüşüyor. Zevk

bağrışlarının yerini panik çığlıkları alıyor. İki metre uzunluğunda ve gökkuşağı renginde bir takma organ tek bir hareketle yüz kadar bedeni deliyor. Spermden ve vajinal salgıdan çok kan var ortalıkta. Delirmiş kelebekler bedenleri Cybèle'in uzayına taşıyıp, oradan aşağıya atıyorlar. Tavşanlar insan eti otluyor. Güzel, küçük ördekler keskin ve uzun gagalarını birbirlerinin kıçına sokuyor. Kaplanlar yarakları ısırıp yerken, paniğe kapılmış hostesler, iskemlesinin üzerinden tavşan kızları gözetleyen felçli bir yaşlı adama sesleniyorlar, fakat derisi yüzülmüş tavşan biçiminde, kıpkırmızı bir kurşun seks kralının göğüs kafesini deliyor ve gri etten küçük bir kütle olan kalbini alıp götürüyor.

LUPA. FBI TEYBİNDEKİ RAPOR

Waldo kafamı karıştırıyor. Açıklığı taklit edemez. Sanırım FBI onu kesinlikle kaybetti. Göbeğine ve biraz sersem haline rağmen, onda hakikatin cazibesini buluyorum. FBI'ın yeniden formatladığı fanatik Hıristiyan koşullanmalarını terk etmek üzere. Bu kusur onda gençliğinden beri olmalı. Sadece birkaç haftadır bizim peşimizde. Ama, daha baştan itibaren, Amerikan gerçekliğinin sınırındaki misyonlar ona emanet edilmiş olmalı. Onda beni en fazla şaşırtan şey, dinleme, gerçekten hazır bulunma yeteneği. Bu konuda neredeyse etkileyici. Bu adamın büyük bir kalbi var. Bir ergen gibi, soyunurken beni seyrediyor. Sanıyorum kızarıyor, ama komodinin üzerindeki sarı ışık, bundan emin olamayacağım kadar yumuşak. Onun küçük şapkasını ve kendini koşulara bırakışını çok seviyorum. Yere yattığında, Amor purosu ve alkol kokan Kübalı soluğuyla muhteşem geldi bana. Erkekler beni elliyor. Onların her birinde, ruhlarındaki bataklığın ortasında elması andıran birkaç façeta ve kendini duyguya kaptırmaktan duydukları korkuyu görüyorum. Penisi üzerine küçük ve gülünç bir diyalog. Anında kalkıyor. Benim

soluğumu kesen şey, düzgün penis başının büyüklüğü. Müzelik bir yarak. Onu içimde hissetmeyi, dudaklarımın arasında kayışını hayal ediyorum. Sakin ol, Lupa. Şimdilik, titreyen ufak tefek adamı yatıştırmak ve ona biraz gerçek aşk vermek gerekiyor. Kollarımın arasında titriyor. Teni yumuşak. Hafifçe sert, baharatlı kokusunu seviyorum. Gözlerimden çok burnumla iş görüyorum. Kendini bırakan vücudunu yavaş yavaş hissediyorum. Kas zırhları yavaşça kendini bırakıyor. Daha derinden soluklanmaya başlıyor. Dengemi yitirip üzerine yatıyorum. Teni nabız gibi atıyor. Organı bacaklarımın arasına yerleşiyor. Onu daha iyi hissedebilmek için kalçalarımı sıkıştırıyorum.

"Yaşasın devrim!"

"Neden şimdi bunu söylüyorsun?"

"Öylesine çıkıverdi."

"Zaten devrim yapıyoruz."

"Şu anı mı kast ediyorsun?"

"Devrimciler genellikle büyük sikicidir. Politik eylem dinlenmeyi gerektirir."

"Vücudun çok hafif, çok yumuşak."

"Sen bir bulutsun, Waldo, gerçekten..."

"Hayatım, her şeyi gördüğümü sanıyordum ama tahmin edememişim. Ağlamak istiyorum. OKEY mi?"

"Akıt, Waldo, izin ver gözyaşlarını yalayayım."

Ağlaması bir saati aştı. Bastırılmış eski bir dalga. Sessiz. Sol göz sağdan daha fazla yaş akıtıyor. Gizlenmiyor. Muhteşem bir kendini bırakış içinde bakmama izin veriyor. Penisi iniyor, sonra, gözyaşı dalgası durulduğunda, cinsel organının yeniden benimkine doğru ilerlediğini hissediyorum. Ama bu kez, üzerinde kayıyor. Doğru açıyı arıyorum. İçime nazikçe girişini hissediyorum. Beni açarken, penisinin başı nabız gibi atıyor. Erkeklerin üzerine binmeyi, ritmi kendim düzenlemeyi, onlar benim göğüslerimi, sırtımı, kalçalarımı okşarken, gövdeleri ve karınları üzerinde dalgalanmayı seviyorum.

"Aç gözlerini, Waldo, bana bak. Bugün gözler kapatılarak sikişilmiyor."

"Neden sikişmek diyorsun?"

"Sevişmek bana ikiyüzlü geliyor. Sikişmek dolaysız. Güzelliğinden de bir şey eksiltmiyor."

"Beni müthiş uyarıyorsun..."

"Daha bir şey görmedin sen. Ama sabırlı ol, zevke gelmem uzun sürer benim."

Ben biraz kımıldamaya başladığımda Waldo kendini bana bırakıyor. Yavaşlık başlangıçta iyidir. Fakat gizemin dibine temas etmek gereken bir an gelir. Ben ondan önce haz aldığımdan, onu şehvetle emmekten kendimi alıkoyamadım. Penisinin başı tam damağıma göre. Deli gibi tükürüklüyorum ve şişkin kenarın hemen altında sağ elimi hafifçe döndürerek sıvazlıyorum. Waldo kendini bırakıyor. Ses düzeyi iyi. Başı lüks kaskının içindeki Bax sevdiği müziği dinliyor olmalı. Mozart, Schubert. Waldo'nun hazzının yavaş yavaş arttığını hissediyorum. Soluğunu tutuyor. Dilim organının başı üzerinde deli gibi gidip geliyor. Aniden ilk sıcak fışkırma ağzımı dolduruyor. İyice boşalmasını bekliyorum. Onu hemen öpüyorum. Kendi spermlerinden tiksinen ve bizim yutmamızı bekleyen erkeklere dayanamam. Bax kendisinden tiksinti duymuyor. Temel bir nokta. Kendi spermlerini sevmeyen erkekler psikolojik örümcek ağları içine girmişlerdir.

"Sperminde rakı tadı var, Waldo."

"İçişime bakılırsa, şaşırtıcı değil."

"Seninle sikişmeyi seviyorum, gözyaşlarını seviyorum, tenini seviyorum, kokunu seviyorum, tadını seviyorum."

"Senin gibi konuşabilmeyi isterdim. Hissettiklerimi gerçekten ifade edebilmeyi..."

"Sabır..."

"Uzun süredir sadece kendi kendimle konuşuyorum."

"Ben burdayım."

"Bir şey içelim mi?"

"Şimdi değil. Kollarımda kal. Kaçma!"

Waldo bana sıkı sıkı sarılıyor, beni öpücüklere boğuyor ve kaynağımdan tadıyor. Yine orgazm oluyorum. Dili çevik.

PARA

Baldung. On dokuz yaşında. Günlük yazıcısı.

Sırt çantamda en yaygın değişim parası: Cep telefonları. Artık ağ olmadığından ve avro'nun bir değeri kalmadığından, bunlar kutsal emanet oldular. Servet, cep telefonu sayısıyla hesaplanıyor. Bende iki yüz yirmi üç tane var. Seksen yedisi iPhone. Bir iPhone iki Sony-Ericsson, üç Nokia, dört Samsung eder. Diğer markaların rayici yok. İsveç'e girebilmek için Hollanda'dan kayıkla geçiyorum. Bütün ülke eriyen kutup buzlarının istilası altında. Karaya tekrar ayak bastığımda, boşaltılmış şehirlerle karşılaşıyorum. Beslenecek bir şey bulmak güç. Kimi zaman, köylerde bir IPhone karşılığında bir parça çiğ domuz eti, bir kümes hayvanı, birkaç sebze değiştokuşu yapmak mümkün oluyor. Sonra da başka cep telefonu bulmak için çöpleri eşelemeye gitmek gerekiyor. Her yer ceset dolu. Kıtlık ve salgınlar buralarda yaşayanların sayısını önemli ölçüde azalttı, ama belli bir sessizlikten yararlanılıyor. Motorlu araç yok, uçak yok, elektrik yok. Silahlı küçük gruplar savaşıyor. Kılıca, mızrağa, oka geri dönülmüş. Av için mükemmel. Av hayvanı eksik olmadığı sürece, bunlar benim de gözde silahım. Tek başıma yolculuk ediyorum. Saklanmak daha kolay. Malımı vahşice savunuyorum. Hanlarda tehlikeli yollara, değişim noktalarına, tıbbi bitkilere dair her türlü bilgi bulunuyor. Bu hanlardan birinde barok bir müzisyen grubuyla karşılaştım. Bir IPhone ve iki Nokia karşılığında Marin Marais'nin "M. de Lully İçin Mezar"ını yorumluyorlar. Müzik dinlemeyeli çok uzun zaman oldu.

SESSİZLİK

Kanat çırpışların ve hışırtıların dinlenişi, mavinin seyri, sadece yemek yemek ve içmek için açılan ağız. Ne tuhaf yaşam! Nataşa'nın öğütlerini neden harfiyen yerine getirdiğimi bilmiyorum. Belki kuşlardan büyülendiğim içindir. Belki de şu ani uzamsal-zamansal yer değiştirmeler nedeniyledir. Hep erişebileceğim bir uzamda Lupa'ya rastlama arzusu mu? New York'a vardığımızdan beri kalplerimizi kuşku duyulmaz bir yoğunluk istila etti. Günlük yazıcısı olduğumu, Y'yi aradığımı ve arayışımı açıklayacağımı ara sıra hatırlıyorum. Y'nin güçlerinden biri belki budur. Onu bulma, onu tanımlama, esrara son verme takıntımızı ortadan kaldırıyor. Ben bu arzunun içinde, bizi derinden etkileyen şeyi bayağılaştıran sapkın bir dinamik olduğunu hissediyorum. Gizemi kaldıramıyoruz bizler. Ama, Nataşa'nın yanında, her şey safi gizem kesiliyor. En bayağı öğe, gizemin kendini göstermesi.

Nataşa çoğu zamanını bitkileri toplayıp havanda döverek, öğüterek geçiriyor. Bunlardan vücuda ve ruha iyi gelen ilaçlar kaynatıyor. Bu sabah bana mavi mısır peksimeti getiriyor. Ancak yükseklerde rastlanan ender bir tür. Kendimi sanki gökyüzünü yiyormuş gibi hissediyorum. Vücudum hafifliyor, düşüncem rüzgârda sürüklenecek denli şeffaflaşıyor.

Kuşlar yaklaşıp, gözlerimin içine bakıyorlar. Benimle temas kuruyorlar. Nataşa gizlice beni gözlüyor. Kimi zaman benim sesli düşündüğümü işitiyor. Sessizce, işaret parmağını dudaklarına koyarak sessizliğe kavuşmama yardım ediyor.

BALSTAM. RAPOR

Bu sabah, şafak vakti, Lupa kaçtı. Ben birkaç saat daha uyudum. Sonra, avluda ikram edilen kahvenin kokusu beni uyandırdı. Kahvaltımı, oldukça ajite gözüken Bax'la birlikte yapıyorum.

"Hesaplarımda yanıldım. Üç kuyruklu yıldız vardı ve bizim şansımıza, sonuncusu Dünya'ya çarpmadı. Çok zarifsin, Waldo."

"Takım elbisemden mi söz ediyorsun?"

"O da fena değil. Bilimsel topluluk nezdinde bütün kredimi yitirdim. Sanki hayatımın bir yerini kesip atmışım gibi."

"Ben de."

"Bu sabah bütün hesaplarımı yeniden yapma arzusu duydum. Aylarca çalıştıktan sonra kırmızı bir kuş penceremin pervazına konuyor ve işin olağanüstü yanı, ayakları mavi."

"Nataşa?"

"O ya da mürekkebe batırılmış ulakları."

"Bu kuş hikâyeleri beni biraz aşıyor."

"On yaşımdan beri onu sevdiğimin farkında mısın?"

"Bu tuhaf güçler o zaman da var mıydı onda?"

"Nataşa göğün mavisi içinde, kalbinin alev kırmızısı içinde, kanının akışında beni yönlendirmeyi biliyordu. Benden kaçarak benim içime dahil oldu, bağı güçlendirdi."

"Sence Y o olamaz mı?"

Bax gülmeye başlıyor. Neredeyse boğuluyor. Koca bir bardak su içip sakinleşiyor.

"O olsaydı vücutlar çok yüksekten düşerdi! Quetzalcoatl ergen yağdırırdı."

"Bana olağanüstü gelen şey, giderek daha çok sayıda yaşlı kişinin ergenlerle birlikte atlaması."

"Demek, Nataşa değil. Kim o halde?"

"Nataşa sana paha biçilmez bir şey gösteriyor. Aklın yapısını içten patlatacak bir düşüncenin varlığını."

"Sayılar bitti mi?"

"Otuz saniyedir başka bir olasılığı hayal meyal görüyorum."

"Ben de..."

"Kırmızı kuşun mesajı: Bana hata gibi görünen şey, kapıdır."

"Kesinlikle..."

"Benim hatam hesap hatası değil, plan hatası. Üçüncü kuyruklu yıldız Dünya'yı yok etti elbette."

"Bu meyveler mükemmel."

"Bir gezegeni, kavramsal bir küreyi yok etti. Valentina Ulysse'i yuttu, ama Ulysse ölmedi."

"Yine de yok oldular. Ben sinemadaydım."

"Bülbül'ün işi. Bülbül diyen kuş demiş olur, yani Nataşa. Birbirini yiyen iki kişi. Tek bir beden. Bütün âşıkların hayali bu."

MEKSİKA. SONSUZA İNİŞ

Tuhaf bir üçlü oluşturuyoruz. Ben ve iki adamım. Bax bizim rahatsız etmediğimiz bir süreçte. Waldo ise dönüşüyor. Giderek hafiflemekte. Keşke şu lanet Amor puroları içmeyi bıraksa! Otuz beş dakikadan daha uzun sürmeyen bir şeye Amor [Aşk] adını vermek kimin aklına gelir? Ne peyoteye, ne Meksika rakısına, ne bitkisel alkole dirençliyiz. Bedenlerimizin engellerden güçlükle geçmesine neden olan budur. Kapılar ve revaklar, delikler, şosedeki tuzaklar, hiç tereddüt etmeden geçip gittiğimiz yanlış yerdeki ağaçlar. Gecelerimizi CAOS'ta geçirip, şehrin yukarı bölgesinde, üniversitenin yakınında bulunan portakal rengi otelimize kadar gidiyoruz. Bax New York'a dönmek istiyor, Rialto'yu özlemiş, fakat soruşturmasından vazgeçtiğinden hâlâ şaşkınlık içinde olan Waldo, sabahın dördünden itibaren sayıklamaya başlıyor:

"Kuş uçuşu geldik, geri dönmek için de uçağa binmeyeceğiz. Quetzalcoatl'ı çağırabiliriz. Daha doğrusu, Nataşa'dan ulaşımımızı sağlamasını isteyebiliriz. Ya da iyice dağıtana dek içki içip peyoteyle beslenebiliriz. Bizim için bunun denklemini yapabilir misin, Bax?"

"Yapılır elbet. Uzay-zamana bizim yöntemlerimizle barbar bir esneklikle yaklaşılabilir. İyi de sonra, denklemle ne yapacaksın?"

"Ya yiyeceğim ya da..."

"İşe yarayabilir."

Bax barmenden kâğıt istiyor ve üstüne çiziktirmeye başlıyor. Benim Meksika maceramda ne biber eksik ne çikolata. Kimi zaman bu konuşmalardan uzaklaşıp, CAOS'un içinde yüzdüğü mavilikte dalgalanıyorum. İçerdeki mavinin şafak mavisi içinde erimesini beklemek hoşuma gidiyor. Işıklar birbiri içine girerken otele dönmek. Bax lüks restoranlarda yemek yemeyi seviyor, Waldo ve ben *mole*'leri, pazarda satılan kızartılmış domuz derisini, enchiladas'ı tercih ediyoruz. Kimi zaman ayrılıyoruz. Ama geceleyin ruhlarımız kaynaşmaya başlar. Her şey yumuşaktır, yuvarlaktır, ayrılmamızı sağlayacak yapı yoktur. Akşamları hiç tartışma olmaz, sadece benim yumuşacık dostlarımın oluşturduğu "büyük pörsük beden" diye adlandırdığım şeyi deneyimleriz. Ben matematiksel bir sandviçin, inci ya da şekerlemenin merkeziyim.

Mavinin maviyle alışverişinde şafağa rastlıyoruz. CAOS'un önünde yol açık. Eski kaldırımları sökmüşler, geriye yalnızca kolay sürülür toprak kalmış. Yalınayak, üzerine şehirlerin konduğu toprakların yumuşaklığına dokunuyorum. Bax'la Waldo peşimden geliyor. Birbirlerine kelimeler, cümle parçacıkları söylüyorlar. Anlaşıyor gibiler. Seslerini anlamdan yoksun bir melodi gibi işitiyorum. Ama ses bükümlerini, titreşimlerini, anlam içinde anlamın genişlemesini tadıyorum.

"Hep mitoloji sorunu."

"Jaguarın bakışı."

"Ve dilini çıkarmış şu tanrıça."

"En iyisi onu kalbe yerleştirmek."

"Meksika rakısının yumuşaklığına dalınca kendimi bir hamakta gibi hissediyorum. Biçimler, kaslar içeren, hücreler içeren bir ambalaj, bir iskelet, tam da bizim gözüken bir şey, mülk sahibi deliliği."

"Önceki gece yıldızlı gökyüzünün altında, kırmızının büyük akışı karşısına oturmuş, çok güzel Meksika şaraplarından bir şişeyi tek başıma içtim. İyiydim. Matematiğin kırmızı ve aromalar sorununu çözüp çözemeyeceğini düşünüyordum. Giysi, burun, ağız. Hedefi tam ortasından vuruyorlar. Burada ve başka yerde olmak, her yerde ve hiçbir yerde olmaktır. Lupa diye adlandırdığımız dumandan çizili bu silueti takip etmektir."

"Lupa, bekle bizi!"

"Ben sadece toprağı düşünüyorum, onu yemek, kollarında çıplak yatmak hoşuma gider."

"Giysiler neye yarar?"

"Ben Waldo, şu görkemli anda, Fabulous Bureau of Interconnexion'daki üstlerime başvurmadan, doğanın çağrısına karşılık vermeye karar veriyorum. Sonuç olarak, bu sabah, tam olarak saat beşi on iki dakika geçerken, saf elektrondan doğamı teşhir etmeye karar verdim. Soyunarak, çıplak, rüzgârdaki yarağım kılsız, taşaklarım havada, en ufak kuzey utancı olmadan ve hatta Lupa'nın karnı gibi esnek bu güzel toprağın üzerinde külotumu ve çoraplarımı da çıkarıyorum. İşte, sabahın seher vaktinin hâlâ yıldızlı gök kubbesi altında, yüzeyselliği bağışlayarak başlayan bu büyük günde çıplağım."

"Derimizden de kurtulmalıyız. Kavramı terk etmeli. İskeletten kurtulmalı. Biraz ağır bir şey. Kanıtlayamasam da, sanırım uçmamızı engelleyen tek şey bu. Doğuştan gelen bu ağırlık bizi yerçekimine bağlıyor."

"Baksana, o da soyunuyor!"

"Oaxaca'nın elektrik mavisini beklerken şafakta gezinen üç çıplak. Ama ressam yok. Fakat sokağın ucunda kırmızı bir kadın, Valentina, gizlice bizim fotoğrafımızı çekiyor. Soluk vücutlarımız onun dijital ekranında hayalet gibi beliriyor. Mavi daha mavi, toprak daha toprak."

"Valentina, nereden geliyorsun?"

"Geliyorum, iniyorum, birkaç dakika önce hâlâ Rialto'daydım."

"Ulysse'i gördün mü?"

"Uzaydaydık. Sirksiz bir sirk. Trapezsiz trapezciler. Aniden Quetzalcoatl gelip bizi götürdü. Beni buraya bıraktı. Yumuşak toprağa indim ben. Yukardan muhteşem görünüyordunuz. Boyalı fasatlar arasında görünmez bir ipi takip eden üç kırılgan siluet."

"Nesnelerin yüzeyinin altını görmek isterdim."

"Bir giriş bulmalı."

"Dibe inmeli."

"Uçuruma."

Tam o anda tuhaf bir şey görüyorum. Toprakta, açık dar yolun ortasında, bir delik var, bir in, bir anormallik, bir yumruk boyutunda, yılankavi bir yeraltına götürmesi gereken bir açıklık.

"Kapıyı buldum!"

Tuhaf deliğin önünde hepimiz çömeliyor, anlamaya çalışıp bakıyoruz. Sihirli bir yılan mı? Görüntülerin kabuğunu belki delmiş olan bir arzu. Labirent açıcı bir arzu. Dünyanın derisi altında yaşamak. Gerçeği bir kez olsun içerden görmek. Kendimi tutamıyorum. Elimi, çıplak kolumu deliğe sokma ve her milimetrede kendini bana açmasını, içine akmama izin vermesini bekleyerek toprağa yavaşça nüfuz etme arzusu duyuyorum. Bütün kolumu sokabilmek için yere yatıyorum. Koltukaltıma değen toprağın henüz ılık yumuşaklığını hissediyorum. Valentina fotoğraf çekiyor. Waldo, toprak beni yutar diye, gayet törensel bir şekilde bir ayağımdan tutuyor. Bax, en aşağıda, en derinlerde Nataşa'nın onu beklediğini hayal ediyor.

"Bacağımı sokmak isterdim."

Kolumu çekiyorum. Yavaş karanlık yumuşaklık. Bax ayağını sokuyor. Zarif, güzel bir ayak. Bir dansçı ayağı gibi biçimli.

"Güzel ayakların var."

Bax gülümsüyor.

"Biz ayaklar, bakan bir gözden ilk kez iltifat alıyoruz."

"Senin için onları ölümsüzleştiriyorum. Bütünüyle objektife girdiler. Seni bir bacağın eksik görmek, bir savaş görüntüsü olacak."

"Toprak ürperdi. Canlı dolu."

"Waldo, bu açık deliğe organını neden sunmuyorsun?"

"Çek bacağını!"

Bax da topraktan çıkıyor. Derinliklerin kokulandırdığı bacağını elliyor. Bense ılıklığın içinde yuvarlanıyorum. Nereden geldiği belirsiz hafif bir yağmur bizi serinletiyor. Toprak sıvılaşıp tene yapışıyor. Toprak bana toprak veriyor ki kaynaşabilelim diye. Bizi dinliyor. Toprağı tadıyoruz. Onu yalamaktan kendimi alıkoyamıyorum. Waldo'nunkini sıvazlıyorum biraz. Gerçekten içine girebilsin diye. Valentina, muhteşem başı beliren toprak içindeki organın fotoğrafını çekiyor.

"Gerçek bir heykel."

"Sergileyebiliriz."

"Şu an için ölümsüzleştiriyorum."

"Toprak nemlendi, gir içine!"

21

AĞAÇLAR, BEDENLER

Berlin. Berthold. Yirmi yaşında. Günlük yazıcısı.
Günlerden pazar, koşanlar ve bisiklete binenler, gezintiye çıkmış aileler. Genç bir Şilili olan Gustavo internette iki yüz kancalık bir pay buldu. Elektrik şirketi görevlileri, direklerin ahşap olduğu dönemde bunlardan yararlanıp tepelerine çıkıyorlardı. Kiralık bir kamyonetle gelip, gözden uzak bir yola park ediyor. Dolaşanlar anında kamyonete üşüşüyorlar. İnternette randevulaşmışlar. Gustavo kancaları ve kolanları dağıtıyor. Örnek gösteriyor, kancaları ayakkabılarına sabitliyor ve ağaç gövdesinin etrafına geçirdiği ve yukarı doğru ittirdiği kolan yardımıyla, yüksek bir meşeye hızla tırmanıp aynı şekilde tekrar iniyor. Etrafındakiler genç. On beş, yirmi yaş arasındalar. Ağaçlara tırmanmak için gereken enerji ve güce sahipler. Gustavo onlara son öğütlerini veriyor.

"Dostlarım, en uzun ağaçları seçin, mümkün olduğunca yükseğe çıkın. Hepimiz çıplak ve yerleşmiş olduğumuzda, SMS'le televizyon kanallarını uyaracağım. Dalların sizin düşüşünüzü durdurmayacağı bir yerden atlamaya dikkat edin! Y'ye şükürler olsun!"

Y'nin genç yandaşları coşkulu yüzleriyle haykırıyorlar:

"Y'ye şükürler olsun!"

Herkes kendine bir ağaç bulmak üzere ormanda dağılıyor. Kimileri kolayca tırmanırken, kimilerinin halat atma tekniğine hakim olması biraz daha zaman alıyor. Giysiler toprağa düşmeye başlı-

yor. Yoldan geçenler durup toplaşıyorlar. Televizyon ekipleri gelmekte gecikmiyor. Peşlerinde de ilk polis arabaları, itfaiyeler, ambülanslar.

Freedom Flyer'lar sevinç, şaşkınlık ve korku çığlıkları içinde atlıyorlar. Taze çimenlerin içinde cesetler. Kalabalığın uğultusu. Kameramanlar ve fotoğrafçılar yakın çekim alabilmek için cesetlerin üzerinden atlıyorlar. Ambülanslardan inenler henüz yaşayan birkaç atlayıcıya doğru koşuyorlar. Polisler kalabalığı uzakta tutmaya çalışıyorlar, ama kalabalık taşkın bir halde.

Korku içindeki genç bir oğlan, çıktığı meşenin tepesinde çıplak duruyor. Atlayacak cesareti yok. Bir merdiven hızla açılıyor. Bir itfaiyeci onu kollarına alıp indiriyor. Televizyon kanallarının yeni kahramanı o oluyor. Y'nin baştan çıkarıcılığından ve yazgıdan kurtulma cesareti övülüyor. Sonraki günlerde onun utangaç ergen yüzü tüm dünyada tanındı. Free jumpers'ın sapkın etkisine direnişin sembolü oldu. Manipüle edildi. Harekete karşı söylemi giderek sertleşti. Okullarda, liselerde geceler düzenlendi. Hans kalitesiz müzikten, beden-partilerinden, uyuşturucu ve seksten vazgeçen bir gençliğin ideali oluyor. Hans papa tarafından kabul görüp, cesareti ve erdemi nedeniyle övülüyor. Hans Coca-Cola reklamlarına çıkmaya başlıyor ve pazar sabahlarının dini yayınlarında görülüyor. Hans başkanlar ve egemenler tarafından kabul ediliyor. Şarkıcılar Hans'ın şerefine şarkılar besteliyor.

OAXACA

Waldo, yatmış, kımıldayıp duruyor, organı sıcak toprağın içinde, beyaz kalçaları düzenli bir ritmle şafakta dalgalanıyor. Bax, bir yerli gibi, bakışları sanrılı, derisi toprağa bulanmış. Valentina sessize sabitlediği makinesinin gürültü çıkarmasına asla izin vermiyor. Islak kırmızı gömleğinin altından fark ettiğim göğüsleri, bakışı ve elleri gibi mutlak yumuşaklıkta bir deklanşör bu. Gö-

güslerini okşuyorum, makinesi eğiliyor. Son damlalar düşerken sıvılaşan ve bilgece pozlar sunan, kendiliğinden objektife giren toprağa saygı. Gökyüzü yeniden mavileşti. Waldo boşalıyor. Spermi toprağın içine girip çok öteye gömülüyor. Spermatozoitler birleşmeye götüren görünmez yolu çiziyorlar. Yaşlı bir yerli kadın geçiyor. Kendi dilinde ve gözleriyle bize saygısını belirtiyor. Minnet. Aynı mekânda yaşıyoruz, aynı tözü çiğniyor, aynı tözün içine giriyoruz. Onun canlı renklerle çizik çizik olmuş cılız silueti, kalplerin ekranı üzerinde, piksellerin titreştiği, lekelendiği, resmin püskürtüldüğü fotoğraf levhası üzerinde iz bırakıyor. Valentina ise Waldo'nun organı üzerindeki toprağı yalayıp, deliğe dalıyor. Gömleği sökülmüş, iki kolunu açmış, gerçeğe dalıyor. Valentina omuzlarına dek gömülüyor. Ekranın üzerinde, açık, lekeli, dalgalanan iç uzamın belirdiğini görüyoruz. Yavaş yavaş yutulan Valentina deliğin içine kayıyor. Waldo onu kalçalarından tutmaya çalışıyor ama kayıyor. Valentina yok oluyor, beni çağıran sesini işitiyorum, Bax'ı ve Waldo'yu çağıran. Onlar da birbiri ardına dalıyorlar. Gökkuşağının çizgileri altında tek başıma kalınca, ben de ışıktan kaçabilmek için karanlığa dalıyorum. Taneli ve nemli toprağın üzerinde tek başına duran fotoğraf makinesi bu iç yolculuğun görüntülerini sunmaya devam ediyor.

Bir oğlan makineyi görüyor, oturuyor, dizlerinin üzerine koyuyor. Akıp giden görüntülerden büyülenmiş halde. Yavaşça soluk alıyor. Toprak rengi karnı ritmik bir şekilde kımıldıyor. Başka çocuklar yaklaşıyor, görüntülere bakıyorlar. Kanın mitolojisiyle, ataların sesiyle, bitkilerin bilgeliğiyle, ezgilerin çığlığıyla, hayvanların ve insanların serzenişiyle, dile getirilemez olanı bilmenin, onu kendi teni içinde taşımanın sevinciyle buluşuyorlar.

Dalga, doğallığında, onlarca, sonra yüzlerce çocuk, yetişkin ve yaşlıyla kabarıyor. Kutsal bir emanetin etrafını çevirir gibi fotoğraf makinesinin etrafını çeviriyorlar. Eski tanrılara sesleniyorlar. Yeni tanrılara, "insan-tanrı-kendi" olan her varlığa sesleniyorlar. Yaşlı yerli kadın bıkmadan tekrar tekrar geçiyor buralardan.

Ritüel bir yürüyüş. Yerli kadın, insanların nihayet gizemi sezmeye ve yüceltmeye başladıkları bu kutlamanın öncüllerini gördü. Yerli kadın unutulmuş bir ezgi mırıldanıyor. Derin ve sessiz bir ezgi. Bulutlar için, göğün mavisi için, ışıltılı toprak, göller, nehirler ve okyanuslar için bir ezgi. Başsız ve sonsuz bir ezgi. Bu ezgi her varlığın kanında titreşirken yüzlerce kadın ve erkek yaşamın sırrı olan o deliğe bakıyorlar. İmgeler yaratan delik. Bütün uzamları ilişkiye sokan ve her ağacı, her taşı, her çiy damlasını, her ıstırabı, her sevinci, her beklentiyi ve her duyguyu canlı olmanın güzelliği içinde sonsuz düşüşe bağlayan delik.

Herkes sessizlik ve hareketsizlik içinde ayakta, uzama doğru dikilmiş.

BİR KEDİ HİKÂYESİ

Pol. On sekiz yaşında. Günlük yazıcısı. Amsterdam.

Atlayışlar bütün dünyanın televizyon haberlerinde hep birinci sıradayken ve izleyiciler atlayanların yaratıcılığını yemekten önce ya da sonra değerlendirmeye alışmışken, kimse Amsterdam'da gece yarısı olup bitene hazır değildi. Cigaralık içmedim. Okumayla geçen bir gecenin sonu. İki arkadaşımla birlikte felsefe notlarımızı gözden geçirirken, üzüm suyu içip nöron işlevlerini güçlendirme ününe sahip cevizleri yiyoruz. Gece sakin. Bir salı akşamı. Sarılı birkaç bakış, kanallara düşmemeye çalışan birkaç sarhoş, bir travesti çıkıyor karşıma, Nolde'nin bir portresine benziyor. Duruyorum, bana sarılıyor.

"Keşifte bulunmak istemez misin, sevgilim?"

"Bu akşam değil, tek ihtiyacım olan şey bir bira içip sonra da gidip yatmak."

"Seni davet edeyim. Bir sonraki köprüde sempatik bir bar var. Kedileri gördün mü?"

"Hep görüyorum, özellikle bu saatte."

"Ben de, ama bu akşam tuhaf bir şey oluyor. İki saattir sokaklarda sürtüyorum, geçtiğim her yerde toplaştıklarını görüyorum."

Kırk, elli kedi aynı yerde.

"Hiç görmedim böyle bir şey."

"Bak, her yerdeler..."

"Doğru. Belki de bir fare avı düzenlenmiştir. Aşırı kalabalık. Kedilerle farelerin savaşı."

Biz bunları konuşurken kediler üşüşmeye devam ediyor. Yüzlercesi, sonra binlercesi. Karşılaşıyorlar, sürtünüyorlar, alışılmadık şekilde, aşırı keskin miyavlıyorlar. Genellikle gayet sakin olan gözleri ürpertiyle hareketleniyor. Kehribar renginin, mavinin, siyahın ardında sanki ateş varmış gibi parıldıyor gözleri. Bazı kedilerin gözleri kırmızılaşmaya başlıyor.

İnsanlar toplanıyor, cep telefonlarıyla kayıt yapıyorlar. Bir canlı yayın aracı geliyor, hızla kameralar çıkartılıyor. Muhabirler çekim yapmaya başlıyor. Birkaç kedi flaş kullananlara saldırıyor. Başlangıçta basit bir eğlence olan şey, şimdi büyülenme ve kaygıdan ibaret bir sessizliği esinliyor. Bir kanalın kenarındayım. Kediler şimdi on binlerle sayılıyor. Belki daha fazla. Travesti elimi bıraktı. Titriyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Belki de onlara uyuşturucu verilmiştir."

"Yüz binlerce kediye mi?... Bütün kanal kenarlarındalar. İmkânsız bu."

"Amsterdam'da bu kadar çok kedi olduğunu duysam inanmazdım."

"Belki bir Avrupa kongresidir..."

Kediler daire oluşturup koşmaya ve bacaklarını ayırarak sıçramaya başlıyorlar. Sanki çiftleşiyorlarmış gibi, miyavlamaları etkileyici çığlıklara dönüşüyor. Kediler köprülerden geçiyor, her yöne koşuyorlar, bakışları adım adım korlaşıyor ve gecenin içinde parıldıyor. Panik başlıyor.

"Uyuşturulmuşlar!"

"Bir şey yapmak gerek."

İtfaiyeciler geliyor. Polis arabaları. Polis şefleri kararsız. Önce, gözyaşartıcı bomba deniyorlar. Sonra, saldıran ve parçalayan kedilere ateş açıyorlar. Bir kedi kurşun geçirmez yeleğin boşluğuna atlayıp, açık bir delik bırakarak gövdeden geçiyor. Adam kendi içine bakıyor. Güvenlik güçleri geriliyor, panik içindeler. Ateş etmeyi bırakıp, çaresizlik içinde, kedilerin deliliğine tanıklık ediyorlar.

"Dua edelim! Kıyamet bu!"

"Hayır, çürümüş ve kokuşmuş gezegenimiz bu! Yeşillere katılın!"

Yüzlerce seyirci diz çöküyor, ama böylece saldırılara daha kolay hedef olabileceklerini fark edince hemen tekrar doğruluyorlar. Yüzler kan içinde. Tırmık ve ısırık izleri.

Sanki bir emir almışlar gibi, milyonlarca kedi Amsterdam kanallarına atlıyor, hiç çırpınmadan kendilerini suya bırakıyorlar. Kimi yerlerde öyle çok kedi var ki, suda ceset tepecikleri yükseliyor. Kanallar boyunca yürüyen şu zarif erkek tuhaf bir şekilde Basquiat'ya benziyor.

TELEVİZYON HABERİ

Zırhlıların koruduğu diktatör her akşam televizyonda boy gösteriyor. Sinir tikleriyle dolu, yumuşaklık taslayan sesi ve yalancı bakışıyla, dünyadan haberler veriyor. Başka görüntü, başka program yok.

Tek başına. Kimi zaman ise, kırmızı koltukta, yanında, onaylayan bir diktatör dostu oluyor. Haberlerin ardından hafiyelik buyrukları ve devlet düşmanı unsurların nasıl saptanacağı üzerine dersler geliyor. Devrimci birlikler haberlerin dolaşımını sağlıyor. Dün gündüz vakti İtalya'da beş yüzden fazla fabrika-

nın kundaklandığını, patronların nehre atıldığını, canlı canlı yakıldıklarını, hatta Toulouse'da bir ciğer fabrikasında kazlar gibi besiye çekildiklerini ve bunun da ölümlerine neden olduğunu böylece öğrendik. Güvenlik güçlerinin bu hafta yedi binden fazla kişiyi katlettikleri tahmin ediliyor. Güneyde yaşayan birçok kişi, diktatöre karşı mücadelenin en canlı odaklarından biri olan İspanya'ya göçe teşebbüs ediyorlar. Karanlık Kuvvetler (KK) aralıksız bir şekilde şehirlerde dolanıp duruyor, tutuklayıp işkence ediyorlar. Sınırdışı etmenin masraflarından kaçınmak için azınlıkları infaz ediyorlar. Roman, Çinli, Afrikalı, Arap, Protestan, Yahudi, Müslüman, Budist, Taocu, ateist, anarşist, muhalif ölüler çukurlara atılıyor.

RIALTO. İNİŞ 3

Erkeklerin çılgınlığıyla yaralanmış Cybèle bağırıyor, en derin katmanların kapılarını açıyor. Aerik gitarıyla bir güfte çalmaya başlıyor, en karanlık ve en bas sesleri keşfediyor, işitsel algı sınırlarının eşiğini aşıyor. Bedenimiz ses felaketinin esiri, genleşiyor, içine nüfuz edilmesine, elektronik bir gitarın çıkarabileceği en kasvetli bas seslerle boğulmaya izin veriyor. Cybèle'in ezgisi armoni aramıyor. Üst üste biniyor. İnsan çığlığı, ses tellerinin ve gırtlağın çığlığı, iç organların ve karanlığın içinde mimlenmiş ayakların çığlığı. Çıngıraklı yılanlar karanlıkta ıslık çalıyor. Kaplanlar ve leoparlar bize sürtünerek uluyorlar. Işıltılar saçan altın gözleri, sanki üçüncü zemine varmışız gibi amber flaşlar ışık patlamaları yayıyor ortalığa. Bu zeminde, kara bir petrol denizinde balina iskeletleri, kaşalotların kısmen parçalanmış cesetleri, beyaz karınları havada, dişleri boşluğa açılmış köpekbalıkları, tuzağa düşmüş kuşlar, gök mavisi plastik torbaların, şişelerin, bira ve kola kutularının, sayısız dökün tünün, çöp tenekelerinin, araba kalıntılarının, sönmüş lastiklerin ve parçalan-

mış kadavraların ortasında yüzüp duruyor. Yumuşak ve karanlık bir dalga çatlaması hareket yanılsaması veriyor. Parıl parıl gözükecek kadar beyaz bir filin keskin dişi, siyah örtüyü deliyor ve siyahımtırak dumanların boşuna kaçıp kurtulmaya çalıştığı ziftli bir gökyüzüne doğru yükseliyor. Her bakılan yerde çürümeyi reddeden malzemelerden bir kütle var yalnızca. Hayvanların bedenleri parçalanıyor, açılıyor; karanlık talanı reddetmek için kimi zaman gökkuşağı renklerine bürünen organlarının akıp gitmesine izin veriyorlar. Bir salın üzerinde iki gri ergen, fil dişlerini balık avlar gibi avlamaya çalışıyorlar, ama kara bir dalga onları da yutuyor.

34

KREŞTE ATLAYIŞ

Dünyanın en büyük kreşi burası. Günde sekiz bin bebek geliyor. Geniş salonlarda, Barbie bebekler gibi sarih hemşireler, sıra sıra beşikler, küvözler arasından geçiyorlar. Gözyaşları, ekşi idrar kokuları. Kimi geceler sessizlik. Mavi gece lambaları, bebeklerin üstünde gezinen uzama soyut bir töz katıyor. Gece bekçileri her saat devriye geziyor ve geri kalan zamanı, bir televizyonun kilometrelerce dizi yayınlandığı muhafız odasında uyuklayarak geçiriyorlar. Caroline yirmi iki yaşında. O bir Barbie bebek değil. Çocuklarla birlikte salonda kalıyor ve kitabını aydınlatmak için doktorların alın lambasından yararlanıyor. Hemşirelik öğrenimi ile edebiyat okumak arasında uzun süre tereddüt etti. Şafak vaktinin sessizliği içinde romanını okumaya kendini *öyle* kaptırmış ki, bebeklerin ayaklandığını ve birbirlerini uyandırdıklarını hemen fark etmiyor. Philipp K. Dick'in bir romanını okuduğundan, sanrı gördüğünü sanıyor. Bütün bebekler yürüyor. Bazıları emekleyerek ilerliyorlar, ama hepsi de onun gecenin ılık havasından istifade ederek birkaç saat önce açmış olduğu pencerelere doğru ilerliyorlar. Caroline koşup, üç pencereyi kapatıyor. Ama bebeklerden bazıları onu düşürüp ayağa kalkmasını engellerken, diğerleri de açık kalmış sayısız pencereye doğru yöneliyorlar. Bebekler kendilerini boşluğa atıyorlar. En son bebekler de atladığında, Caroline artık doğrulamıyor. Sadece küvözünü

açmayı başaramamış bir bebek hayatta kalmış. On dakikaya kalmadan polis ve gazeteciler binayı istila ediyor.

ŞEHİRDEKİ TOPLU MEZARLIK

Nöbetçi beni şehir dışına gönderiyor. Saat sabahın dördü. Motoruma atlıyorum. Soruşturma "tehlikeli" olarak sınıflandırılmış. Aynı istikamete gidiyor gözüken dört siyah kamyonu fark ediyorum.

Motorumu bırakıyorum. Arabaların arkasına gizlenerek ihtiyatla ilerliyorum. Giriş rampasının yan tarafı çalılık. Kusursuz bir gözetleme yeri. Oradan dürbünle bakınca, yük boşalttıklarını görüyorum.

İlk kamyon duruyor. İki KK cesetleri çıkartırken silahlı şoför çevreyi gözlüyor. Diğer kamyonlar geliyor. On üç kamyon sayıyorum. Sakat bırakılanlar indiriliyor. KK'lar şakalaşıyor, bir sigara yakıyor, sonra kamyonlarına geri biniyorlar. Bekliyorum. Sessizlik. Ceset yığınına titreyerek yaklaşıyorum. Kırk iki ceset. İşkence ve tecavüze uğramış sekiz genç kız. Karanlık cerrahlar tarafından içleri açılmış, yüzleri dağıtılmış erkekler, kadınlar. Oluktaki suda bir göğüs yüzüyor, dayanıksız bir kayık gibi sürükleniyor.

ŞİFA

Enrique. Günlük yazıcısı. Yirmi altı yaşında.

Şifacı bir istimnacıyı arayarak gecekondu mahallesinin dar sokaklarında yürüyorum. Birkaç haftadır ortaya çıkan bir moda bütün Brezilya'ya yayıldı. Yoldan geçen bir kadın sonunda bana siyah pencereli küçük pembe bir evi gösteriyor. Bu ritüelin başlatıcısı Violetta orada yaşıyor. İçeri giriyorum. On kadar hasta var. Beyaz giysili bir asistan kadın niçin geldiğimi soruyor.

Günlük yazıcısıyım diyorum. Beni salona alıyor. Violetta, gözü katarak kaplı bir adamın yüzü önünde mastürbasyon yapıyor. Bir masanın üzerine yatmış. Adam bir iskemlede oturuyor, yüzü Violetta'nın cinsel organının karşısında. İç çekişler ve mırıltılar. Orgazm. Violetta'nın cinsel organından güçlü bir şekilde fışkıran sıvı, yaşlı adamın yüzüne sıçrıyor. Adam içgüdüsel olarak geri çekiliyor. Çok geç. Sıvı gözlerinin üzerinden akıyor. Katarakt iki dakikadan kısa sürede yok oluyor. Adam şaşkınlık içinde. Violetta sarı eteğini indirip oturuyor, adamı kısa bir an kollarına alıyor.

"Çok şifacı yetiştirdiniz mi?"

"Üç yüzden fazla. Kadınlar her ülkeden, hatta Avrupa'dan geliyorlar."

"Özel bir teknik var mı?"

"Boşalmayı öğrenmek gerekiyor. Sonra da haz bütün hastalıkları iyileştiriyor."

Üç başka iyileşmeye daha tanıklık ediyorum: bir felç, üçüncü dereceden bir yanık, bir sağır dilsiz.

RIALTO. İNİŞ 4

Cybèle'in yılanları karanlıktan çıkıyorlar. Parlak gövdeleri çok incelikli bir ışık saçıyor. Her bedenin hissedebileceği bir ışık titreşimi bu. Cybèle bağırmıyor artık. Huzurlu, ışıltılı. Panterler sakinleştiler, dolanıp duruyorlar. Her taraf, çöreklenmiş yılanlarla dolu. Kaygan ve hareketli düğümlerin arasında panterler yatıyor. Biz de bu rehavete kapılıyoruz, çıplak bedenlerimiz yılanlar ve vahşi hayvanlar arasında yatıyor. Yavaş yavaş kocaman bir beyin oluşturduğumuzu hissediyorum. Gri maddenin kıvrımları, sürüngen beyni, sağ ve sol loplar, kan damarları, milyarlarca nöron. Her birimiz bu kozmik mekanizmanın unsuruyuz. Aerik müzik. Valentina görüntü. Bart düş. Bax matematiğin çılgın ke-

sinliği. Ulysse bağ ve iletişim kurduran yorulmaz gezgin. Lupa sınırsızlık arayıcısı. Waldo kaosun zenginliğini keşfeden terk edilmiş düzen. Cybèle vahşi güç. Nataşa uçuş ve gizem. Beynin coğrafyasında göğe doğru yükselen herkes var. Dünyayı, cömertliği, şiddeti, kendinin ve başkalarının sürekli inkârını, dünyayı alçaltan ve onu ego'nun şişesine girmeye zorlayan söylemi yok eden herkes. Deliliğin karanlık şimşekleri, bağlantı kazaları, olmayan anlamların kaotik bir şekilde birbirine bağlanması, on beş saniyeden fazla bilince katlanamayan yara bere içinde duyular, nihayet, bedenlerin sürtünmesinden doğabilen sessizlik. Müzik, kelimeler, renkler ve dansla ayağa kalkmış vücutlar. Ya bütün beyinler aynı nehirle birbirine bağlanmış ve onun tarafından sulanıyorsa? Biz sürekli olarak başkalarının düşüncesine akıyorsak? Dehşet ve güzellik aynı havai fişekten fışkırıyorsa? Herkes, her kelime bütünlük içinde deşifre edilemeyen tek bir ağ oluşturuyorsa? Her kitap bir nöronu temsil ediyorsa? Bütün kitaplardan oluşan tek bir kitap; herkesin kendi içinde taşıyacağı bir kitap? Her okuma bu geniş beynin unutulmuş bir bölgesini, bütün kişi ve hikâyeleri canlandırır. Ustaca sokuluyoruz. Artık hiçbir şey tehdit edici değil. Yılanların zümrüt yeşili gözleri, vahşi hayvanların amber gözleri, sonsuzun içinde yüzen ama bunu denkleme sokmayı bile düşünmeyen Bax'ın bakışı, tenine sürtünen her şeyden haz alan Bart, yılanların kulaklarından ve ağzından, göbeğinden ve göğüslerinden, kıçından ve vajinasından girmesine izin veren, bütün organlarından haz alan, delice açılmış Lupa, kara panterlere kendini yalatan Valentina, dişi bir kaplanla sevişen Ulysse, piton şeklindeki cinsel organı Cybèle'in dudaklarını boşuna arayan Aerik ve yılankavi kitleler arasında kaybolmuş, artık bir ele, parmaklara ihtiyaç duymayan kayıp gitarı, kendi kendini sonsuzca keşfeden ve şekillerin ve hareketin toplaşmasından fışkıran her türlü enstrümanı çağıran ses. İlkel ve karanlık davullar, kuş sesleri, kemanlar, kontrbaslar, trom-

petler ve bas klarnetler, arplar ve İngiliz kornoları, flütler, simballer, perküsyonlar, ksilofonlar, kornolar ve obualar, kuikalar, ziller, sitarlar, vinalar, tablalar, sarangiler, gulbiler, kromonlar, dört telliler, klavsenler, pianoforte, orglar, elektronik müzik, akordeonlar, kabile sesleri, opera sesleri, brainblues'un vahşi ve boğuk sesi, senfoniler, ilahiler, kantatlar, münzevi şarkılar, çılgın melodiler, armoniler, ses kakışmaları, enstrümanların ve ses bütünlüğünün büyük keyfi düellosu, beyinden doğan her şey, dünyanın beynini oluşturan her şey. Sesli kaos, bütüncül orkestra, borular ve kulak çukurları, flütler ve deriler, hayvani yaylar, metalik yaylar, titreşim, lavta ve bütün ses bükümleri, bütün dillerin, bütün aksanların milimetrik söylemi, aşırı baslardan kulaktan kaçan ve yılanların, vahşi hayvanların, içsel uzamın bütünlüğü içinde uçan çıplak gövdelerin arasına sızan tiz ses. Cennet beyin, cehennem beyin, düz beyin, And sıradağları beyni, deniz dibi beyni. Kızböceği beyni, Tinker Bell beyni, kırlangıç, akrep, küçük mavi balık beyni, çamurun, taşın, yaprakların, sarmaşıkların, burada büyüyüp orada ölen tohumun beyni, kavramların, inkârlarının beyni, kendinin bütünlüğe bağlı olduğunu bilmekten haz alan sessizliğin beyni. Aniden yok olup giden ve geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanı sabit hareketli bütün izlerin ezgisi olarak gören üç zamanın beyni. Bu yılanlaşıyor, bu kaplanlaşıyor, bu leoparlaşıyor. Mavi iguanalar delilik tohumunu kolluyorlar. Bu, bedeni terk ediyor ve bu, Cybèle'in ortaya çıkardığı derinliklerin müzikal dalgasına geri dönüyor. Ölümler ve doğumlar, ormanın ve gökyüzünün ruhları. Okyanusun dibi dalgalara bakıyor, ayın bakışıyla karşılaşıyor, güneşte sararıyor ve sesli kıvılcımlarla sürükleniyor. Nataşa kuşlarının mesajı taşıdığını görüyor, Ulysse şahinin gözünde, sinekkuşunun zarif kanatlarında ve kırlangıçların güzergâhında. Bir Meksika piramidi, bir Kmer piramidi, bir Mısır piramidi, tek bir okyanus beyin.

Kesin olarak ifade etmeye çalışacağım. Valentina'nın ardından toprağa dalıyorum. Kafamı karşılayan ayak tabanını görüyorum. Bu temas beni yatıştırıyor. Kendimi oluğa bırakıyorum. Düşlerin, hayaletimsi görüntülerin kaynağı. Sanki dünyanın kalbine yolculuk ediyoruz. Her yaşamın kuyruklu yıldız olduğu, kaynaşma halindeki merkeze dalmak yerine, yüzeyden çok uzaklaşmıyoruz. Duyguların sıcaklığı, gömülü harabelerden, altın maskelerden, lacivert taşı beden parçalarından, gözleri açık, zümrüt, obsidyen ya da yakut gözlü, binlerce yıldır sakin sakin orada burada duran kafataslarından geçiyoruz. Biz geçerken onlar bize bakıyor. Görünür, görünmez dokular, örgüler. Valentina'nın ayaklarından, doğrudan doğruya zihnimde ifade bulan duygularını hissediyorum. Acımasızlık tabakalarından geçiş. Yığın yığın yerli kemikleri, talanlar, kara ve mavi gözler, çıkık dili kalbe giren tanrıça gövdesi. Sızan yağmur suyu, maden külçeleri, kayıp mücevherler, çömlekler, pişirilmiş topraklar, camdan inciler.

Lupa çöle çıkmak istiyor. Bir kaktüs çiçeği, bir taş, bir yılan. Biz bir kaktüsüz. Alkolün özsuyunu veren kaktüsüz. Kaygan ve düz bir taş. Duyarlılıklarımız maddenin içinden doğup, maddeye karışıyor. Özsu dolaşıyor, göğü seyrediyoruz, bitkinin, mineralin içine saklanmış gövdeyi. Waldo önce kaynak oluyor, sonra da özsuyu emiyor.

Kimi zaman, yeraltı yolları ayrışıyor ve biz, üç yol olduğunda, uçarı kalbimizle, sağa, sola ya da ortaya gitmeyi seçiyoruz. Uzay-zamandan çıkarsak, kendimizi aniden Aerik, Cybèle ve Ulysse'le birlikte Rialto'nun derinliklerinde bulabiliriz.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, bütüncül, kaotik ve büyüleyici bir müzik işitiyorum. Yüzlerce enstrümanın sesi. Her müzisyen kendi tarzında çalıyor. Melodik çizgiler bütününü, bizim yeraltında bizi aramaya gelen sesli bir ışık ırmağı içinde

birleştirme çabasını tesadüfe bırakmışlar. Çölü terk ediyoruz. Kayaların, kabukların, kıvrımların, kırıkların, yeraltı su tabakalarının, toprağın derinliklerinde yol arayan lav akıntılarının altından geçiyoruz. Valentina kırmızı dudaklarından şu kelimelerin çıkmasına izin veriyor:

"Gizemli goncaların yolları kavranabilir."

DİKTATÖRLÜK. REÇETE

Naomi. On altı yaşında. Günlük yazıcısı. Washington.
Bu sabah *Washington Post*'ta okudum: Aşçı yamağı olarak yarbayları değil yargıçları seçin. Temel harç malzemesi olarak da, tanktan ya da başkanlık sarayına saldırıdan ziyade referandumu ve anayasa değişikliğini seçin. Modalar değişiyor, özellikle de mutfakta, ama sonuç hep aynı: Diktatörler mümkün olduğunca uzun süre iktidarda kalarak demokrasi görünümünü sürdürmeyi başarıyorlar.

Elbette, bu saptama kültürel özellikleri silemez ve her ülke reçeteyi kendi yerel seçkinlerinin ağız tadına uydurur. Örneğin Zimbabwe'de Robert Mugabe'yi yirmi dokuz yıl boyunca iktidarda tutan seçim reçetesi, yeni bir başkan seçiminin Vladimir Putin'in bütün ipleri elinde tutmasını hiç değiştirmediği Rusya'da uygulanandan daha üstün bir sonuç elde eder. Dine biraz değer verilen ve ülkenin dini lideri Ali Hameney'in Başkan Mahmud Ahmedinejad'ın ezici zaferinin "tanrının bir işareti" olduğunu ileri sürdüğü İran'da, göstericileri dövmesine izin verilen milisler en değerli garnitürü oluşturur.

Latin Amerika'da büyük yenilik, anayasanın manipülasyonudur. Honduras'ta Manuel Zelaya, ikinci kez seçilerek iktidarda kalabilmek amacıyla yasayı değiştirerek bu reçeteyi takip etmeye çalıştı ama en zenginlerde yol açmaya başardığı bıkkınlık onun için ölümcül olabilir.

İşte, günümüzde her türden otokratın başarısını sağlayan reçete.

İçindekiler:

Çok yoksul milyonlarca yurttaş.

Derin eşitsizlikler.

Müstehcen bir zenginlikle birlikte görülen hayal edilemez bir yoksulluk.

Adaletsizlik, dışlama ve ırk ayrımcılığı.

Her yerde mevcut bir çürüme ve yozlaşma.

"Biz durumu kontrol ediyoruz, burada hiçbir şey olamaz" diyen, ikna olmuş, küstah bir politik ve ekonomik seçkin grubu.

Gözden düşmüş politik partiler.

Demokrasiden, politikadan ve politika yapanlardan hayal kırıklığına uğramış, duyarsız bir orta sınıf.

Uyuşukluk, israf ve yozlaşma temelli bir salamura içinde uzun süre marine edildiği için yumuşamış bir parlamento, adalet ve silahlı kuvvetler. Bir yargıç, senatör ya da general satın almak kolay olmalı.

Sahiplerince, kendi ekonomik ya da politik çıkarlarını güçlendirmek için kullanılan medya.

Etkisizleştirilmiş, başka önceliklerle oyalanan ya da askeri maceralara fazlasıyla batmış yabancı bir süper-güç.

Uyanık olmakta zorlanan ve diğer ülkelerin nasıl yönetildiğiyle gerçekten ilgilenmeyen uluslararası kamuoyu.

Parmakla gösterilebilecek bir dış güç. CIA ideal örnektir. Ama komşu bir ülke de olabilir. Ya da deri rengi farklı olan göçmenler. Eğer hiçbiri işe yaramıyorsa, Yahudileri ve Mossad'ı deneyin.

İyi silahlı, iyi hazırlanmış ve rejime karşı koyanları parçalamaya hazır "halk milisleri." Bu milislerin çok kalabalık olması şart değil. Onları oluşturan kaba saba tiplerin, dayak atarak, öldürerek, kaçırarak ya da diğer şiddet biçimlerini uygulayarak halkı yıldırması yeterli.

Hazırlık:

1. Bazı kesimleri diğerleriyle karşı karşıya getiren bir kampanya sayesinde en yoksul nüfusu iyice sarsın. Kin, seçim hıncı ve ekonomik popülizm serpin. Toplumsal tencereyi kaynatarak bütün uyumu buhar edip uçurun.
2. Demokratik seçimler sırasında iktidarı ele geçirin. Rakipleriniz yozlaşmış ve gözden düşmüşse ve oy satın almayı biliyorsanız bunu kolayca başarırsınız. Kampanya sırasında yozlaşmaya karşı mücadele ve yoksullardan çaldıklarını zenginlerden alma iradenizi ilan edin.
3. Seçimleri kazandıktan sonra başka seçimler örgütleyin ama sakın onları kaybetmeyin. Seçimler demokrasiyi savunmaya değil, tabağınızı süslemeye yarar.
4. Başkana sadık subaylar atayarak üst düzey askeri komutayı tazeleyin. Onlara her türden hediye vererek ödüllendirin, coşkusunu yitirmiş olanları cezalandırın. Onları sürekli ispiyonlayın.
5. Yargıçlara karşı da aynı şekilde davranın.
6. Referandum yoluyla anayasa değişikliği elde etmeyi hedefleyen bir kampanya başlatın. Kamu hizmetinde çalışanları oy kullanmaya mecbur edin ve bazı muhalefet üyelerinin bu inisiyatife karşı olduğundan emin olun. Muhalefetin geri kalanını, oylarının hiçbir ağırlığı olmadığı konusunda ikna edin.
7. Yeni anayasa yurttaşların bütün haklarını garanti etmelidir, özellikle de en yoksulların. Aynı zamanda da onların görev ve yükümlülüklerini asgariye indirgemelidir. Yoksulluğu azaltacağınıza ve eşitsizlikleri ortadan kaldıracağınıza dair söz verin. Anayasa metnine geçici maddeler ekleyin. Bunlar sokaktaki insan için anlaşılmaz bir dilde kaleme alınmış olsun, güçler ayrılığını zayıflatsın ya da ortadan kaldırsın, otoriteyi başkanın ellerinde toplasın ve onun kendini sonsuzca temsil etmesini sağlasın.
8. Muhalefeti gözden düşürün, alçaltın, içlerinden adam seçin, satın alın ve ezin.

9. Medyayı kontrol edin. Kimsenin dinlemediği birkaç eleştirel sese hoşgörü gösterin. Bu sizi basını susturmakla suçlayanları susturmanızı sağlayacaktır.
10. Üçüncü maddeyi sonsuza dek tekrarlayın.

Afiyet olsun!

SERİ

Paula. On sekiz yaşında. Günlük yazıcısı.
Ukraynalı seri katil Vladimir Zadof Avusturya'da tutuklandı. Sekiz yıl içinde bütün Avrupa ülkelerinde yedi yüz altmış iki kişiyi öldürdüğünü itiraf etti. Zadof'la buluştum:

"Farklı Avrupa polisleri size ancak kırk beş cinayet yüklemişken neden bütün cinayetlerinizi itiraf ettiniz?"

"Öldürmek bir sanattır, bir ritüeldir. Ben yirmi birinci yüzyılın en büyük sanatçısıyım."

"Sizi diğer seri katillerden ayırt eden şey nedir?"

"Bütün insanların kendi içlerinde taşıdıkları gizli terör bilinci ile bu terörü son derece yaratıcı bir şekilde onlara gösterme yeteneğim. Ben insan ruhunun dibini sondajlıyorum. Her kurbana kendi derin karanlığını, acımasızlığını gösteriyorum. Sonunda kendini bende buluyor. Ben, insan ruhundaki en karanlık yanın cisimleşmiş haliyim. Bu nedenle, ister ressam olsunlar ister müzisyen, büyük sanatçıların dehasına değer veriyorum. Ben kendimi Goya'da, Sade'da, Schoenberg'te, Schiele'de, deliliği, acımasızlığı, yalnızlığı, umutsuzluğu ortaya koyan herkeste buluyorum."

"Kurbanlarına hiçbir fiziksel şiddet uygulamayan tek katil sizsiniz. Kan yok, sakatlama yok, görünürde hiçbir şey yok."

"Bu nedenle beni mahkûm edemezler. Birkaç hafta içinde buradan özgürce çıkacağım. Ben şiddet uygulayan biri değilim, ruhların karanlık hakikatini ortaya çıkarıyorum. Beni görmeye her gün gelirseniz ya da hücremi paylaşırsanız, sizinle de bunu yapabilirim. Sizi neyin öldüreceğini size gösterebilirim. Gençsiniz, güzelsiniz, idealistsiniz. Kendinizi tanımıyorsunuz. Ben Tanrı'yım. Ruhların derinliklerini görüyorum. Sizi elinizden tutup kendinize götürürüm. Keşfedeceğiniz şey sizi dehşete düşürecektir ve benim şefkatli bakışlarım altında ölürsünüz. Denemek ister misiniz?"

"Sizi ormanda bir kulübeye bağlamak isterdim. Sadece siz ve ben. Benim insafıma kalmanızı ve sizinle şiddet, ölüm, haz, mutlak karanlık üzerine konuşmayı isterdim."

"Randevulaşalım."

"Hapishaneden çıkışınızda burada olacağım. Her şey hazır olacak."

"O anı büyük bir sevinçle bekleyeceğim."

55

SESSİZ MECLİS

Oana. On altı yaşında. Günlük yazıcısı. Bükreş.
Kasıklarımda bir titreşim hissediyorum. Oramdaki Y dövmesi şişiyor, kendine özgü bir yaşamla canlanıyor, içimde bir çağrı titreşiyor. Çok fazla anlamadan, gara doğru sürüklendiğimi hissediyorum. Sırt çantamı hazırlıyorum, en iyi spor ayakkabılarımı giyiyorum ve yürüyerek şehirden geçiyorum. Gün henüz doğmamış. Rüyamın izlerini hatırlıyorum. Gara varınca Sırbistan'a gitmek için bilet alıyorum.

Kompartımana oturmuş, geçip giden manzaraya bakıyorum. Görev emri almadım, bir sezgiyle gidiyorum.

Konrad. On dokuz yaşında. Günlük yazıcısı. Münih.

Bakunin Land adıyla bilinen bir işgal evinde yaşıyorum, çünkü Günlük Yazıcıları'nın evi dolu ve anarşist dostlarımla birlikte olmak beni heyecanlandırıyor. Birkaç arkadaşa omlet hazırlamaktaydım ki, sanki kasıklarımın üzerine kazınmış Y dans etmeye başlamış gibi bir kaşınma, bir hareket hissettim.

"Amigos, benim kasıklarım dans ediyor!"

"Benimki de!"

"Benimki kaşınıyor!"

"Benimki alfabenin diğer harflerini aramaya gitti."

"Bir şey oluyor. Ben yola çıkma ihtiyacı duyuyorum."

"Eğer gözlerimi kaparsam, harfler uzayda dans etmeye ve bir kelime oluşturmaya başlıyor."

"ZA..."

"Zagreb."

"Benimki de!"

"Evet, Zagreb."

"Orada ne yapacağız?"

"Hepimiz otobüse binelim, doluşalım, uzak değil. Bu akşam orda oluruz."

"Yarın saat içinde?"

"Anlaştık!"

"Belki de bir manipülasyondur, ben güvenliği sağlamak ve kedileri beslemek için kalıyorum."

OPERA

Léonora. On beş yaşında. Free jumper. Torino.

Milano'daki La Scala'da Leoš Janáček'in Dostoyevski'nin *Ölü Evinden Anılar*'ından uyarladığı opera sırasında bir free jump hazırladık. Beş avroya balkon biletlerimiz var. Üç gün sonra operanın son katları atlayıcılarla dolu olacak. Kimsenin beklediği bir şey değil. Mekân korunmuyor. Aileme ve arkadaşlarıma birkaç veda mesajı gönderdim, ama yakın çevremdeki çoğu kişi atlayışa katılıyor. Babam bile bize katıldı. Ölümden önceki son günler inanılmaz huzurlu. Sevdiğim diskleri son bir kez tekrar dinledim. Konservatuvarda şan öğrenimi görüyorum ve Pergolèse'in *Stabat Mater*'ini büyük bir heyecanla dinledim. Atlarken bu eserin bir melodisinin gırtlağımdan çıkacağını biliyorum. Son ezgi.

Yavaş ve kesin hareketlerimi inceliyorum. Odamda bir dansöz gibi geziniyorum, eşyalara dokunuyorum, nesneler bana doğru geliyor. Son devrimin ölümcül silahını bulmuş kadın olan Y'yi düşününce gözlerimden birkaç damla yaş akıyor. Ben ha-

yatlarını feda eden Müslümanlar gibi değilim, ne cennete ne cehenneme inanıyorum. Ama bu nihai anda, belli bir lütfun bana temas edeceğini umuyorum. Hayatının en çarpıcı deneyimini yaşayan bir insanın lütfu.

Müzik yerini sessizliğe bırakıyor. On beşinci yaşgünümde arkadaşlarımın bana hediye ettiği o çok güzel kırmızı giysiyi giymek istiyorum. Çok seksi. Bedenimden fışkıracak kana bir çağrı. Giysi dolabına gidip kırmızı giysiyi üzerime geçiriyorum. Vücut hatlarım iyice belli oluyor. Siyah saçlarımla ve koyu renk gözlerimle oluşturduğu kontrast hem dramatik hem şehvet uyandırıcı.

Etkileyici bir şekilde her şeyi algılıyorum. Bir şarkı mırıldanıyorum, sonra şehirde dolaşmaya çıkmaya karar veriyorum.

Bir kahve ve bir kruvasan söylüyorum. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Devrim davasına kendini feda etme kararı inanılmaz bir hafiflik, bir algı kesinliği veriyor, arzulardaki her zayıflığa son verip tek bir hedefe yönlendiriyor.

Bir seyahat acentasının vitrini. Pekin, San Francisco, Rio, Mexico yolculukları için promosyonlar. Zagreb'e götüren bir otobüs yolculuğu ilanı. Kalbim güçlü bir şekilde çarpmaya başlıyor, anında terliyorum. Harfler kalbimde ve kasıklarımda dans ediyor. Bir program değişikliği olduğunu anlıyorum. Y konuştu!

Hemen free jumpers arkadaşlarımı arıyorum. Hepsi de aynı şeyi söylüyor. La Scala boşaltılmış. Yeni hedef: Zagreb. Seyahat ajansına girip bütün otobüsü kendim ve arkadaşlarım için ayırtıyorum. Şirket beş otobüs tutmak zorunda kalıyor. Telefon hiç durmadan çalıyor.

ZAGREB POLİSİ. QG

"Şef, tuhaf bir şey oluyor."

"Bana tuhaf bir şeyin olmadığı bir gün söylesene."

"Pazar."

"Doğru..."

"Binlerce genç Zagreb'e doğru gidiyor. Gümrüklerden ve Avrupa polislerinden onlarca mesaj aldık."

"Ben hiç çılgın parti izni vermedim."

"Hiç talep olmadı."

"Şehrin bütün yüksek noktalarına güvenlik yerleştirin. Dev bir atlama projesi olabilir. Atlayıcıların internet sitelerini denetleyin, bütün birimleri alarma geçirin, bütün stratejik yerlere adam yerleştirin. İlk gelenlerin otuz kadarını tutuklayıp konuşturun. Sonuç istiyorum, yöntemin bir önemi yok."

ULYSSE

Otuz üç gün sessizlikten sonra, nihayet sessizliği organik bir şey olarak hissetmeye başlıyor ve şunu not ediyorum: Sessizlik ne kadar yerleşirse, benim görme ve hissetme kapasitem de o ölçüde şekilleniyor. Artık şeyleri kavramıyorum, kendimi onlara açıyorum. Tamamen farklı bir his. İlişki daha yumuşak oluşuyor. Daha dişi bir iletişim. Kuşlar, benim gelişimime tanık olur gibi, giderek iyice yaklaşıyorlar. Karşımda Nataşa'nın büyük suskunluğu, mavisi, gökyüzünde izini bırakan silinmez mürekkebi var. Lupa'yı özlüyorum. Benim Valentina'yla seviştiğim gibi onun da bir başkasıyla seviştiğini hayal ettiğimde ruhum daralıyor. Rialto'nun derinliklerinde neler oluyor çok iyi bilmiyorum, Oaxaca'da neler oluyor bilmiyorum, artık bağ kurmuyorum ama bu varlıkları ve bu yerleri içimde hissetmeye başlıyorum. Tenim artık bir dünya teorisiyle sınırlı değil. Sessizlik, uzay yaratıyor ve bu uzayda her şey düzensiz, filtresiz, öncelik hakkı olmadan meydana gelebilir. Zamanın kendisi uzay olur. Benim burada oluşum, her yerde olmam demek. Başka yer buranın karşıtı değil. Kuşlar benim uzayımın içinde uçuyorlar, onlarla aramdaki sağlam bağı oluşturan budur.

Nataşa geçiyor, giriyor ve çıkıyor. Hep aynı Nataşa değil. Kimi zaman mavi parmaklı bir çocuk görüyorum, kimi zaman sonsuz bakışlı ve neredeyse deli bir ergen, kimi zamansa bir kadın-uzay görüyorum, kimliksiz, sınırsız. Kimi zaman onun toprakla, bitkilerle, görünmezle konuştuğunu işitiyorum.

RIALTO. İNİŞ 5

Baş döndürücü karanlığa dalan jaguarlar, leoparlar, kaplanlar öyle hızlı ki zaman kayboluyor. Bu delice koşunun içinde, peşlerindeyiz. Cybèle bile hızlandı, Aerik'in gitarı yolu açıyor, gökgürültüsünü andıran ses öyle bas tınılı ki her hücreyi titretiyor, uzayı açıyor, zaman içinde çatlaklar yaratıyor. Biz oraya gömülüyoruz. Ani bir toplantı. Quetzalcoatl orada. Lupa, Bax, Waldo, Bart ve Valentina kara delikten çıkıyorlar. Işıltılar saçan bir kırlangıç sürüsü de onlarla birlikte. Sonsuz bir düzlüğün içinde, parlak ve siyah, kaygan bir toprağın üzerinde, zırhlılar, roketatarlar, saldırı füzeleri, bazukalar, mitralyözler, ele takılan silahlar, lazerle nişan alan tüfekler, kızılötesi süzgeçleriyle duvar delen silahlar, dünyanın bütün silahları kongrede birleşmiş. Bunlar öylesine başına buyruk ki, onları tutmak için bir insana bile ihtiyaç yok artık. Cephane sandıkları. Her tarafa yerleştirilmiş küçük büfeler. Kan tadıcılığı. Her kökenden ve her yaştan insan barbeküsü. Yeni doğmuş bebekten yaşlıya, genç kızdan ataya dek. Silahlar görünmez yollar açarken, Aerik'in gitarı sinirleri açıkta bırakıyor, alevler fırlatıyor, kör ve sağır ediyor. Vahşi hayvanlarıyla yatan Cybèle onları, onlar da Cybèle'i yalıyor. Görünmez hoparlörlerden, Gotların ve Vikinglerin çığlıklarından bütün zamanların diktatör ve despotlarının histerik geğirmelerine dek, her dönemin savaş ezgileri yükseliyor, nihayet insanlığa ve soykırıma karşı suçun ortaklığı içinde bir araya gelip ortalığa

saçılıyorlar. Kurbana bile hiç ihtiyaç yok. Silahlar meydan okumaya başlıyor, ateş ediyorlar, uzayda açtıkları delikleri karşılaştırıyorlar. Kalaşnikov ve M16, insandan yapılma sosisleri tadarken, sohbet ediyorlar:

"En soğuk havada bile hiç tutukluk yapmıyorum."

"Ama sen sudan çekiniyorsun, ben değil."

"Menks'deki fabrikadan çıktığımdan beri yedi yüz yirmi sekiz kişi öldürdüm. Vücutlarda muhteşem delikler açıyorum. Kafaya girmek çok hoşuma gidiyor. En büyük haz kemiği delip beyni geçmekte, bütün bu insan saçmalığına son vermekte."

"Benim öldürdüklerim bini aştı. Ama ben gövdeye girmeyi tercih ederim. Karaciğerden, bağırsaklardan, kalpten geçip, bir sabah sisinden daha fazla dayanamayan bütün o yumuşak organlardan geçerek uzamı kat etme hazzını seviyorum. Hava ister güzel olsun ister olmasın, ister ilkbahar olsun ister sonbahar, güneş de olsa ay da, öldürür."

Her yöne ateş ediliyor. Gürültü kulak zarlarının titreşimini yok ediyor. En büyük heavy metal konseri bile silahların ezgisiyle karşılaştırıldığında seranat kalır. Ses sınırları katledildi. Delici mermiler, obüsler, alev makineleri, kayan yıldızların yerini alıyor. Aydınlatma füzeleri, soluk ışıkları altında, kör bir merminin isabet edebileceği insanın yokluğunu ortaya koyuyor. Yine de biz burdayız. Fakat Cybèle bizi görünmez kıldı. Bizler insanlık yokluğunun, hedef gövdelerin yokluğunun tanığıyız. El bombaları ve mayınlar patlıyor, kimi zaman bir silahı, bir tankı, bir şarjörü öldürüyor, bir nişan dürbününün elektronik gözünü deliyor. İnsanların ürettiği bütün silahları yeryüzü kara bir delik gibi içine mi çekti? Yeryüzü nihayet sessiz, pembe maymunların ve antilopların bakışı altında cangıllar huzurlu mu?

DUVAR

Meksika'yı Amerika Birleşik Devletleri'nden ayıran çatlaksız çelik duvarı inşa ettiler. Amerika Birleşik Devletleri'ni Kanada'dan ayıran duvarı inşa ettiler. Yirmi metre yüksekliğinde, baştan sona elektrik verilmiş, tünel kazmayı engellemek için toprağın derinlerine gömülmüş duvar. İnsan ısısını otomatik olarak fark eden mitralyözler avı yakalıyor ve hedeflerini asla ıskalamıyorlar. Çeliğe yapışık kalan elektroşok verilmiş bedenler. Akbabalar süzülüp onları parçalıyorlar. Kimi zaman bir el ya da bir kulağın Amerika'daki bir süpermarketin park yerine düştüğü oluyor. Çocuklar onları biriktirip formol dolu bir şişeye dolduruyorlar.

Toprağa gömülü, dünyadan korunaklı bu duvar, bizi bu ülkeyi talan etmiş korkunç hastalıklardan da korudu. Örneğin korkunç bir şekilde ünlenmiş olan c333 virüsü, duyumsal algıları tek tek yok ederek sadece ortalıkta dolanan insan kalıntıları bırakıyor. O dönemde, henüz virüsün bulaşmadığı insanlar duvarı aşmaya çalıştılar. Vinçler, kamyonlar, hava araçları yardımıyla Meksika'ya geçmek istediler. Üç bin iki yüz sekiz kilometrelik hudut boyunca görevlendirilmiş, genellikle çocuklardan oluşan Meksikalı bekçiler, kaçakları tuzaklara, kanyonlara düşürüp kirece buluyorlar, oklarla delik deşik ediyorlar ya da taşlıyorlar. Artık kimse duvardan, özgürlük siperinden geçemiyor.

ZAGREB POLİSİ. QG

İşte otuz sorgu raporu.
"Okuyacak zaman yok, özetleyin."
"Hiç. Hepsi aynı şeyi söylüyor. Zagreb'de buluşma zorunluluğu hissetmişler, ama neden olduğunu bilmiyorlar. İlk tahminlere göre, üç milyon katılımcı yolda."

"İşimiz başından aşkın olacak, ordunun yardımı gerekecek."

"Ne yapıyoruz?"

"Hepsini tutuklayamayız. En genç ajanları kalabalığın arasına yerleştirin. Gözleyelim!"

"İyice sorguladınız mı?"

"İkisi elektroşoktan öldü. Beşi de hücrelerde çeşitli biçimlerde intihar etti."

"Bu veletler bizi deli edecek. Bir de Müslüman teröristlerden çekiniyorduk! Onlarla en azından ne yapacağımızı biliyor ve durumu iyi idare ediyorduk. Ama bu Y iblis gibi."

"Amerikalılar başını getirene verilecek ödülü bir milyar dolara çıkardı, ama hiçbir şey yapılamıyor, kimse onu tanıyor gibi gözükmüyor."

"Bence öyle biri yok. Bir milyon avro için yakınlarını satmaya kimse direnemez. Hele ki bir milyar için, imkânsız. Sanırım bu miti uydurmuş kafadan çatlak bir grup anarşistle karşı karşıyayız."

89

GÖKYÜZÜNDEN BAKIŞ

Sonu gelmeyen yumuşak bir dalga Bangladeş'in büyük bölümünü sular altında bırakıyor. Otuz milyondan fazla ölü. "Küresel ısınma bir mittir," diyor diktatör. Uydudan çekilmiş bir görüntüde okyanusun yavaş yavaş ilerleyerek toprakları geri aldığı görülüyor. Mendirekler çöküyor, köyler yok oluyor, barakalar yıkılıyor. Dayanıksız çatıların üzerine sığınanları da bu kalıntılar sürüklüyor. Toprak renkleri, kahverengiler, yeşiller yavaş yavaş mavinin altında kalıyor. Milyonlarca ceset. Cılız etleri lime lime eden akbabaların gelişi. Bir sessizlik içinde silinen çığlıklar, iniltiler. Sarı bir sari, bir ağaca asılı altın rengi filama. Bir o yana bir bu yana giden dermeçatma bir salın üzerinde çocuklar. Uzaktaki ölümü, sessiz, kokusuz ölümü televizyon ekranlarında seyreden milyarlarca solgun yüz. Mavinin istilası altındaki düz bir ekranda düz bir görüntü.

LÉONARA. ZAGREB

Otobüs gece varıyor. Nereye gideceğimize dair hiçbir fikrimiz yok. Ama haberler şimdiden yayılmaya başladı. Polis, bilgi almaya çalıştığı otuz free jumpers'ı işkence edip öldürmüş. Yüz binlerce kişi olacağız. Belki daha fazla. Bizi durduramayacaklar.

Banliyöde durmuş otobüsün içinde sabırla bekliyoruz. Şehir merkezine erişim yasak. Yol kapatılmış. Her tarafta güvenlik güçleri ve savaş üniformalarını giymiş ordu.

SMS'ler geliyor ve bize bir yer bildiriliyor. Krestiva. Zagreb'e birkaç kilometre mesafede. Otobüsler yeniden yola çıkıyor.

ZAGREB POLİSİ. QG

Polis şefi sekizinci kahvesini içiyor. Bilgisayar ekranında bir mesaj görüyor:

SIRP YETKİLİLERİNE

"Barışçıl bir gösteri için Krestiva'yı seçtik. Sizin öldürdükleriniz dışında ne ölüm olacak ne şiddet. Polis kuvvetleri ve ordu müdahale etmezse, yollarda, Krestiva civarında, havada görünmezlerse, gösteri yarın öğleyin sona ermiş olacak ve bütün yabancı katılımcılar bölgeyi terk edecek. Bu talebi kabul etmezseniz, en kötüsüne hazırlıklı olun. Sadece gazetecilerin bölgede olmasına izin verilecek. Uyuşturucu, alkol, müzik olmayacak. Gösteri sessiz geçecek.

İşbirliğiniz için teşekkürler.

Y"

Yarım saat sonra kriz masası üyeleri, üçe karşı sekiz oyla Y'ye inanmaya ve gösteriye izin vermeye karar verdiler.

LÉONORA. KRESTİVA. SAAT GECE DOKUZ

Üç saatten fazla süredir binlerce araç hasadın kaldırıldığı buğday tarlasına park ediyor. Polis yok. Bütün dünyadan birkaç yüz gazeteci, televizyon araçları. Kendimi son derece huzurlu hissediyorum. Y ile bir bağın kurulmakta olduğunu hissediyo-

rum. Kasıntı biri değilimdir. iPhone'uma bakıyorum ve şu mesajın geçtiğini görüyorum:

"Léonora, bu ilk büyük toplantıda seni sözcüm olarak seçtim. Bu aynı zamanda hareketin kuruluşundan beri bizi destekleyen Günlük Yazıcıları'na ve yüreği masum, saf ve güç dolu olan sana bir onurdur. Free jumps'ın sona erdiğini, devrimin bir başka evresine geçeceğimizi bütün dünyaya görkemli bir şekilde duyuracaksın. Bu atlamaların yerini dünyanın bütün ülkelerinde kendiliğinden gerçekleşecek Büyük Meclisler alacak. Ne zaman ki bir hükümet, güvenlik güçleri, bakanlar ya da güvenlik şefleri bu gösterilerden birini yasaklarsa, yasağın ilan edildiği ülkelerde free jumpers yeniden başlayacak. Fakat, bebeklerin ve kedilerin free jump'ıyla gösterdiğim gibi, başka bir türde olacaklar ve tam bir kaosa yönelteceklerdir. Bax'ın kuyruklu yıldızları elementlerin kozmik dansına karışabilir. Sen bütün bunları duyurmakla görevlisin. Sesin güzel senin. Gün batımı istikametinde bulunan tepeye gidersen, bir ses düzeneğinin hazır olduğunu göreceksin. Herkes ayakta, göğe doğru dikilmiş olduğunda, ilerleyecek ve çıplak bir halde tepeye tırmanacaksın, herkes soyunacak ve sen benim mesajımı ileteceksin. Y"

KONRAD

Bakunin bile asla böyle bir gösteri hayal etmemişti. Y güvenlik güçlerini yendi. Şehrin girişlerinde tehditkâr bir şekilde bizi bekleyen zırhlılar, anti-terör araçları, binlerce polis ve asker sanki sihirle kaybolmuş gibiydiler. Helikopter bile yok. Gökyüzü boş. Ağustos ayının hoş kokulu ılık havasmda, uçsuz bucaksız uzanan kesik buğday tarlalarında, bir tepenin etrafında toplanıyoruz. Bir teknik ekip tepeye etkileyici bir ses sistemi yerleştirdi. Hazır bulunanların sayısının bir milyondan fazla olduğu tahmin ediliyor. Yetkililere göre ise yüz bin. Y'nin çağrısını herkes hissetti.

Çarpıcı olan şey, kitlenin gençliği, yüzlerin ve bakışların güzelliği. Muhalefet hareketlerine katılmış bütün devrimciler gibi, tarihsel bir olaya katıldığımızın bilincindeyiz.

Birkaç saat sonra motor gürültüleri kesiliyor. Aşağı yukarı herkes geldi. Sanki sözleşmişiz gibi hepimiz ayakta duruyoruz. Sessizce. Gözlerimiz ilk yıldızların kırpıştığı göğe dönük. Y'ye doğru dönmüş büyük bir gövde oluşturmuşuz gibi. Biz oyuz. O, her birimizin kalbinde yatıyor. Yüz binlerce free jumpers gibi, ben de bizzat Y'nin tepede belireceği ve harekete yeni bir yön vereceği hayaline kapılıyorum.

Zaman siliniyor. Sessizlik vücutları yarı şeffaf ve ışıltılı kılacak hafiflikte. Ürperiyorum. Kimileri titriyor. Zaman zaman bir vecd halinin iç çekişleri işitiliyor. Dolunay altında göz alabildiğine uzanan ateş böceği gövdeler. Hepimiz uçmaya başlasak, bütün varlıkları devrimci bir birlikle birbirine bağlayarak bir şehirden diğerine, bir okyanustan diğerine gezinecek devasa bir arı sürüsü oluşturduğumuzu görsem şaşırmam. Ölü şehirler, talan edilen şehirler, tehlikeli şehirler, açlık, yiyecek bulmanın daha kolay olduğu kırlık alanlara göç aniden durur. Parkları dev bostanlar olarak düzenlenmiş bazı şehirlerde hâlâ yaşanabiliyor. Ekolojistlerin el koymadığı tek bir toprak parçası bile yok. Yapı hâlâ direniyor. Trenler, otobanlarda arabalar hâlâ direniyor, ama çok daha az ve çok seyrekleşti. Çalışan bir kesim hâlâ var, ama her şey rölantide ve zar zor işliyor. Bu ilk büyük toplantı, iktidarın alınması demek. İstekleri dikte ediyoruz. Devletler ya da onlardan geriye kalanlar son tepkilerini gösteriyorlar. Bir süre sonra teknoloji diye bir şey kalmayacak; sadece Y'nin idealini paylaşanların iletişimi görülecek.

Sonsuz sessizlik.

Çıplak bir genç kız kendine bir yol açarak tepeye doğru yavaşça tırmanıyor. Toplananlar arasından bir uğultunun yükseldiği işitiliyor. Yüz binlerce kalp hep birlikte atmaya başlıyor.

Genç kız ışıktan haleyle çevrili. Ateist olmasaydım, tepeye bir meleğin tırmandığını söylerdim. Sessizlik titreşiyor. Genç kız çok yavaş yürüyor, kaslara dayalı gözükmeyen bir güçle ilerliyor. Sihrin devrimde yeri vardır. Bakunin ortaya çıktığında da bu tür bir olgu meydana geliyordu.

Genç kız son metreleri aşıyor ve kayanın tepesine çıkıp üzerinde duruyor. Teknisyenler mikrofonları ayarlıyor. Gazeteciler en yakında olmak için itişiyorlar. Katılımcılar arasında görülen histerik bazı hareketleri genç kız sol elinin bir hareketiyle yatıştırıyor.

Mutlak sessizlik. Ay yusyuvarlak. Başka yerden gelen bir ses vücutların arasına, görüntülere, ağaçlara sızıyor ve gökyüzünden aniden binlerce kırlangıç geçiyor, kitlenin üzerinde birkaç daire çizdikten sonra kayboluyorlar.

"Benim adım Léonora. Ben Y'nin habercisiyim. Torino'dan geliyorum. Burada bulunan herkes, free jumpers, devrimciler, aynı mücadeleyi, aynı ideali paylaşıyoruz. Sistemlere son vermek ve tamamen felç etmek için hayatlarımıza sevinçle son verdik. Biz kazandık, çünkü öyle gözüküyor ki güvenlik güçleri kaosu neşeyle temsil edenleri unuttular!

Dostlarım, free jump dönemi geçti!

Bu akşamdan itibaren dünyanın bütün ülkelerinde sessiz Büyük Meclisler bize rehberlik edecek. Devrimci hareketin gücünü bunlar ortaya koyacak. Bu meclisleri yasaklayacak ülkeler free jump'larla kıyaslanamayacak bir şiddet kütlesinin patlak verdiğini görecekler. Biz hiçbir sınır, hiçbir denetim istemiyoruz. En güçlü uluslar ya boyun eğmek ya da tamamen yok olmak durumunda kalacaklar.

Şehirleri terk etme, demokrasi adını hak etmeden taşıyan diktatörlerin elini boş bırakma vakti geldi. Yollara düşelim, her yerde toplanalım, halklara saygı gösterelim. Talan yok, şiddet yok, tecavüz yok, terör yok. Başlangıçta zor olacak. Açlıklar, ölümler

olacak, ama doğaya saygı göstererek yavaş yavaş beslenmeyi öğreneceğiz. Bu mesaj, iletişim araçlarına hâlâ sahip olan dünyanın bütün ülkelerinde naklen yayınlanacak.

Yaratıcı olun, yeni ağlar icat edin. İnternetin sonu bu, telefonun sonu, tröstlerin sonu, lobilerin sonu, sanayi dünyasının, düşünce denetiminin, güvenliğin, düzenin, diktatörlerin, tektip düşüncenin sonu. Dünyanın gördüğü en büyük devrim bu!

Mümkünse hayatta kalalım, eğer mümkün değilse huzur ve sessizlik içinde ölelim, ama bugünden itibaren artık kimsenin dünyayı yok edemeyeceğini söyleyebiliriz. Bütün teknolojik projeler çöktü. Uzay programları yok. Araç yok, personel yok. Çalışma arzusu yerini yaratma arzusuna bırakacak.

Büyük Meclislerde sessizce kutlamalar yapacağız, sonra konuşacağız ve fikirlerimize alan açmaya, çoğu diktatörlüğe dönüşmüş geçmiş devrimlerin tersine, devrimi dondurmadan yerleştirmeye çalışacağız.

Özgürlük, delilik, yaratıcılık, tutku, aşk!!!"

Sevinç, çılgınlık, kutlama çığlıklarıyla, buluşmalar, birleşmeler, sessiz danslarla geçen bir saatten sonra yeniden hareketsizlik. Y her yerde mevcut. Léonora ve melodik sesi kalplerimizde bir yol çizdi.

LUPA. ÇÖL. SİYAH TAŞ

Siyah bir taştan çıkıyorum. Onun içinden geçiyorum. Ben güneşin ışığı ve biçimleri, kaktüs nektarıyla sarhoş olmuşlar gibi ya da içerden görülmediğinde anlaması çok güç olan peyote özüyle zehirlenmişler gibi titreştirmesinden önceki sabah çiyiyim. Gökyüzü çok aydınlık, kalbe, organlara giren bir mavi. Artaud mavisi. Tıpkı Tarahumaraların yanına çılgınca kaçtığında görmüş olması gerektiği gibi. "Devrimci Mesajlar"ını anımsıyorum: "Kendini feda etmek, mırıldanan gerçekliğe girmektir; hissedi-

lir bütün nesnelerin kendi özelliklerini gerçekten kullanmalarını sağlamaktır. Tekil bir özellikten vazgeçmek, tüm diğer özelliklerin içine gerçekten girmektir. Kendini sınırsızca bırakmakta yatan ilkel özgecilik, modern insanın pek sınırlı bilincinin özelliklerinden kuşku duymadığı bir zenginlik sağlar."*

Kendimi gökyüzüne teslim ediyorum, toprağı, toprağın altını, yeraltlarını ve geçitleri hissediyorum, Bax ile Waldo'yu görüyorum, Valentina ile Bart'ı ve aniden içimde gayet belirgin olarak, Ulysse'i ve onun arkasında, onun etrafında, onu çevreleyen, Nataşa'nın vücut-uzamını, gökyüzünün içinde çizgiyle çizilmiş kesinliği, keskinliğiyle birlikte, onun kütlesel gücünü hissediyorum. Aşk tutkusu içinde birleşmiş bütün vücutların yaydığı şeyi hissediyorum. Yırtıcı bir kuş üzerime çullanıyor, kanatlarını son anda açıyor ve yumuşakça saçlarıma konuyor. Korkmuyorum. Siyah bir taştan doğmuş olan ben kimim ki korkayım? Pençelerini başıma koymuş, kanatları yumuşakça kıvrılmış, kaşlarımı nazikçe gagalıyor. Muz ağacı yaprağının bir parçası ayaklarımın üzerine düşüyor, yırtıcı kuş havalanıyor ve çok ince bir yazıyla yazılmış, bana hitap eden bir mesaj görüyorum. Yaprağı yerden alıyorum ve mavi mürekkep bana aşktan, arzudan, tutkudan söz ediyor:

"Amor! Günler geçmek bilmiyor, geceler beni sarıyor. Son derece berrak gökyüzündeki yıldızlar ve ay, bedenimin etrafında ışıktan bir hükümdar tacı. Artık konuşmuyorum. Sessizliğin binlerce incelikli gürültüsünü dinliyorum ve kuşların dilinden tat almaya başlıyorum. Bana doğru geliyorlar, başıma konuyorlar, daha alçak cangılların çiçeklerini bana getiriyorlar. Burası çorak. Ben piramidimin tepesinden ayın evrelerini takip ediyorum. Renk renk yansılanan sütüyle beni yıkıyor. Senin her şeyin içinde olduğunu hissediyorum. Başlangıçta çok keskin olan arzum incilerden bir haleye dönüştü. Senin bedenin

* Antonin Artaud, *Messages révolutionnaires*, Gallimard, "Folio essais", 1971.

çoğaldı, bir şekil aldı, sonra bir diğerini ve sen her yerde olsan da, senin göğüslerine dokunmak, gözlerini görmek, tenini tatmak, cinsel organınla susuzluğumu gidermek, yıldızlar kaybolana dek seni yalamak ve senin sevincinin kokusuyla sarhoş olarak senin kollarında uyumak isterim. Bütün bunları arzuluyor ve elde ediyorum, çünkü benim içimde artık elde etmek isteyen yok. Ama sen gerçekten orada, koyu renk gözlerinle teninin içinde olsaydın ve sana gelişimi görmek için bana baksaydın, mavinin içinde yok olan bir kuyruklu yıldız gibi erirdim!"

Ulysse"

Düşünce yoluyla akbabayı çağırıyorum. *Büyük bir daire çizip* ayaklarıma konuyor. Bense ona Artaud'nun metnini veriyorum, Ulysse'e götürmesi için. Yeniden uçmaya başlıyor. *Güneş doğduğunda*, aydınlığın içinde yok oluşuna bakıyorum.

BALSTAM. KENDİME RAPOR

Kim konuşuyor, kim yazıyor, kim okuyor? Çok sesli bu raporlar, benim olayları algılayışımı aydınlatmaya yönelik. Olayların mantık çemberinden tamamen çıkabileceğini, ama yine de berraklık kapasitelerini yitirmeyeceklerini anlıyorum. Yeraltlarında yol almak, dünyayı bir anlamda tersinden görmek ve insani bir boyutta kalmak mümkün mü? Bax buna emin, Lupa kendine bu soruyu sormuyor bile. Valentina içinse bu anarşinin onun şiirsel-terörist düşüncesinin yapısının parçası olduğu bile söylenebilir. Fabulous Bureau of Interconnexion'ın, yapıları ne anlaşılabilen ne de açıklanabilen insanları sorgulamayı düşündüğünü düşündükçe bugün artık gülümsüyorum. Onların hayalgüçleri ve fikirleri tipik anlamda insani değil, hudutsuz bir kokuları var. Onların içinde bir saniye, bir duvarın üzerinde, gün batımında yolunu şaşıran gölgede bir saniye demektir. Onlar hem kokula-

rın içindeler, hem de toprağa kavuşan ya da göğe doğru yükselen çiçek yığınının içindeler. Fabulous Bureau of Interconnexion tarafından takip edilen herkes üzerine bütün raporların havaya uçtuğunu ve birbirine karıştığını, birindeki özelliklerin diğerininkilere karıştığını, her şeyin sonsuzca yolculuk ettiği başka bir gerçeklik oluşturduğunu hayal ediyorum. Ve ben, Waldo, kastdışı, görünmez, asfaltın bukalemunu, kaygan zihin, gökyüzünün ışığı karşısında, Lupa ya da Nataşa karşısında hep biraz gri ama onlarla birlikte gezinen bir bulutun tözünü edinmeye başlayan büyük katı cisim. Bu gökyüzü beni kabul etti, ben onun parçasıyım. Bu yüzden Lupa'nın bedenini, dudaklarını, bütün dudaklarını, teninin yasemin tazeliğini tadabilirim. Dostlarımın izinde kayıp gidiyorum. Susma hakkım var, söz hakkım var. Birkaç saniye önce Meksika'da, aniden Cybèle'in cehennemlerinde, dehşetten güzelliğe giden dikeylikteydim. Hayata belki de kötü başladım: Dinsel fanatizm, beyaz ekmek, vatanseverlik, silahlar, kontrol, özgürlük düşmanlığı, sağlıksız merak, porno filmler ve köpek yalı. Sosisli sandviçlerden, acılaşmış tonlarca yağdan, kentallerce beyaz şekerden söz bile etmiyorum. Bence bunlar mekanik ve bilinçsiz düşünceye körcesine itaat demek olan demokrasinin gülmekten katılınan yanları. Ben bütün bunlardan kurtulduysam, belki de Basquiat ve insanların aptallığı yüzünden tüyleri kabarmış onun kara kedileri sayesindedir; belki de Banksy, Princess Hijab sayesindedir. Bunun üzerine kedilere teşekkür ediyorum. Kar kaplanları da dahil olmak üzere kaplanlara, leoparlara, Cybèle'in yanında yürüyüp kalçasına sürtünen herkese, dünyalar arasında geçiş görevi gören herkese, bütün amber ve altın gözlere, savanada görünmez bir şekilde süzülen bütün bedenlere ve bizim içimizde durgun olana saldıranlara, aptallığı doğrudan ya da dolaylı biçimde gelecek kuşaklara aktaranlara, tekrarlayanlara teşekkür ediyorum. Waldo tımarhaneye girmeye hazır! Sarışın ve soluk tenli servis psikoloğu zaten yeterince buğulanmış beyinlerdeki normalliğe yağ,

reçel sürüyor. Entegrasyon, itaat, sınama yokluğu. Benim yaptığım gibi işleyebilen makineler. Günün birinde, bir sanatçı, bir sarhoş, bir buluşma ya da bir kaza sayesinde hafifliği ele alabiliriz. Eğer görünmez olma meziyetim olmasaydı, Basquiat, Fare Blek, Bansky, Princess Hijab ya da Y gibi asla darbelerin üzerine konmazdım. Aslında Y bir grup delirmiş sanatçının düşü olmalı. Artık atlamalar trajedinin parçası olmadığına göre politikacılar rahat uyuyabilirler. Televizyon haberlerinde, üst üste düşen ışıltılı cesetler yok artık. Y'nin yeni direktiflerine sevinebilirler. Milyonlarca ergenin ayakta ve sessiz kalmaya karar vermesi onların karanlık niyetlerine gerçekten zarar veremez. Y'nin onları tuzağa düşürecek, onları kullanacak kadar zeki olduğunu bir an bile düşünmüyorlar. Atlamalara hiçbir çözüm bulamadıklarını unutuyorlar. Bana göre, Y eğer strateji değiştirdiyse, Büyük Meclislerde daha da denetlenemez bir güç olduğundandır. Ama bunun farkına vardıklarında çok geç olacak. Bahse girerim ki, dünyanın bütün televizyonlarında şiddetin bir yere götürmediğini nihayet anlamış bu gençlerin bilgeliği övülmektedir.

"Saçmalıyorsun, Waldo!"

"Beni işittin mi?"

"Elbette."

"Neden saçma olsun?"

"Artık televizyon yok. Bitti bütün bunlar."

"Bir kaktüsten, bir taştan ya da bir kaynaktan çıkmak yerine, ben doğrudan doğruya bir mekâna çıkacağım. İyi bir kadeh bir şey içmek için bundan istifade edeceğim. Tekilayı özledim ve hayatın bebek pembesi ve mavisi görüldüğü bu yozlaşmış ekranlardan birinde haberleri seyredeceğim. Geliyor musun?"

"Bir oda tutacak mıyız?"

"Yeterince sarhoş değilsem."

Bunu söyler söylemez, dar bir sokağa konuyoruz. Nereden çıktığımızı bile bilmiyorum. Müzik var, Meksika şapkaları var, küçük şehirde köpekbalıkları gibi vızır vızır geçip duran 4x4'ler

var. Kahkahalar, renkli etekli altın sarısı kızlar, yelpazeler, ter, kızartma kokuları, sos, sucuk var. Bütün bir cuma akşamı var. Sanki bir kumarhaneye ya da tuzu kuru insanların gittiği bir restorana takılıyormuşuz gibi, krem rengi takım elbisem lekesiz. Terleme bile hissetmiyorum. Lupa'ya gelince, kısa kırmızı giysisi içinde tek kelimeyle muhteşem. Küçük, harika göğüsleri, göz alıcı kalçaları, venüs tepesi fark ediliyor. Lupa benimle birlikte. Ben Waldo, Fabulous Bureau of Interconnexion'un eski onursal üyesi.

El ele yürüyoruz. Bir dükkânda durup bir Amor purosu satın alıyorum. Lupa dudak büküyor.

"İçmeyeceksin, tamam mı?"

"Acıktım, şurası, sağdaki, güzel görünüyor."

"Gidelim."

Domuz eti, siyah ve parlak fasulye, bir şişe Meksika rakısı söylüyorum. Bu güçlü yemeği beklerken içki içiyoruz. Küçük kız da benim gibi sek içiyor. Etkileyici. Çizmemden bıçağımı çıkartıp masanın üzerine saplıyorum ki dünyanın bir merkezi olsun. En azından biz odaya çıkana dek...

Domuz etleri geliyor. Televizyonda haberleri seyrederken yamyamlar gibi yiyoruz. Gerçek bir televizyonda, yetmişli yılların sahici bir televizyonunda seyrediyoruz. Televizyonun yakında plastikten bir Bakire Meryem duruyor. Etrafı ezeli Çin çiçekleriyle ve tanrının etrafında ürperen kalpler gibi küçük kırmızı çocuklarla çevrili.

Hava çok sıcak olduğundan bir Dos Equis birası söylüyorum ve haberleri dinliyorum.

Spiker kadın atlayışların sona erdiğinden söz ediyor. Yine de tarihsel bazı görüntüler gösteriliyor. Şiddet dozunu emmeye alışmış televizyon seyircisini umutsuz bırakmamak için! Sonra bir yazar, bir sosyolog, tekerlekli iskemledeki bir free jumper, atlayışların derin anlamı hakkında görüş bildiriyorlar. Aynı anda, mekândaki bütün sarhoşlar atlayıcılardan, cesaretlerinden, kanın

güzelliğinden, Y'nin mesajından konuşmaya başlıyor. Barda duran dev yapılı biri, Y'nin Meksika tanrıçası Thattecutli olduğunu söylüyor bağıra bağıra. Tanrıçanın sonsuz dili, kalbe, keskin kılıca ve uzayda dans eden, kan içindeki, kesik bütün başlara giriyor.

"Görüyorsun, Eski Dünya hâlâ duruyor. Eğer dışarı çıkarsak karşımıza bir internet kafenin çıkacağına eminim."

"Sana dünyanın büyük bir sermayesini gösterebilirim. Issız, talan edilmiş, gangsterlerin eline bırakılmış leş kokulu cesetlerle dolu."

"Bütün bu gerçekliklerin üst üste bindiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Şişeyi al, Waldo, duşun altında bir saat çıplak durmak istiyorum."

"Ya su israfını düşünüyor musun?"

ELEKTRONİK TEPELER

Fabio. Yirmi üç yaşında. Günlük yazıcısı.

Appia Antica yolunu kullanarak Roma'dan çıkıyorum. Çamlar ile Roma mezar tümülüsleri arasında bilgisayarlardan ve elektronik malzemeden tepeler. Göğü yansıtan ölü ekranlar. Tünekler. Ortaya çıkan renkli kablolar. Ölü bellekler. Donmuş sabit diskler.

RIALTO. İNİŞ 6

Karanlık uzayların büyüttüğü kaynana zırıltılarının sesleri, farklı dokuda karanlık katmanları, gecenin kıvrımları, kat edilen ıstırap tabakaları, insanların deliliğinin kıvılcımı. Cybèle ışıltılı gölgesi içinde beliriyor. Onun vahşi hayvanları, çıngıraklı yılanları, parlak siyah giyinmişler; üzerlerinde panter tüyü, karanlık pullar var.

Sınırları kesin olarak belirtilmiş bir alanda İşkence Fuarı bulunuyor. Slogan: "Teknoloji hakikatin hizmetinde!" Herkes yenilik-

lerini takdim ediyor. İnsan direncinin sınırları üzerine, itirafların yorumlanması, fizyolojik tepkilerin analizi üzerine en iyi işkencecilerin konferansları. Fuarın bir bölümü "temiz işkence"ye ayrılmış: Bedende hiç iz bırakmayan teknikler. Kimyager-psikiyatrlar bir zihni boşaltmayı ve buna psikiyatrik bir vaka olarak teşhis koymayı sağlayan yeni uyuşturucular sunuyor. Bir başka bölüm ise klasik işkencelere ayrılmış: Dayak, asma, sahte infaz, elektrik verme, uzuvların kesilmesi, sakat bırakma, deri yüzme. Eczacılar, kurbanın daha uzun süre hayatta kalmasını sağlayan serumlar, yani işkence seanslarını uzatmanın yollarını öneriyorlar. Filmler gösteriliyor. Kurbanlar sergileniyor. Can çekişiyor, çözülüyorlar. Zarif ve iyi giyimli şirket temsilcileri, işkence endüstrisinin küçük kadroları. Farklı ülkelerin diktatörlerinin kendi güvenlik sistemlerini, gizli polislerini karşılıklı olarak paylaştıkları VIP salonları.

Sıradanlaştırılmış dehşet. En ünlü işkenceciler, yapılan söyleşilerde, kendi servislerinin asileri nasıl çözdüğüyle övünüyorlar. İçlerinden biri ajandasını inceliyor. Beş yıldan önce boş vakti yok. Bir günlük yazıcısı soruyor:

"Meslekteki lakabınız Extasy. Neden?"

"İşkence bir sanattır. Bu tür işlerin kaba saba insanlara emanet edildiği dönem geride kaldı. Bugün, bu uluslararası fuar sayesinde işkence, tıpkı şiir, resim, müzik gibi bir sanat olarak görülüyor. Bir sanat sanatçının kendinden geçmesini sağlar. Kimi zaman ise, buluşmanın çok derin bir iletişim düzeyinde gerçekleştiği durumda, kurbanın da kendinden geçmesini sağlar. Belli bir acı eşiği aşıldığında, neredeyse mistik bir deneyim meydana gelir."

"Bu kartografide itirafın yeri neresi?"

"İtiraf, azami ıstıraptan hemen sonra gelir. Sıradan işkencede itiraf nihai nokta olarak kabul edilir. Sonra kurban öldürülür, kimi durumlarda serbest bırakılır. Bu ancak ilk evredir. Istırabın yararcı evresi diyebiliriz. Fakat, temel görev bir kez gerçekleşti-

rildiğinde, sanatçı ve kurbanı kötülüğün kutsal alanına girerler ve sanatçı kurbanına işkence etmeye devam eder, ta ki sonunda cellat-kurban iletişiminin zirvesi olan olağanüstü ölüm anı meydana gelene dek. Eylemin bütün güzelliği bu evrede ortaya çıkar. Bir kurbanı üç yüz altmış yedi gün boyunca hayatta tuttuğum oldu. Gündelik işkence seanslarının kesin rekorudur bu."

"Rol değiştirmeyi kabul eder misiniz?"

"Ne güzel fikir, hanımefendi. Evet, düşünürüm, mesleğimin sonunda çok güzel bir son olur bu. Çok sayıda parlak genç öğrencim var, her yaz uluslararası bir seminer düzenliyoruz. En yetenekli unsurları buradan topluyorum. Hatta şu an genç bir Çinli kadın öğrencim bile var. Belki benim yerime o geçecek. Benim için en iyi sonlardan biri, pratiğin en esrarengiz tarafını keşfetmek için kendimi ona sunmak olur."

"Kurban ile işkenceci arasında çok güçlü bir bağın kurulduğu doğru mudur?"

"Kesin bir olgu bu. İşkenceci ne kadar incelikliyse, kurban ona o kadar tapar. Bu aşkın ötesine uzanan ve insanların tutku dedikleri bir bağdır. Olabilecek en güzel bağdır."

"Kurbanınız ölerek elinizden kurtulursa üzüntü duyar mısınız?"

"Elbette, son derece içli bir andır bu. Bir kurbanın ölümüne ağladığım bile olmuştur."

"Bu yıl size Altın Tekerlek ödülü verildi. Canlı olarak çekilmiş en iyi işkence filmi ödülü..."

"Bu ayrıcalıktan çok gurur duyuyorum, çünkü çetin bir rekabet var. Yükselen ülkeler kabilelere özgü tekniklerle, bitki dernekleriyle, doğal ürünlerin kullanımıyla kitlesel halde geliyorlar. Bu saflık yanlıları her türlü teknoloji aletini, elektroniğin ve bilimsel imkânların her türlü kullanımını yok ediyorlar. Onlardan öğrenecek çok şeyimiz var. Üstelik bu yıl çok cüretkâr eserler öneren plastik sanatçılar ortaya çıktı. Milano katedralinde sergilenen ve adı 777 olan ünlü üç parçalı tablonun yapılışına

ben de katıldım. Bu devasa bir canlı tabloydu. Performans sırasında 777 kurban art arda ölüyordu. Aşırı bir teknik gerekiyordu. Herkes ordaydı. Kilisenin birçok temsilcisi vardı. Hatta papa bile, beş yüzyıl boyunca işkence uygulamayı başarmış tek örgüt olan -ki bu muhteşem bir olgudur!- engizisyonun eski yöneticisi olarak hazır bulunuyordu. Zaten, gösterinin son günü, vahşiliği rekabet tanımayan kiliseye ve sorgucularına büyük bir saygı gösterisinde bulunuldu. Bu çağrışımdan çok gururluyuz."

Arzu ettiğimiz yerde durmamızı sağlayan küçük elektrikli araçlar üzerinde ağaçlıklı yollardan geçiyoruz. Ama aniden, Cybèle'in serbest bıraktığı binlerce vahşi hayvan yolları istila ediyor ve orada bulunanları mideye indiriyorlar. Dişi bir kaplan Extasy'yi havaya fırlatıyor ve bir fare gibi yakalayıp kafasını kopartıyor. Cybèle'in müziğinden ve yine ekranlara yansıtılan birkaç filmden başka bir şey yok. Bir aslan elektrik kablosunu ısırıyor. Her taraf sessizliğe ve karanlığa gömülüyor.

ULYSSE VE AKBABA

Akbaba toprağa dikilmiş bir kazığın üzerine tünüyor. Ben evin önünde oturuyorum. Onun çok uzaktan, Lupa'nın Bax ve Waldo'yla birlikte geçtiği çölden geldiğini hissettim. Bana Lupa'nın Artaud mesajını getiriyor.

Nataşa bana ılık bir bitki çayı verdi. Akbabaya bakarak içiyoruz.

"Akbabaya bağlandığında, kuşların gözünden görmeye başlayabilirsin. Kapa gözlerini, şu an her tarafta uçanları çağır, sana gösterirler."

Başlangıçta görüntüler çarpışıyor. Binlerce açı. Kimi zaman bakış nüfuz ediyor. Kartal gözü. Yer hizasında göz. Kırlangıç, kül rengi balıkçıl, şehir serçeleri. Kesinlikle bencil bir dünya görüşü dayatmaya çalışan beynimi hissediyorum. Tek bir bakış

açısı, benimki, ama Nataşa'nın otları beni kendime acımasızca bağlayan bağları çözmüş gözüküyor. Beynim kapsayıcı ve esnek bir hal alıyor, dünya görüşlerini yan yana koyabilir, sonsuz boyuta açılabilir. Onu bırakıyorum, sistem başka bir algı sistemine adım adım uyum sağlamak zorunda. Baş dönmeleri, alın acısı, ayağa kalkıyorum, birkaç adım atıyor ve çöküyorum, bilinç yitimi... Gözlerimi açıyorum... Akbabanın gözleriyle görüyorum. Görüntü berrak, vücudum şeffaflığını gösteriyor, iskeletimi görüyorum, iç organlarımı görüyorum. Nataşa'nın varlıkları ve hayvanları nasıl tedavi ettiğini anlamaya başlıyorum. Görüyor.

New York'u görmek isterdim. Parçalı görüntü, bin bakış açısı. Gökdelenler. Hudson. Tribeca'nın antrepoları. Yayalar, sarı taksiler, dalga dalga insan, hareketlilik. Rialto'ya doğru gitmeyi düşünüyorum, Central Park'tan geçiyorum, koşucular, faytonlar, göller ve bütün etraf bina.

Amsterdam Avenue'nün üstünden uçuyorum. Rialto'nun biraz yukarısında, Dèmonia'nın dövme dükkânını tanıyorum. Sokak hizasından görüntü. Bad boys burada. Buraların hanımı da. Ama bir sinekkuşunu sorguluyor. Benim geçtiğimi görmüyorlar bile. Nihayet, benim bakışım, çünkü ben tam anlamıyla sinekkuşu değilim.

İçeri giriyorum. Gece görüntüsü. Valentina'yla birlikte gezindiğimiz sinema boş. Tıpkı ilk mahzenler gibi. Bax yok, Waldo yok. Uğultular daha derinden geliyor.

DOSTLAR ARASINDA KÜÇÜK SAVAŞ

Yolanta. On altı yaşında. Günlük yazıcısı. Brüksel.
Vallonlar ile Flamanlar arasındaki savaş üç milyondan az ölüye yol açtı diye yetkililer birbirlerini kutluyorlar. Paris'te bir anlaşma imzalandı ve iki taraf da Esperantoyu tek dil olarak benimsemeyi, melezliği seçmeyi ve her Vallon'un yalnızca Flaman bir partner-

le üremeye mecbur edilmesini kararlaştırdı. Belçika parlamentosu iki kuşak sonra her farklılığın ortadan kalkacağını düşünüyor. Savaş tuhaf bir olgu sonucunda durdu. Avrupa parlamentosunun son toplantısı sırasında, oturumun kapanmasından hemen sonra, vekiller kongre sarayının avlusunda filtrelenmemiş doğal birayı tatmak için toplandıklarında gökten bir kan yağmuru başladı ve vekiller hızla kırmızı küçük adamlara dönüştüler. Y'nin kararıyla atlamalar durduğundan ve Büyük Meclisler tüm dünyaya yayıldığından beri, bu kan yağmuru ilk tuhaf gösteridir. Birçok kişi gibi ben de gökyüzünün son mesajının bu olmadığını düşünüyorum.

KAN YAĞMURU

İlk kan damlaları düşer düşmez, göğün bağışını daha iyi kabul edebilmek için soyundum. Bir vekil avaz avaz bağırıyor. Güvenlik güçleri bana doğru koşturuyorlar, ama kan yağmuru beni kurtarıyor. Her yöne doğru koşturuyorlar, sığınacak bir yer arıyorlar. Kan yağmuru çatılardan, şemsiyelerden, giysilerden akıp doğrudan doğruya tenime damlıyor. Kendi omzumu yalıyorum, kan tatlı, bir vampirin hoşuna gidecek nefis bir tat.

RIALTO. İNİŞ 7

Karanlık ve boğuk, ne vahşi hayvan var ne yılan. Koyu gri. Varlık yok. Kasvetli tepeler. Donmuş bir doğa. Aerik'in gitarı sustu. Cybèle de ağırbaşlı. Hareketsiz duruyoruz. Bir süre sonra fısıltılar bize ulaşmaya başlıyor. Gezegenin bütün dillerini ayırt ediyoruz. Bart notlar alıyor, Bax büyülenmiş, Aerik Cybèle'e sarılarak uyudu. İlk cümleleri ayırt ediyorum ve bütün dilleri anlayabildiğimi hemen fark ediyorum:

"Yapamıyorum... Yapmamalıydım... Üzgünüm... Yeterince zeki değilim... Gücüm beni terk ediyor. Yapabilseydim... Fazla öfkelenmemeli... Asla başaramayacağım... Şansım yok... Bedenimden nefret ediyorum... Yeter ki beni görmesinler... Ne diyeceğimi bilemiyorum... Bunu yapacak cesaretim olsun isterdim... Keşke bu başıma gelseydi... Bir sonraki yaşam daha iyi olacak... Benimki gibi bir geçmişi varken insanın mutlu olmasını nasıl istiyorsunuz... Hayat zevk almak için değildir... En kötüsüne hazırlıklıyım... Başka koşullarda olsaydım... Benim yaşımda umut yoktur... Fazla gencim... Akıllı ol... Birkaç kilo verebilseydim... Kimse beni görmüyor... Bu benim düzeyimi ve yeteneklerimi aşıyor... Yeniden yapılabilseydi... Bırakalım başkaları yapsın... Mutsuzluk bir okuldur... Yeterince değilim... Aşırı birisin sen... Umut yok... Yeter ki hasta olmayayım... Hayat zevkim yok... Ben maceraya uygun biri değilim... Kimilerinde cesaret vardır... Hep daha kötüsünü hayal ediyorum... Neyse ki estetik cerrahi var... Aynaya bakmayı sevmiyorum... Bütün bunlar boşuna... Onu cennete götürmeyeceğim... Temellerim eksik... Hiç mizah duygum yok... Fark edilmeden geçtim... Renkleri sevmiyorum... Doğallıktan nefret ediyorum... Deli gibi âşık olmadım... Kontrolü elden bırakmamak lazım..."

Freud-sonrası Batı toplumunun bu ıstırap sızlanışı sonsuzca sürüyor, aktarılıyor, kulaktan kulağa yayılıyor, yapımızın içine genetik olarak yerleşiyor. Hayata hayır! Hayata hayır! Hayata hayır!

ULYSSE

Karanlık görüntülerden geçtim, yeniden ortaya çıkıyorum, muhafızlar yok oldu, mumyanın koltuğu boş, demir parlaklık patlatılmış. Dışarda büyük sessizlik, araba yok, yoldan geçen kimse yok, sadece kadidi çıkmış bir köpek yoluma çıkıyor ve bana bakıyor (göğe bakıyor). Hava çok rüzgârlı. Kâğıtlar uçuşuyor, kuşlar da elbet, mavi poşetler. Vitrini kırılmış bir mağazadan bir soyguncu

ellerinde bir sandık konserve kutusuyla çıkıyor. Sağda solda cesetler. Delirmiş bir at dört nala koşturup caddeye iniyor. Engellerden atlıyor. Terk edilmiş araba iskeletleri. Çökmüş binaların kırmızı tuğlaları, ancak göğe yükselsem görebileceğim, tahmin edilemez harfler çiziyor. Sokakların ortasında çiçekler bitiyor. Bazı caddeler sular altında. Caminin hemen yakınında, Ground Zero üzerinde batmış bir gemi. Birkaç timsah bir ceset için birbirine girmiş. Union Square'da tek başına duran yaşlı bir profesör *New York Times*'ın eski bir sayısını okuyor. Bence şehir kesinlikle terk edilmiş. Onun oturduğu banka oturuyorum. Nereden bulduğunu bilmediğim bir sandviçten bir parça veriyor bana.

"Görüyorsun, ne yazık ki, rapora göre olağanüstü olması gereken şu konseri kaçırdım. Şimdi de piyanoların akordu bozuldu. İşin kötüsü, hâlâ şehirde gezinen ve kırıp döken vandallar parçaladı piyanoları. Ama sen, sen kaygılanmamalısın, yiyecek hep bulacaksın. Ben kalıyorum. Herhangi bir şeye kalkışamayacak kadar yaşlıyım, yeter ki kimse benim *Times*'ımı çalmasın. Biliyor musun, genç dostum, ben Bartók'u bizzat dinledim... Ah, bu senin için bir şey ifade etmiyor..."

Uçuyorum. Bakışlarımı, bakışlarımızı taşıyan kuş da havalanıyor.

NICE

Şehir görünüyor. Plaj, güneşlikler. Antibes'in üzerinde yavaşça inmeye başlayan bir uçak. Bir kafe. Bart kitap okuyor ve bir kadeh chianti içmekte. Burada bir dünya çökerken, bir diğeri çöküşü hiç bilmiyor. Günlük Yazıcıları'nın evi. Çatının üzerinde güneşlenen vücutlar görüyorum. Bilgisayar salonunu, Nöbetçiyi. Birkaç kişinin uyukladığı yatakhane. Mutfakta Büyük Meclislerden, atlamaların yok olmasından, bir köprüden ya da evlerinin terasından kendini tek başına atan birkaç nostaljikten konuşu-

luyor, ama kimse onlarla ilgilenmiyor. Televizyon ekranlarında New-Mexico'da, Santa Fe yakınlarında düzenlenen son Büyük Meclis'ten görüntüler. On bir milyon katılımcı.

BİR BAŞKASININ BEDENİNDE

Anne-Françoise. Günlük yazıcısı.
"Değişim. Stokholm'da nörobiyologlar kendi bedeninden çıkma yanılsaması veren deneyimler uygulamaya koydular.

Bir başkasının bedeninde yaşamak. Plastik bir nesneyi okşayışı hissetmek, kendi bedeninden çıkmak ve onu kendi karşında görmek... Bu mümkündür, kısa ama unutulmaz bir deneyim zamanı: Bedendışılık deneyimi... kesinlikle bilimsel. Stokholm'daki Karolinska Enstitüsü'nden genç nörobiyolog Henrik Ehrsson'un ekibinin tasarladığı bu deneyim sistematik olarak, halüsinojen kullanmadan işliyor. Ben tanığım. İsveç ekibinin nazik davetiyle deneyi yaşadım. Amerikan Nöroloji Bilimleri Derneği'nin üyeleri önünde kasım ayında sunulan çalışmaları, bilincin biyolojik temelleri üzerine coşkulu araştırmaya referansta bulunmaktadır. "*Bizim projemiz*," diye açıklıyor Ehrsson'un ekibindeki genç araştırmacı Valeria Petkova, "*benlik bilincinin temel unsuru olan beden algısını belirleyen nöro-biyolojik mekanizmaları çözmektir.*" Başka deyişle, bunun "benim" tenim, "benim" ayağım, "benim" başım olduğunu beynimin nasıl bildiğini anlama çabası. Bu algının temellerini ortaya koyabilmek için nörologlar bu algıyı neyin bulandırabileceğini araştırdılar. Beden bilincinin yanılsamalarını yarattılar...

Örneğin ben, İsveç'te bir kış günü kobay gazeteci olarak seçildim ve duvarları kalın mavi perdelerle kaplı bir odaya girdim. Karşımda plastik bir manken. Başının üzerinde iki küçük kamera. Yere dönük bu kameralar, Valeria Petkova'nın bana uzattığı "sanal gerçeklik gözlükleri"ne bağlılar. Onları takıyorum. Kar-

nıma bakmamı söylüyor. Ben, kameraların "gördüğünü" görüyorum: Mankenin ayakları, kusursuz çıplak karna eklenmiş iki uzun bacağın ucunda. Rahatsız edici. Ama deney henüz başlıyor.

Kımıldamamam gerekiyor. Araştırmacı bir kurşun kalemle karnıma dokunuyor ve aynı hareketi, senkronik olarak, mankenin karnında da yapıyor. Başlangıçta her şey normal. Gördüğüm şey, mankenin vücudunda kurşun kalemin hareketi olsa da kalemin bedenimi okşayışını hissediyorum.

"Fakat bir dakika sonra, bu plastik karnın benim hissettiğim bir okşayışın hedefi olduğunu göre göre, tuhaf bir yanılsamaya kapılıyorum. Kendimi gördüğüm vücudun içinde hissediyorum. Mankenin vücuduna geçtim...

"*Deney her seferinde işliyor*, diyor Valeria Petkova. Tüm beklentilerin ötesinde: Kurşun kalemin yerini mankenin ve yalnızca onun karnını tehdit eden bir bıçak aldığında, gönüllüler fiziksel olarak saldırıya uğramış hissediyorlar kendilerini. Araştırmacı, aniden terleyen tenlerinin iletkenliğini ölçerek bunu saptıyor.

Valeria Petkova şimdi bana vücudumu kısa bir süreliğine onunkiyle değişmeyi teklif ediyor. Düzenek öncekiyle aynı. Sadece kameralar artık onun başının üzerinde ve bana dönük. Sanal gerçeklik gözlüklerini taktığımda, kendi bedenimi karşımda görüyorum. "*Şimdi el sıkışalım.*" Elimi araştırmacıya uzatıyorum, o da bana elini uzatıyor. Ama kendi elimin bana uzandığını görüyorum, kendi elimi sıkıyorum... Kendimin karşısındayım! Ben oyum. Bu olguyu nasıl açıklamalı?

Kendi bedeninin dışında olma hissi gayet ayrıntılı bir ruhsal rahatsızlıktır: Beyin kanamasının, kafatası travmasının, epilepsinin kurbanı olan ve vücutlarının üzerinde uçtuklarını ya da bir başkasının vücuduna gönderildiklerini anlatan insan çoktur. Karolinska Enstitüsü'nün laboratuvarlarında yürütülen deney dizisi bu hisleri bire bir tekrarlamamaktadır, fakat "*beden bilincinin oluşumunu incelemeyi sağlayan durumlar yaratmaktadırlar*," diye vurguluyor, tıp öğrencisi olduğu dönemden beri bu sorun-

la ilgilenmiş olan otuz altı yaşındaki Henrik Karolinska. *"Gözlerimi alıp karnıma koysam ne olur diye düşünüyordum. Bedenimin bilincini karın düzeyinde mi hissederdim?"*

Nöro-biyolog Matthew Botvinick'in çalışmaları onu etkiler. Princeton Üniversitesi'nden bu araştırmacı 1998 yılında *Nature*'de bir makale yayımlayarak *"kauçuk el yanılsaması"*nı tarif etti. Kolu gözünden gizlenen bir gönüllü bir masaya oturur. Masanın üzerinde kauçuk bir kol bulunmaktadır. Araştırmacı hem gönüllünün elini hem de kauçuk kolu okşar. Bir süre sonra, kişi sahte kolun kendine ait olduğu hissini edinir. Bu yanılsama -diye sonuçlandırır Matthew Botvinick- *"görme, dokunma ve bedensel algı [proprioception] arasındaki üçlü etkileşimi ortaya koyar."* Bu proprioception terimi, vücut bölümlerinin birbirleri karşısındaki düzenleniş algısını belirtir.

Birkaç yıl sonra Henrik Ehrsson, kauçuk kol yanılsamasını bütün vücuda yaymaya çalışır. Dahice bir fikir olarak sanal görüntü kullandığı bir deney tasarlar. Ağustos 2007'de *Science* dergisinde yayımlanan deneyin bilim camiasında geniş yankıları olacaktır.

Gönüllü bir iskemleye oturmuştur ve sanal gerçeklik gözlükleri takmaktadır. Bu gözlükler iki metre arkasına yerleştirilmiş olan ve önündekileri filme çeken iki kameranın aldığı görüntüleri aktarmaktadır. Henrik Ehrsson kişinin gövdesine bir çubukla dokunduğunda ve aynı anda kameralara bir diğer çubuğu yaklaştırdığında, gönüllü iki metre geriye oturduğu hissi içindedir... *"Beyin, gövdesinin yerini mümkün olduğunca çabuk saptayabilmek için birçok duyumsal bilgiyi kullanır,"* demektedir Henrik Ehrsson. *"Bu bir hayat memat meselesidir. Bu olayda görme temel bir rol oynar."* *"Gördüğüm şeyin hissettiğim şeye denk düşmesi gerekir,"* diye açıklıyor araştırmacı ve *"beynin yeni gövdesine uyum sağlama hızına şaşırdığı"*nı itiraf ediyor.

Bu sahiplenme nasıl oluşuyor? Bu deneyler bu temel soruyu incelemeyi sağlamaktadır. Tıbbi görüntülemenin desteğiyle,

bu yanılsamalar, beynin duyumsal bilgileri "kendi vücudunda olma" global algısına tercüme etme şeklini aydınlatır.

Bu incelemelerin tıbbi bir önemi de olabilir: Organları kesilen kişilere rahatlama sağlama. Yakın dönemde Henrik Ehrsson bir eli kesik olanların da kauçuk el deneyine cevap verdiklerini gösterdi: Gözden gizli olan kesik kısmın ucuna sahte elle aynı anda dokunulursa, sonunda bu sahte eli kendi elleri kabul ederler. Hastanın sinirsel akızlarıyla harekete geçen ve bu bilinç yanılsamasının devrelerini kullanan biyonik bir protez hayal etmekle bu deney arasında bir adım vardır. Dev bir adım. Henrik Ehrsson bunun üzerinde çalışmaktadır.*

BALSTAM. KENDİME RAPOR

Atlamaların sona erdiğini görmek beni rahatlattı. Diktatörlükle demokrasilerin birbirine karıştığı, mutlak denetime çalışan çeşitli yerleşik iktidarların kontrol edemediği ve umutsuz bu gençliğin önlenmesi olanaksız mesajına değer verdiğim kadar, kendini kurban etmenin sonu da beni duygulandırıyor. Demokrasilerin uyguladığı kontrolün daha aldatıcı olup olmadığını düşünüyorum, çünkü bunlar toplumsal bir uyuklamaya neden olurlarken diktatörlük isyana kışkırtır. Dünyanın yüzeysel katmanları içinde mutluluk ve süratle hareket ediyorum. Kendimi birkaç saniye içinde hem burada hem orada buluyorum. Kimi zaman, aynı saniyede burada ve orada, daha doğrusu uzay-zaman yokluğunda oluyorum. Ve gökte yol alan bütün bu kuşlar. Gerçek kuşlar, mitsel kuşlar. Nihayet bütün olguları kapsayan bir gerçeklik. Gerçek dünya ile hayali dünya arasında, mitsel dünya ile ampirik gerçeklik arasında karşıtlık yok. Her şey doğru, her şeye izin var. Nihayet kendimi rahat hissetmeye başladığım bir dünya. Benim düşüncemin olayların eşzamanlılığı gibi olgular

* Anne Françoise Hivert, *Libération*, 10 Şubat 2009.

bütününe açılmasında Bax ve Nataşa gibi varlıkların ne ölçüde etkili olduğunu anlıyorum. Onlar öncüler ve genç kuşağın, Ulysse ve Lupa'nın, bu yeni gerçekliğe doğrudan girme yeteneği beni etkiliyor. Gelişmek için bana gereken bu zamanda FBI içindeki önceki yaşamım da bir yer buluyor. Titizlik ve gözlem kapasitem sayesinde yavaş yavaş açılıyorum. Fabulous Bureau of Interconnexion'a şükürler olsun! Fakat gerçek cehenneme dalışımız sona ermedi. Cybèle davullarını çalıyor ve insan faciasının derinliklerine doğru bu çaresiz düşüşe bizi sürüklüyor.

Altımızda toprak açılıyor. Düşmeye başlıyoruz. Ama bu kez bu genel bir düşüş. Rialto'nun dar çevresiyle sınırlı değil. Karanlık uzayda görkemli bir düşüş. Başlangıçta, etrafımda serbest düşüş gerçekleştiren binlerce insan algılıyorum. Yeni doğmuş bebeklerden felçli atlara, tekerlekli sandalyelerin, oksijen maskelerinin, yapay anüslerinin, plastik organlarının ve cerrahi hurdadan protezlerinin eşliğindeki yaşlılar, deliler, budalalar, trisomikler, canavarlar, gerizekalılar, sağırlar, dilsizler, körler, cüceler ve devler, histerikler ve apatikler, psikopatlar ve borderline'lar, bipolerler ve depresifler, kaygılılar, aşırı ilaç kullananlar, çılgınlar, takınaklılar ve kimyasallarla lobotomize edilmiş olanlar, yumuşak insanlar, sakinler, şiddetliler, saldırganlar, acımasızlar, kararsızlar, çirkinler, biçimsizler, güzeller, iki arada kalmışlar, beyazlar, yeşiller, maviler, siyahlar, sarılar, koyu tenliler, açık tenliler, burunlarına hâlâ kemik sokanlar, platodaki zenci kadınlar, kafatası deformeler, zürafa boyunlular, sarkık kulaklılar ve estetik yaptıranlar, botokslular, protezliler, çökmüşler ve yetmişlik gövdenin üzerinde dipdiri göğüslüler, elektronik penisliler, dört dudağı yeniden çizilenler, anüs kılları ağarmışlar, yarı saydam düşünceliler, kesinler, sertler, yüz on iki tektanrıcı dinin fanatikleri ve anarşistler, başka biri gibi düşünmeyi öğrenmiş olan herkes ve düşünmeyi asla öğrenememiş olmakla birlikte yine de düşünenler, dövmeliler, delikliler, gezegenin bütün uyuşturucularını kullanmış olanlar, kimyanın en

kötü icatlarının lanetledikleri, berrak zihinliler, kafası dumanlılar, pörsük ya da kaslı düşünceliler, raşitikler, obezler, body builder'lar, anoreksikler, fetişistler, sadistler ve Sade'cılar, mazoşistler, cellatlar ve kurbanlar, idealleriyle gayet iyi örtüşmekten mutlu idealistler sürüsü. Herkes düşüyor, doğmamış olanlar bile annelerinin karnına düşüyor, yumurta arayan spermatozoitler bile çılgınca koşuya düşüyorlar. Filozoflar ve matematikçiler düşüyor. Sahiciler ve düzmeceler, erkek ve kadın kahramanlar, masumlar (sayıları on yedidir) ve insanlığın geri kalanı. Düşüyorlar. Düşüyorum, düşüyorsun, düşüyorlar. Düşüyoruz, düşüyorsunuz. Okur düşüyor, kitap düşüyor.

Düşüşün ilk paniği geçince belli bir kendini bırakış hissediliyor. Düşmek pahasına da olsa kendini bırakıyor herkes. Ama nereye düşüyoruz?

Cybèle nihayet bize bir cevap veriyor. Bir televizyonun karşısında, yıldızsal uzayın içinde dolanan rahat koltuklara düşüyoruz. 7 milyar insan şimdi yerli yerinde. 7 milyar koltuk, 7 milyar son model televizyon. Tek bir program, tek bir kanal. Zapping yok. Cehennemin en mutlak düzeyi. Istırabın, acımasızlığın, deliliğin içinde hâlâ insani bir iz bulunur.

Ekranımda androjen bir robot, camdan bir plaka olan yatağından kalkıyor. Duş alıyor. Bir robot için tuhaf, gayet izole olmalı. Sonra, aynanın karşısında, Stark'ın çizdiği bir büret yardımıyla eklemlerine biraz yağ döküyor. Sonra kahvaltı ediyor, renksiz bir sıvıdan üç damla alıyor ve başka robotların bulunduğu bir büroya çalışmaya gidiyor. Şef robotun önünde secdeye yatacak. Altı saat çalışıyor (sendikaların zaferi!), sonra evine dönüyor. Enerji verici yemek. Bir damla. Evde giysi yok, kitap yok, müzik yok. Robot, erkek ya da dişi robot, sonra televizyonunun karşısına geçip oturuyor ve gözetleme kameralarının kaydettiği kendi gününün filmini seyrediyor. Parçalarının sökülüp dağıtılmaması için özeleştiri.

ULYSSE

Nataşa'yla ve kuşlarla birlikte, bütün varlıkların üzerine gri ışığın inişine tanık oluyoruz. Hudutsuz ve belirlenimsiz bir zaman boyunca, gezegende leşçi insan kalmadı. Bu geniş uzayda sessizlik ve doğal sesler uyum içinde geliyorlar.

Kuşlar kendilerine ait bir gökyüzünden yararlanıyorlar. Ben onlar aracılığıyla görüyorum. Sizi temin edebilirim ki şu an bile gezegen huzurlu, herkes televizyonunun karşısına kurulmuş. Mavilik kayboldu. Duygulanımsız şeffaflık.

LUPA

Ulysse, sen, Nataşa'yla birlikte, kendinin siyah-beyaz bir görüntüsünü sonsuza dek göreceğin gri uzama düşmeyecek tek kişisin. Ekrana yansıtmayı başardığım senin bu görüntün beni kurtardı. Ben uzaya fırlatılmıştım. Quetzalcoatl kanatlarının üzerine aldı beni ve çok sevdiğim bu toprağa, Meksika'ya bıraktı. Bax'la Waldo'nun da kurtulduklarını sanıyorum, ama onlar farklı yönlere doğru uçtular, Valentina düş görüyor, Dèmonia ekranın karşısına geçip sonsuz bir romanı okuyan Bart'a âşık. Aerik kozmik telleri tıngırdatırken Cybèle vahşi hayvanlar arasında dinleniyor. Bax başka bir güneş sistemini gözlemek, kara deliklerle diyalog kurmak, gerçek ile hayal arasında dolaşımda bulunan çılgın kuyruklu yıldızlar düşlemek için bizim dünyamızın hududunda duruyor olmalı.

Yıldızlı gecede ve lavanta kokuları arasında motosikletle çıktığımız ilk gezintiyi hatırlıyor musun? O anları sık sık hatırlıyorum. Sana doğru yürüyorum. Meksika göğünün mavisini anladım, halüsinasyonu ve gerçeği anladım. Arzunun başkasının imgesiyle nasıl zorlanacağını ve uzayın içinde nasıl özgürleşip

her şeye isabet edebileceğini anladım. Kuşları görüyorum, seni görüyorum. Senin beni gördüğünü biliyorum. Bana yaklaşan her kuş senin bakışındır. Seni nerede bulacağımı bilmiyorum. Akbabayı gönder bana, çöllerde ve dağlarda onu takip eder, sonunda senin kokunu alırım. Göğü gözlüyorum, çünkü gökyüzü senin bedenin oldu. Dehşeti ve güzelliği gördüm. Gökten düşen nesneler: deli gömlekleri, ahududular, altın yağmuru, henüz bilinmeyen bitki tohumlarının yağmuru, renklendirilecek kuşların yağmuru, kendinden geçiren rüzgâr yağmuru. Müzik yağmuru.

Son derece tanıdık bir dünya: Demokrasi adına devlet eliyle gerçekleştirilen her gün daha fazla şiddet, baskı, kontrol; bozulan ekonomi, kriz halindeki borsalar, gerçekleri yansıtmayan medya, azami kâra dayanan kapitalist şirketler, yoksulluk içinde yaşayan milyonlar, mutsuz toplumlar...

Bütün bu sistemi çökertmek için son derece sıradışı bir yöntem: Dünyanın her yerinde, beklenmedik anlarda toplanarak yüksek binalardan atlayan gençler karşısında hangi hükümet ne yapabilir? Bir anda şehirlerin ana caddelerine düşen, bedenleri yaşamın tüm renklerine boyanmış genç insanların parçalanmış gövdelerinin yaratacağı dehşet ve kaosu nasıl önleyebilir? Üstelik bütün bu anları kaydeden ve hızla yayan alternatif bir medya örgütlenmesi de oluşturulmuşsa...

Antoni Casas Ros, *Almodovar Teoremi* ve *Enigma*'dan sonra, gerçek ile gerçektüstünün iç içe geçtiği, sınırların, zamanın ve mekânın başka anlamlara büründüğü, hayalgücü, yaratıcılık ve cinselliğin otokrat rejimlere baskın çıktığı düşsel bir direniş romanıyla okur karşısında. Sistemi ve yarattığı değerleri kılcal damarlarına dek sorgulayan, esinleyici bir macera...

ISBN: 978-975-570-713-6
9 789755 707136
18 TL
www.selyayincilik.com
www.twitter.com/selyayincilik
www.facebook.com/SelYayincilik